

Giới thiệu Bạn Trai Nhỏ

Thể loại: Hiện đại, tình chị em, nữ chính hơn nam chính 10 tuổi, nữ chính không sạch.

Tình trạng: Hoàn chính văn (62 chương)

Cuộc sống của mỗi người mỗi khác, hy vọng và ước mơ cũng khác nhau, nhưng có lẽ sẽ có được một điểm tựa hồ có thể giống nhau tỷ như điều gì có thể làm cho co người trở nên tuyệt vọng nhất.

Hay mọi người hay nói đùa trâu gà gặm cỏ non nhưng hai nhân vật trong câu chuyện này là trẻ em thích chơi đồ cở.

Đối với nữ chính thì có lẽ điều khiến cô tuyệt vọng là khi chuyện tình cảm của cô gặp vấn đề phải chia tay ngày hôm trước.

Cũng vì đau buồn quá cô lại dùng rượu giải sầu nhưng lại mang đến hậu quả khôn lường cũng do lúc trời sáng ngày hôm sau cô mở mắt ra cư nhiên lại phát hiện mình đã làm thịt bạn tốt của em trai mình.

Nếu chỉ vậy cũng không đến nỗi nào nhưng mà cậu ấy chỉ mới thành niên, so với cô nhỏ hơn mười tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-1: Giới thiệu + Trích đoạn

Giới thiệu:

Điều khiến người ta tuyệt vọng nhất trên thế giới chính là,

Ngày hôm qua vừa mới chia tay bạn trai,

Ngày hôm nay tỉnh dậy liền phát hiện, bản thân trong con say đã lỡ "làm thịt" bạn tốt của em trai mình.

Cậu ấy chỉ mới thành niên, so với cô nhỏ hơn mười tuổi.

*

Trích đoạn – (Trích từ review page Hội nhiều chữ)

"Đêm qua, coi như chưa có chuyện gì xảy ra nhé!"

"Hôm qua, là lần đầu tiên của em." Giọng cậu lạnh nhạt, gương mặt không còn vẻ ngượng ngùng của thiếu niên nữa.

Ông Như Mạn đứng ngồi không yên, cảm thấy mình giống y chang một thằng đàn ông cận bã.

Ánh mắt cậu nhìn thẳng Ông Như Mạn.

"Em muốn chị phải chịu trách nhiệm."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 1-2

Lúc Vinh Lăng đến KTV đã hơn 11 giờ đêm, không khí trong phòng bao náo nhiệt, mọi người đều biết anh ta chính là bạn trai của Ông Như Mạn qua đây đón cô. Sau khi chào hỏi mọi người xong, anh đi tới góc phòng chỗ Ông Như Mạn ngồi.

Ông Như Mạn dựa đầu lên thành ghế sofa, tựa như đã ngủ, Vinh Lăng vén tóc cô lên, vỗ vỗ nhẹ vào mặt.

"Như Mạn, tỉnh tỉnh tỉnh, anh đến đón em về nhà."

Ông Như Mạn rõ ràng uống quá nhiều, gương mặt mờ mờ nhìn cỡ mười phút, tựa hồ không biết mình đang ở chỗ nào, Vinh Lãng tại sao lại đến đây.

Ngần người vài giây cô mới ý thức được tình hình hiện tại, sau đó lấy tay đỡ trán, từ từ ngồi thẳng dậy.

Âm thanh đinh tai nhức óc trong phòng dội tới, làm trong người cô có chút khó chịu.

"Mấy giờ rồi?" Giọng cô hơi khàn khàn.

Vinh Lãng lấy chai nước trên bàn, vặn nắp ra đưa cho cô, sau đó mới giờ tay lên xem đồng hồ: "Mười một giờ hai mươi."

"Ừm."

Cô ngược lên nhìn, mấy người trẻ trong phòng vẫn đang vô cùng hào hứng, chắc còn phải quây đến nửa đêm.

Vinh Lãng đưa tay ra đỡ cô đứng dậy, cô rũ mắt xuống nhìn bàn tay trước mặt, rất lâu vẫn không cử động.

Bên cạnh là cô gái vừa mới tốt nghiệp Trịnh Huệ Nhiên, tiếp theo là Từ Thiên Thiên đang chăm chú bận rộn nghịch điện thoại. Trịnh Huệ Nhiên cảm thấy cái nhìn của đối phương, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Vinh Lãng và Ông Như Mạn bên này.

Trực giác bất quải của phụ nữ nói cho cô biết hai người này trong thời gian gần đây khẳng định có điều gì đó không đúng, trước kia Vinh Lãng thường xuyên đến đón Ông Như Mạn tan làm, nhưng gần đây liền không thấy bóng dáng đâu nữa, bữa tiệc ngày hôm nay khẳng định Ông Như Mạn cũng không hề nói với anh ta, nếu không phải chính mình gọi điện báo anh ta tới đón, thì chắc Vinh Lãng cũng không tới đây.

Ông Như Mạn vẫn ngồi yên như cũ, Vinh Lãng kéo cô đứng dậy, bàn tay mạnh mẽ nắm lấy tay cô.

"Mọi người chơi vui vẻ nhé, bọn tôi đi về trước." Vinh Lãng cất tiếng chào, mọi người ở đây đối với anh ta đều quen thuộc, còn cười cười bảo anh ta đêm nay cố gắng "chăm sóc" Ông Như Mạn thật tốt vào.

Anh ta dìu Ông Như Mạn đi ra ngoài, cô bước đi xiêu vẹo, loạng choạng xiên bên nọ xọ bên kia, nhưng không dựa vào anh, mà tự mình cố gắng đứng vững.

Cô đang tức giận, Vinh Lãng từ lúc nhận ra đến giờ cũng cảm thấy vô cùng mất kiên nhẫn.

Đưa cô ra xe của mình, thắt dây an toàn, một đường lái xe về nhà, không nói một câu.

Ông Như Mạn dựa lưng vào ghế, mặt hướng ra cửa sổ, không biết đang ngủ hay đang suy nghĩ chuyện gì.

Cô uống say chính là bộ dáng thế này, không giống với thường ngày ôn hòa nhã nhặn, mà thập phần lãnh đạm, tựa như một người khác hoàn toàn.

Chuông điện thoại reo, Vinh Lãng nhìn hiển thị trên màn hình, lại nhìn sang người bên cạnh, sau đó tắt máy.

Ngón tay Ông Như Mạn hơi siết chặt, sau đó lại buông ra, nhưng trên mặt không hề lộ chút biểu tình.

Hơn hai mươi phút ngồi trên xe, hai người không nói với nhau một câu nào.

Lúc này men rượu mới dần dần ngấm, ý thức của Ông Như Mạn càng lúc càng không tỉnh táo, nhưng vẫn còn một chút lý trí sót lại.

Vinh Lãng dìu cô vào thang máy, lúc này chuông điện thoại lại một lần nữa vang lên.

Lúc đó Ông Như Mạn say đến mức cả người mềm nhũn, Vinh Lãng phải một tay đỡ cô, một tay nghe điện thoại.

"Cái gì? Nghiêm trọng không?"

"Ồ đâu? Được, tôi sẽ đến ngay."

Vừa ngắt điện thoại thì cửa thang máy mở, Vinh Lãng vội vã dìu Ông Như Mạn ra, mò trong túi xách của cô lục tìm chìa khóa.

Bàn tay mềm mại của Ông Như Mạn nhẹ nhàng ôm lấy anh ta.

Vinh Lãng khựng lại.

"Vinh Lãng "

"Ừ."

"Anh ở đâu trước khi đến đón em?"

Tay anh ta đã tìm được chìa khóa trong túi, móc ra nhưng không lập tức mở cửa ngay.

Giọng nói mềm mại của Ông Như Mạn bị tác dụng của rượu làm cho trở nên nặng nề, khiến anh ta không biết sử dụng ngữ điệu gì để đáp lại.

"Tuần trước anh đi công tác về sau đó lại đi đâu?"

Cô biết rồi.

Trái tim Vinh Lãng đập mạnh một nhịp, có chút chột dạ, cũng có chút nặng nề không biết phải làm sao.

"Em say rồi, ngày mai tỉnh táo rồi chúng ta nói sau."

Cô cúi đầu cười khẽ, để lộ cằm cổ trắng ngần ẩn hiện bên dưới mái tóc dài đen nhánh.

Bọn họ đã hơn một tháng nay không làm, Vinh Lãng nhìn đến da dẻ của cô liền nổi lên phản ứng, nhưng hiện tại không phải thời điểm tốt, anh ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Vinh Lãng lấy chìa khóa, mở cửa.

Khóa cửa còn chưa kịp mở ra, Ông Như Mạn liền từ phía sau vươn tay ôm lấy.

"Đừng đi." Đầu cô dựa lên lưng anh ta.

"Như Mạn, ngoan nào, bây giờ anh có việc phải đi gấp."

Anh ta ôm cô lên phía trước, cúi đầu hôn xuống.

Không biết tại sao, trong lòng anh ta luôn có cảm giác bất an, cần phải thông qua hành động như này để xác nhận.

Ông Như Mạn nghiêng đầu tránh né nụ hôn, hai tay chống trước ngực ngăn cản lại động tác của Vinh Lãng.

"Chia tay đi."

Vinh Lãng ngẩn người, tựa hồ không nghe được những gì cô vừa nói.

"Em nói cái gì?"

"Chia tay." Một trận khí nóng xâm nhập vào đại não cô, cô cố gắng hết sức để nói hai từ này một cách rõ ràng.

"Em uống say rồi." Vinh Lãng chỉ tưởng là cô uống say nên làm nũng, bạn gái trước kia của anh ta cũng vậy, thi thoảng cũng sẽ nói chia tay để làm cho anh ta lo lắng, để anh ta nhận ra tầm quan trọng của mình, sau đó đôi lúc một chút dịu dàng từ anh ta.

Nhưng bọn họ đều chưa làm chuyện đó, còn Ông Như Mạn thì đã làm rồi.

Anh ta biết rõ đây chỉ là lời nói lúc say, thế nhưng trong lòng vẫn chấn động một trận.

"Ng Sloan, chiều mai anh qua đón em đi ăn gì đó, bây giờ thì vào phòng ngủ thôi."

Anh ta mạnh mẽ ôm lấy cô, dùng khuỷu tay bật đèn, sau đó cúi đầu xuống cởi giày ra, kết quả phát hiện một đôi giày thể thao nam ở lối vào, kiểu dáng phổ thông, nhưng rất sạch sẽ.

Vinh Lãng cũng không nghĩ nhiều, ôm cô quay về phòng, cởi giày mang ra ngoài, sau đó mang đôi dép đi trong nhà vào để xuống.

"Anh đi đây."

Ông Như Mạn trở mình lạnh nhạt đáp lại anh ta, không quay lại nhìn.

"Như Mạn..." Vinh Lãng thấp giọng gọi tên cô, nghĩ rằng hay là ở lại, nhưng lại một cuộc điện thoại nữa gọi tới.

Anh ta ngừng lại một chút, nhận máy.

Đối phương chỉ nói bản thân không sao, bảo anh ta không cần phải qua nữa.

"Anh lập tức qua đây." Anh ta gác máy, không biết phải nói thế nào với Ông Như Mạn, chỉ đành quay người rời đi.

Ở bên ngoài gõ cửa một căn phòng khác.

"Như Vọng, chị gái cậu uống say rồi, tí nữa cậu qua trông cô ấy một chút."

Trong phòng không có tiếng trả lời, có lẽ đã ngủ.

Vinh Lăng nghĩ tới người trong bệnh viện, vẫn chọn lập tức rời đi.

Không lâu sau khi anh ta rời đi, Ông Như Mạn rời giường đứng dậy, chân không bước trên sàn nhà, ra ngoài rót cho mình một ly nước lớn, sau đó nằm vật ra bàn trong phòng ăn.

Một đôi tay mảnh khảnh mạnh mẽ luôn dưới người cô, nhắc cả người cô dậy, kéo vào phòng tắm, giúp cô tẩy trang mặt mày.

Động tác rất nhẹ nhàng, để cô ngồi trên nắp bồn cầu, sau đó bung tới một chậu nước, lấy khăn giúp cô lau sạch sẽ lớp trang điểm trên mặt. Sau cùng, ngón tay như vô ý dừng lại trên môi cô một lúc, sau đó đứng dậy lấy bàn chải giúp cô đánh răng.

Sau khi vệ sinh sạch sẽ, liền dìu cô vào phòng.

Sáng hôm sau, chuông điện thoại của Ông Như Mạn vang lên, cả người cô không thể động dậy, chống tay với lấy điện thoại từ trong túi xách.

Kết quả cả người nghiêng sang quá nhiều, lúc tay vừa chạm đến điện thoại thì cơ thể gần như lảo đảo khỏi giường, may thay, có một cánh tay mạnh mẽ giữ cô lại.

Cánh tay trắng trẻo chạm vào da thịt cô, Ông Như Mạn gần như đông cứng tại chỗ.

Cô cúi đầu nhìn xuống bàn tay đang đặt trên eo mình, đầu óc một mảng mơ hồ, đây rốt cục là tay của ai?

Cô thậm chí còn không dám quay lại nhìn.

Chuông điện thoại vẫn reo không ngừng, cô lấy điện thoại ra khỏi túi, bấm nút nhận.

"Chị! Mau mở cửa cho em, gọi chị nửa ngày mà chị không nghe, cổ họng em khàn cả lên rồi."

"Ra đây." Nói xong một câu mới lại phát hiện giọng nói của chính mình thật đáng sợ, cổ họng truyền lên một trận đau đớn.

Cô ngắt điện thoại, biết rằng bản thân bây giờ phải quay lại xem người đàn ông đằng sau này rốt cục là ai, không biết phải giải quyết thế nào.

Quay đầu, một khuôn mặt đẹp như hoa đào xuất hiện, đôi mắt khép hờ, hai mí mắt khẽ động, lông mi vừa dài vừa cong, sống mũi cao vút, đôi môi đầy đặn, ngũ quan có phần quen thuộc.

Cô chớp chớp mắt nhìn, hình như đã nhận ra là ai.

Xong rồi.

Tối qua vừa mới chia tay bạn trai, tỉnh dậy liền phát hiện, bản thân trong cơn say đã lỡ ngủ với bạn thân của em trai mình.

Cậu ta còn chỉ mới thành niên, so với cô kém hẳn mười tuổi.

Fuck!

Hết chương 1.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Các giác quan cơ thể đã có chút hồi phục, mọi thứ đã hoạt động trở lại, trên người truyền đến một trận đau đớn, đặc biệt là ở chỗ kia, từng luồng nhiệt ập đến.

Cô vẫn có vài chỗ không thể hiểu nổi, đây chính là lần đầu tiên trong đời Ông Như Mạn không biết phải xử lý tình huống trước mặt làm sao.

Lúc cô vẫn còn đang lúng túng, mỹ nhân đang ngủ từ từ mở mắt, con ngươi trong suốt in trên mặt cô.

"Chị Như Mạn." Cậu gọi tên cô sau đó cúi đầu, tựa như không biết phải làm thế nào mới được.

Ông Như Mạn to đầu, quả nhiên là bạn tốt của Như Vọng, Châu Sâm.

Biểu tình cậu như vậy rõ ràng là, cậu không phải là thủ phạm, mà là bị người khác ép buộc.

Tức thì đầu óc của Ông Như Mạn trống rỗng, triệu hồi lí trí.

"Mặc quần áo vào đi."

"Ừm." Đối phương tựa như cô dâu nhỏ, nhẹ nhàng đáp ứng, sau đó ngồi dậy, tìm thấy quần lót của mình ở bên cạnh người cô, đứng dậy mặc quần áo.

Cậu mặc một cái áo phông và quần jean, sau khi mặc xong liền đứng thẳng người dậy, cao hơn trong ấn tượng của cô một cái đầu, ngũ quan cũng bắt đầu thay đổi một chút, nhìn trông trưởng thành hơn, nhưng vẫn còn ở ranh giới giữa thiếu niên và trưởng thành.

Điện thoại lại kêu, Ông Như Vọng ở bên ngoài than khóc: "Chị, mau ra mở cửa đi, em sắp tè ra quần đến nơi rồi, nhanh lên."

"Chìa khóa của em đâu?"

"Hôm qua đưa cho Châu Sâm rồi, cậu ấy nói không thoải mái nên muốn về ngủ trước, kết quả điện thoại cậu ấy không cầm, giờ chả biết cậu ấy còn ở nhà không. Chị mau mở cửa cho em đi, em không nhịn nổi quá 30s nữa đâu."

Ông Như Mạn cúp điện thoại, Châu Sâm cũng mặc quần áo xong.

"Em đi mở cửa."

"Ừm."

Châu Sâm đi ra ngoài, Ông Như Mạn úp mặt vào gối, trút một tiếng thở dài xong mới đứng dậy tìm quần áo của mình mặc vào, sau đó lột ga giường ra để chuẩn bị đem đi giặt, kết quả phát hiện ở giữa giường nổi lên một mảng ẩm ướt.

Mặt cô vì xấu hổ mà đỏ cả lên, hận bản thân tối qua đã uống quá nhiều rượu, khiến cho con thú trong người bộc phát, để đến nỗi gây ra một tình huống không thể kiểm soát được như bây giờ.

Cô ở trong gương tỉ mỉ quan sát những chỗ hở ra, xác định không có dấu vết khả nghi mới vội vã ra ngoài.

Mở cửa cho Ông Như Vọng vào nhà vệ sinh giải quyết, Châu Sâm ngồi ngay ngắn ở sofa ngoài phòng khách, nhìn thấy cô bước ra sau đó lại cúi đầu.

Ngồi đối diện với cậu, hai chân mở ra khép vào có hơi không tự nhiên, một con đau ở phía dưới truyền đến.

"Tối qua..." Cô đề thấp giọng xuống, vừa nói vừa quay đầu thậm thụt nhìn vào nhà vệ sinh, lúc quay đầu lại, Châu Sâm đã ngẩng đầu, lạnh nhạt nhìn cô, dường như đã đoán được cô chuẩn bị nói gì.

Ông Như Mạn ngồi đực ra, nghĩ mãi không biết phải nói như thế nào, những lời hòa giải dần xếp đều ảo não mắc ở cổ họng.

Cô chỉ nhớ một vài đoạn rời rạc, nhưng chỉ dựa vào giọng nói của mình và tình trạng giường chiếu hỗn độn sáng nay thôi cũng đủ biết trận chiến tối qua dữ dội như nào, hình như lúc bắt đầu Châu Sâm có nói cái gì dừng dừng không muốn, thế nhưng sau đó làm sao mà lại phát triển thành như này?

Hiện tại cô chỉ nhớ cô đã làm chuyện đó với Châu Sâm, nhưng bắt đầu thế nào, kéo dài bao lâu, cô hoàn toàn không một chút ấn tượng.

Đúng là rượu vào hóa lưu manh.

Lúc Ông Như Vọng giải quyết nỗi buồn xong xuôi đi ra liền nhìn thấy hai người ngồi im ngoan như học sinh tiểu học, phì cười, sau đó chạy qua ôm vai Ông Như Mạn: "Chị, đây là Châu Sâm, chị còn nhận ra không?"

Cậu ta muốn khẳng định bởi vì hiện tại Châu Sâm đã dậy thì cho nên không còn bộ dáng như ngày trước, sợ chị mình nhận không ra, cũng biết rằng hồi trước chị ấy đối xử với Châu Sâm này rất tốt.

"Hả, ừ." Ông Như Mạn giật mình hàm hồ đáp lại.

Ông Như Vọng cũng không để ý, ngồi xuống bên cạnh cô.

"Có phải chị bị dọa cho ngạc nhiên rồi không, thằng nhóc này thật quá đáng, vụng trộm cao to thế này, còn vẫn đang trong giai đoạn trưởng thành chứ, có phải không muốn cho người khác sống nữa không, hôm qua dắt cậu ta ra ngoài ăn cơm, đám con gái lớp em cứ thi nhau xán lại gần hề hề." Cậu một bên nói một bên quay qua nhìn Châu Sâm cười đùa.

Thực ra bọn họ đã lâu lắm không gặp nhau rồi, chỉ thỉnh thoảng trò chuyện một chút, lần này Châu Sâm đột nhiên quay trở lại, quả thật làm cho cậu hơi sốc một chút.

Lúc Châu Sâm rời đi, hai người chiều cao không hơn kém bao nhiêu, trong vài năm này, Ông Như Vọng cao thêm được chừng 8 phân, còn tên tiểu tử thối này chắc phải được hai lần cái 8 phân ấy, ngũ quan cũng trưởng thành hơn, thế nhưng miễn cưỡng thì vẫn có thể nhìn ra bạn tốt ngày nào.

Trở về được hai ngày liền giống như trước kia, đem cậu đi họp lớp cấp ba cùng, làm cho đám con gái trong lớp mắt dính lên người không rời, thế mà Châu Sâm cũng không hưởng thụ cảm giác được người khác trao ánh mắt ái mộ, lại còn bảo như vậy không thoải mái tí nào, đòi đi về.

Cậu đi rồi, đám con trai trong lớp mới có cơ hội khoe mẽ, lấy lại sự chú ý của hội con gái mê trai. Ông Như Vọng thấy vậy mới liền lấy chìa khóa đưa cho cậu, để cậu tự mình quay về nhà.

Kết quả tới đó mọi người ai cũng uống đến quên lối về, đi hát xong lại kéo nhau ra quán net chơi game, hoàn toàn chẳng nhớ gì đến chuyện phải về nhà, đến sáng nay mới phát hiện, điện thoại của Châu Sâm để trong balo của mình, mà chìa khóa tối qua lại đưa cho cậu mất rồi, vì thế chỉ còn cách đứng ngoài cửa gọi âm lên, gọi nửa ngày không thấy ai báo gì, mới đành réo điện thoại gọi cho Ông Như Mạn.

Cậu cũng quên khuấy việc nói chuyện này với chị, cũng may hai người này này giờ cũng có vẻ bình thường rồi.

Ông Như Vọng không coi Châu Sâm là người ngoài, bởi vì ký ức về khoảng thời gian trước kia đối với cậu vẫn còn y như mới, cho nên thoải mái tự nhiên đem Châu Sâm giao phó cho chị của mình, còn mình thì ung dung đi vào phòng ngủ tiếp.

Bình thường tình huống như này, kiểu gì cậu cũng sẽ bị chị giáo huấn, thế nhưng hôm nay có Châu Sâm ở đây, đúng là có tấm bia vững chắc, Ông Như Vọng cảm thấy sung sướng vô cùng, nói xong vài câu liền đứng dậy đi mất.

Nhìn cậu đóng cửa phòng xong, ánh mắt hai người bắt ngờ chạm nhau.

"Chuyện này đừng nói với nó." Ông Như Mạn nhìn thẳng vào mắt Châu Sâm.

"Được."

"Chúng ta ra bên ngoài nói chuyện." Ở trong nhà chỉ sợ bị Như Vọng phát hiện ra manh mối.

"Ừm."

Vì thế, hai người tự mình vệ sinh cá nhân, đánh răng rửa mặt xong, Ông Như Mạn liền xách túi cùng cậu ra khỏi nhà. Hai người tới qua đều tiêu hao rất nhiều sức lực, vốn dĩ định ra cửa hàng trước mặt ăn tạm cái gì đó, sau đó lại nhớ đến cậu không ăn được cay, bèn lái xe đưa cậu đến một nhà hàng trà mình thích.

Thời điểm này chính là lúc quán đông khách nhất, ông chủ phải khó khăn lắm mới xếp được một phòng riêng cho cô.

Hai người nói cảm ơn với ông chủ, sau đó vào phòng, kêu hai phần hoành thánh tôm tươi, đồ ăn nhanh chóng được mang tới.

"Ăn trước đi đã, rồi nói sau." Cô đưa đũa cho Châu Sâm, đối phương nhận lấy.

Ngón tay của cậu mảnh mai, lộ ra khớp xương rõ rệt, móng tay được cắt ngắn, gọn gàng sạch sẽ.

Châu Sâm đảo đảo bát mì, liếc nhìn cô một cái, Ông Như Mạn đã bắt đầu ăn.

Trước đây cô từng là một blogger về thực phẩm, tuy đó giờ đều chưa từng ra nước ngoài, nhưng những bài hướng dẫn thực phẩm của cô đều thu hút hàng nghìn người theo dõi.

Sau này, tự mình gây dựng một phòng làm việc, hiện tại hầu như các blogger về thực phẩm đều xuất phát từ phòng làm việc của cô, có thể nói chính cô là người phát triển.

Mọi người đều biết cô nấu ăn rất ngon, cũng rất có sáng tạo, thế nhưng không ai biết nhìn dáng vẻ khi ăn của cô lại càng hấp dẫn hơn.

Rất khiến người ta muốn nếm thử.

Châu Sâm cúi đầu ăn mì, làm như vô ý, thi thoảng lại ngẩng lên liếc cô.

Ở ngoài cửa, người đến xếp thành hàng dài, đủ thấy đồ ăn ở đây hấp dẫn đến thế nào, thế nhưng hiện tại cậu không cảm thấy chút mùi vị nào cả.

Ông Như Mạn giải quyết xong tô mì, lại ăn thêm một cái bánh mới kết thúc, tô của Châu Sâm vẫn còn nhiều, nhìn thấy cô ăn xong bèn nhanh chóng giải quyết hết số đồ ăn của mình.

Châu Sâm nhìn cô bung ly nước lên chậm chậm uống, hai mắt mông lung nhìn ra bên ngoài.

Hai má của cô bầu bĩnh trắng trẻo, bàn tay cầm ly nhìn cũng rất dễ thương.

Không còn cách nào khác, cô nấu ăn ngon như vậy, cho nên gầy không nổi, còn rất đầy đặn, da cũng búng ra sữa, vừa trắng mịn màng, nhìn y như bánh pudding vậy.

Ngực và mông đầy đặn, chỗ nào cần lời nên lời, cần lờm liếm lờm, vô cùng gợi cảm.

Thấy cậu đã ăn xong, Ông Như Mạn đặt ly nước xuống, gõ gõ tay lên mặt bàn.

Châu Sâm ngẩng lên nhìn cô.

Ông Như Mạn hắng giọng, tự mình lấy hơi cổ vũ chính mình.

"Tối qua, coi như chưa có chuyện gì xảy ra nhé?" Ông Như Mạn hỏi cậu.

Châu Sâm ngẩn người, một lúc lâu không biểu lộ phản ứng gì, chỉ yên lặng nhìn cô.

"Tôi biết là tôi không tốt, cậu muốn tôi làm gì, tôi sẽ cố gắng hết sức đền bù cho cậu, được không?"

Ông Như Mạn đã cố gắng nói giảm nói tránh hết sức, thế nhưng không biết sao vẫn cứ cảm thấy mình đúng là một thằng tồi.

"Tối qua, là lần đầu tiên của em." Giọng cậu lạnh nhạt, gương mặt cũng đã không còn vẻ ngượng ngùng của thiếu niên, thay vào đó là vẻ lạnh lùng khiến cho Ông Như Mạn cảm thấy hết hoảng.

Ông Như Mạn lại càng đứng ngồi không yên, cảm thấy mình giống y chang một thằng đàn ông cận bã.

Ánh mắt cậu nhìn chằm chằm vào Ông Như Mạn.

"Em muốn chị phải chịu trách nhiệm."

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Câu trả lời này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô, cô vốn nghĩ rằng khuyên bảo cậu xong sẽ không có gì nữa, bởi vì ý tứ của cô trong lời nói đã rất rõ ràng rồi.

Cô thậm chí còn nghĩ đến chuyện bồi thường vật chất cho cậu, nhưng không ngờ cậu sẽ nói như thế kia.

Bởi vì dù gì đi nữa cô cũng là chị ruột của bạn thân, lại còn lớn hơn cậu cả mười tuổi.

Ông Như Mạn chau chau mày: "Cậu muốn tôi phải chịu trách nhiệm với cậu thế nào?"

Hy vọng không phải giống như ý cô đang nghĩ.

"Em muốn ở bên cạnh chị."

Ông Như Mạn to đầu.

"A Sâm, chúng ta không thích hợp." Cô tiếp tục khuyên bảo: "Tối qua...cậu coi như..."

Thực sự khó mở lời, cô chỉ có thể nhắc lại thêm một lần: "Chúng ta thật sự không thích hợp đâu."

"Chị Như Mạn, từ nhỏ em đã nghĩ rồi, tương lai em sẽ chỉ có một người phụ nữ." Cậu cúi đầu.

Ông Như Mạn nghĩ nghĩ đến gia đình của cậu, cho nên những lời muốn nói đều không thể nói nên lời.

Hồi nhỏ Châu Sâm mỗi ngày đều dành quá nửa thời gian ở nhà cô, cô nhìn cậu trưởng thành, cũng biết rõ bối cảnh gia đình cậu, mỗi lần cậu đến đều thường xuyên giữ cậu lại cho đến khi không thể ở lại nữa thì thôi, mỗi lần cậu phải về nhà đều rất buồn bã, những lúc đó Ông Như Mạn đều cũng buồn theo, nhưng trên mặt cũng đành an ủi cậu ngày mai lại tới.

Sau đó, bố mẹ cậu càng ngày càng cãi nhau to, như thế trái lại cậu lại càng có nhiều thời gian đến ở nhà cô hơn, có khi còn ngủ lại.

Hồi đó không phải căn nhà cô sống bây giờ, mà là một căn nhà cũ ở một tiểu khu lâu đời.

Cô giống như chị gái của hai đứa trẻ, tận tâm tận lực chăm sóc cho cả hai.

Bởi gì gia đình cô cũng không hoàn chỉnh, cho nên đối với cậu giống như sinh ra một loại thương hại, đối xử với cậu y như với em ruột mình, có thời gian có khi còn tốt hơn, bởi trong lòng cậu rất tinh tế, càng mẫn cảm, mà Như Vọng lại tùy tiện cầu thả khác hoàn toàn.

Cô và cậu sẽ không thể ở bên nhau được, bởi vấn đề đạo đức cảm thấy quá nặng.

Bọn họ không có quan hệ huyết thống, nhưng Ông Như Mạn trước sau luôn cảm thấy cậu giống như em trai ruột của mình.

Tối qua phát sinh ra sai lầm như vậy đã khiến cô rất hối hận rồi, làm sao có thể tiếp tục cùng cậu phạm sai lầm nữa?

Thanh niên suy nghĩ còn chưa chín chắn, nhưng Ông Như Mạn suy nghĩ rất nhiều.

Bối cảnh xã hội, mối quan hệ cá nhân... tất cả đều không cho phép bọn họ ở bên nhau.

Cô chỉ coi cậu như một thiếu niên cố chấp.

Trước kia cô cũng từng nghĩ: "Nguyên cầu cùng một người, bạch đầu không phân ly." Thế nhưng càng trưởng thành càng hiểu được, loại nguyên cầu này rất gian nan.

"A Sâm, cậu hãy còn nhỏ, có những chuyện sau này khi trưởng thành rồi sẽ thay đổi. Mặt khác, cậu còn là con trai, đêm qua...cũng không gọi là thiết thời."

"Chị Như Mạn, chị đang kỳ thị giới tính."

Một câu này khiến cô không nói nên lời.

Cô đang muốn đánh trống lảng để cậu quên chuyện đó đi, rốt cục tối qua mình đã phát điên cái gì mà đi ngủ với người khác vậy?

Trí nhớ cô không quá rõ ràng, thế nhưng có lẽ là do có chút cảm giác báo thù ấu trĩ, cũng có thể là thái độ quyết liệt đoạn tuyệt khi chia tay, cô đi một bước này, cô và Vinh Lăng đã không còn khả năng quay trở lại nữa, cô đều biết như vậy.

Nhưng mà hiện tại Châu Sâm cố chấp thật khiến cô muốn cười chẳng được, khóc cũng không xong.

Ông Như Mạn trút một tiếng thở dài, ngẩng đầu nhìn Châu Sâm.

"Vậy chúng ta nghĩ kỹ một chút được không?"

Nếu biết sẽ gây ra phiền phức lớn như vậy, tối qua nhất định cô sẽ hỏi trước rõ ràng, hiện tại chỉ có thể để cậu thêm chút thời gian, hy vọng cậu ấy sẽ tự mình nghĩ thông.

"Ăn xong chưa? Chúng ta quay về nhé." Cô đứng dậy, hai người cùng nhau ra quầy thanh toán.

Trước lúc cô mở ví lấy tiền, thì Châu Sâm đã đưa điện thoại ra.

Thu ngân trực tiếp lấy điện thoại của cậu, quét mã trừ tiền.

(Bên TQ đa số sử dụng các app như wechat hoặc Alipay để thanh toán (giống như ví momo hay airpay của VN mình), người TQ hiện giờ rất ít khi thanh toán bằng tiền mặt.)

"Sao cậu lại trả tiền?" Ông Như Mạn đã quen với việc mỗi khi ra ngoài cùng Như Vọng đều là cô tự trả, hiện tại Châu Sâm trả khiến cô có chút không quen.

"Chị là con gái." Cậu nhỏ giọng giải thích.

Câu nói này đột nhiên chạm tới một phần mềm mại trong lòng cô.

"Hiện tại cậu làm gì có thu nhập, đợi sau này có kinh tế rồi hãy tính."

"Đây là tiền em tự kiếm mà."

Cậu nhét điện thoại về lại túi, điện thoại của Như Mạn năm nào cũng đổi theo mốt mới, còn của Châu Sâm đã là kiểu cũ cách đây mấy năm rồi.

"Làm cái gì?"

"Dạy thêm cho học sinh cấp hai."

"Rất giỏi." Cô khen một câu, gương mặt Châu Sâm khẽ nở nụ cười.

"Ông tiểu thư, bếp mới lên món bánh trứng mới, cô có muốn mang theo ăn không?" Ông chủ mập mạp xách hộp bánh trứng, mỉm cười đi về bên cạnh Châu Sâm.

"Đây là em trai Ông tiểu thư sao?"

"Không phải." Châu Sâm nói trước khi cô kịp trả lời.

Ông chủ cũng không nói gì nữa, đưa hộp bánh sang.

"Vâng cảm ơn anh." Ông Như Mạn cũng không khách sáo, nói cảm ơn xong liền nhận lấy.

Trên đại lộ này hai bên đường đều trồng cây đại thụ, tán lá dày đặc, ánh nắng mặt trời chiếu tới trên mặt đất thành những đốm sáng lung lay.

Hai người sóng vai nhau đi trên lề đường, Ông Như Mạn phát hiện cậu cao lên rất nhiều, vài năm qua thật thay đổi không ít.

"Đưa em xách." Cô vẫn đang chìm trong suy nghĩ, Châu Sâm đã đưa tay ra.

"Không sao đâu, không nặng."

"Đưa em xách." Cậu vẫn không thu tay về, Ông Như Mạn không biết làm sao đành phải đưa túi bánh cho cậu xách.

Cô lái xe về nhà, vẫn còn chưa chuẩn bị đi lên, ngồi trong xe viết mật khẩu wifi và máy tính lên giấy, sau đó đưa cho Châu Sâm kèm chìa khóa dự phòng.

"Cậu về trước đi, tôi phải đi làm."

"Có về ăn cơm không?"

"Hả?" Cô có hơi kinh ngạc: "Sao cậu lại biết nấu cơm rồi?"

"Biết một chút."

Ông Như Mạn nghĩ tới Vinh Lăng, trong lòng liền thở dài: "Không chắc nữa, cậu không phải lo cho tôi, hai người tự nấu ăn hoặc đi ra ngoài ăn cũng được."

Nghe thấy cô nói vậy, Châu Sâm có chút mất mát, cũng không nói thêm gì.

"Chị lái xe chậm một chút."

"Được, tạm biệt."

Cô xoay người lên xe, nhìn qua gương chiếu hậu, thấy cậu đứng đó một lúc lâu không hề rời đi.

Cô đến công ty, đi thẳng vào văn phòng của mình.

Tối qua không biết mấy giờ mới ngủ, hiện tại cô vừa buồn ngủ, người lại mệt rã rời, kéo màn cửa lên liền nhanh chóng lăn ra sofa chìm vào giấc ngủ.

Mấy người trong công ty cũng rất biết nhìn sắc mặt, nhìn thấy cô như vậy liền không ai đến làm phiền, chỉ có đến lúc trưa, Từ Thiên Thiên mới đến gọi cô dậy ăn.

"Vào đi." Ông Như Mạn ngồi dậy, vuốt vuốt sơ qua mái tóc vài lần.

"Chị Như Mạn, chị muốn ăn gì?"

"Giúp tôi đặt một phần cháo hảo sản, cảm ơn." Cô buộc tóc lên.

"Vâng, có uống gì không ạ?"

"Không cần đâu."

"OK chị."

Cô đi ra ngoài đóng cửa lại, kêu đồ ăn xong liền lặng lẽ ngồi xuống cạnh Trịnh Huệ Nhiên nhỏ giọng thì thầm: "Quả nhiên chị ấy đang ngủ, không vui lắm thì phải, cậu đoán xem chuyện gì xảy ra thế nhỉ?"

Trịnh Huệ Nhiên lắc lắc đầu, không muốn tham gia chủ đề này.

Từ Thiên Thiên lăm bằm một mình, sau đó liền quay về chỗ ngồi.

Ông Như Mạn vực dậy tinh thần cả nửa ngày, buổi chiều liền chào mọi người, sau đó chuẩn bị lái xe đi.

Cô phải đến chỗ của Vinh Lãng thu dọn đồ đạc của mình, tối qua cô say rượu, nhưng nói chuyện chia tay cũng không phải do say, lòng tự tôn của cô quá lớn, đã cho Vinh Lãng thời gian một tháng trời, nhưng anh ta trước sau vẫn may mắn giấu giếm che giấu được.

Cô đã không thể chấp nhận được nữa rồi.

Mặc dù đã lâu cô không qua đêm ở nhà của Vinh Lãng, nhưng ở đó vẫn còn một ít đồ, đã quyết định chia tay, thì một chút cũng không thể bỏ lại.

Cô ở phòng vệ sinh rửa mặt, buổi chiều Vinh Lãng đi làm, cho nên chắc chắn không có ở nhà.

Chỉ là hy vọng không có người phụ nữ nào khác trong nhà anh ta.

Ông Như Mạn tìm thấy hai hộp các tông lớn ở trong phòng chứa đồ, bị Ngụy Hải nhìn thấy, anh ta là một bartender, được cô mời đến văn phòng làm việc, hàng ngày ở trên mạng dạy pha chế.

Ngụy Hải hỏi cô: "Sếp, chị chuẩn bị dọn nhà đấy à? Có cần em đến giúp một tay không?"

Ông Như Mạn lồng hai cái hộp lại với nhau, tự mình nhấc lên nhẹ nhàng.

Cô không mấy để ý lời cậu ta: "Không cần đâu, tự tôi làm được rồi."

Xách hộp ra, Ngụy Hải đuổi theo vài bước, tới cửa liền dừng lại.

Vài ba người trong văn phòng quay sang nhìn cậu ta cười ả ỷ, Ngụy Hải hơi khó chịu, lắc lắc nắm đấm sau đó quay lại chỗ ngồi của mình.

Ông Như Mạn đặt hộp ở phía sau xe, lái xe đến nhà Vinh Lãng.

Đến nơi cô có chút ngạc nhiên, thế mà không hề có dấu vết người phụ nữ nào.

Đồ đạc của cô không tính là ít, ngoài đồ vệ sinh cá nhân, tủ bên cạnh giường còn rất nhiều quần áo.

Có phải vì thế cho nên Vinh Lãng mới không đưa người phụ nữ kia về nhà?

Cũng phải, làm gì có người phụ nữ nào dễ dàng chấp nhận như vậy, nếu như bọn họ thực sự có cái gì đó thì chắc cũng ở bên ngoài, sẽ không mang về nhà Vinh Lãng.

Ông Như Mạn thu dọn quần áo của mình, bỏ chúng vào một cái hộp, sau đó lại bỏ khăn tắm và bàn chải răng... vào một cái hộp khác, còn có son môi, kem dưỡng da...

Ở bên nhau hơn ba năm, hóa ra cũng không lưu lại quá nhiều.

Trong cuộc sống của anh ta, vết tích chứng tỏ sự tồn tại của cô rất ít, chỉ tầm nửa giờ đã thu dọn xong.

Ông Như Mạn gỡ chìa khóa căn hộ ra, đặt nó trên hiên của bảng điều khiển, đứng ở cửa nhìn căn hộ gọn gàng.

Thật ra lúc vừa thu dọn đồ, cô liền hỏi tường lại lúc bọn họ ở bên nhau, cô biết Vinh Lãng cũng không mấy thích cô, nhưng hai người đã ở bên nhau rất lâu rồi, làm sao có thể không hề có một chút vui vẻ thật tâm thật ý như vậy?

Chiếc cốc Vinh Lãng sử dụng lúc hai người tham gia một trò chơi chiến thắng, cũng không tính là đẹp để gì, một cái màu cam, một cái màu trắng, Vinh Lãng để cô chọn cái màu trắng mà cô thích, sau đó anh ta liền chọn cái màu cam. Đều là những chuyện tầm thường của cuộc sống, thế nhưng lại càng khiến người ta buồn lòng.

Cô vốn nghĩ sẽ cùng Vinh Lãng kết hôn, cả hai đều đã gặp bố mẹ của nhau rồi, mặc dù còn chưa nói về chuyện tương lai, nhưng mà mọi người đều đã mặc định hai người sẽ về một nhà. Bạn bè của anh ta đều biết cô, bạn bè của cô cũng vậy.

Thế nhưng những điều đó giờ có là gì?

Ông Như Mạn đóng cửa lại, ôm hộp rời đi. Tính toán của cô có chút không chính xác lắm, dọn xong xuôi hết cả mới có hai giờ.

Cô đem tất cả đồ về nhà, kết quả là Châu Sâm ra mở cửa, Ông Như Vọng vẫn còn đang ngủ không biết gì.

Có điều cô cũng chỉ nói vài câu, cũng không gọi cậu dậy.

Đem tất cả bỏ vào phòng chứa đồ, giờ đây cô không muốn nhìn thấy chúng nữa.

Tâm tình không tốt, khuôn mặt cũng tự nhiên lạnh nhạt.

Cô cần một cách thức để có thể giải tỏa căng thẳng.

Châu Sâm đưa tới cho cô một ly trà đen, cùng với một lát chanh vừa mới cắt.

"Cảm ơn." Cô nhận lấy ly trà, trấn áp bản thân khỏi suy nghĩ về Vinh Lăng.

"Chiều nay cậu muốn ăn gì, để tôi đi mua về làm?" Cô hỏi Châu Sâm.

"Cái gì cũng được."

"Ừm." Cô đứng lên muốn rời đi, không muốn cảm xúc của mình làm ảnh hưởng đến Châu Sâm.

"Chị Như Mạn, em đi cùng chị được không?" Châu Sâm vội vàng mở miệng.

Ông Như Mạn nhìn cậu một cái, thần sắc của thiếu niên có chút háo hức đợi chờ.

"Đi thôi." Cô nói.

Khuôn mặt của Châu Sâm thả lỏng trở lại.

Ông Như Mạn lái xe đến một siêu thị ở gần đó, lúc đi qua một hiệu thuốc, liền đột nhiên nhớ đến hỏi cậu: "A Sâm, tối qua cậu...có dùng biện pháp không?"

Khuôn mặt của cậu hơi đỏ lên, sắc đỏ lan dần sang mang tai, giống như bị bắt nạt vậy.

"Lúc đầu có đeo rồi...nhưng mà nhỏ quá nên em đau, sau đó chị bảo em không cần đeo nữa..."

Chiếc xe "kít" một tiếng, dừng lại bên đường.

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Khuôn mặt của Ông Như Mạn cũng đỏ lên, ảo não không thôi, cố gắng trấn tĩnh.

"Vậy cậu ngồi trong xe đợi tôi một lúc, tôi đi mua thuốc."

"Để em đi."

Thiếu niên trẻ vội vã tháo dây an toàn, sau đó nhanh chóng chạy vào mua một hộp thuốc ra, khuôn mặt lại một lần nữa đỏ bừng, nhưng còn đem theo cái nhìn tự trách đầy áy náy.

Mở cửa xe vào trong, Ông Như Mạn đã vụng vụng chai nước.

"Có thể không uống được không?" Cậu nhỏ giọng nói: "Được sẽ bảo em uống loại khăn cấp này không tốt cho cơ thể."

"Xin lỗi, đêm qua em không nên..."

"Không sao, thỉnh thoảng mới uống thì không có vấn đề gì."

Thế nhưng cậu vẫn không đưa thuốc cho cô: "Chị Như Mạn, loại thuốc này một năm chỉ có thể uống nhiều nhất là hai lần, trước kia chị đã uống qua chưa? Tốt nhất hay là đừng uống nữa."

Ông Như Mạn đương nhiên biết thuốc này có hại rất lớn đối với cơ thể, cho nên trước kia dù có bất cứ tình huống nào, đều yêu cầu Vinh Lăng phải mặc áo mưa tử tế, bất kể có trong kỳ an toàn hay không, bởi vì tác dụng phụ của thuốc rất lớn, Vinh Lăng cũng biết, cho nên cô chưa bao giờ phải uống đến loại thuốc này.

Vì vậy đây thực sự là lần đầu tiên cô phải uống.

Bị cậu nói một hồi, bản thân cũng cảm thấy sờ sợ.

Ông Như Mạn do dự một chút, Châu Sâm tiếp tục thuyết phục cô: "Con gái không phải có kỳ an toàn sao? Chị kiểm tra lại xem chị có đang an toàn không, với lại hôm qua em cũng không ra ở trong nữa..."

Khuôn mặt của cậu đỏ đến không dám nhìn, cúi đầu nhỏ giọng giải thích.

Ông Như Mạn thực sự lấy điện thoại ra kiểm tra một hồi, đúng là kỳ an toàn thật, Châu Sâm cũng nhìn thấy, nhưng thuốc từ trong tay cậu vẫn bị lấy đi.

Ông Như Mạn không muốn mạo hiểm, sau khi uống thuốc xong mới giải thích: "Tối qua tôi uống nhiều rượu quá, vạn nhất nếu có thì tỷ lệ dị dạng sẽ cao."

Châu Sâm luôn miệng xin lỗi, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Ông Như Mạn bèn đưa tay lên vỗ vỗ khuôn mặt cậu: "Được rồi, không sao đâu."

Cảm giác từ tay truyền lại rất tốt, tuy rằng gầy, nhưng tuổi trẻ mà, da vẫn rất thích.

Châu Sâm khịt khịt mũi, ngón tay đặt trên đùi khẽ động một chút.

Ông Như Mạn thu tay lại, giả bộ như không có gì nổ máy lái xe.

Cả hai đều im lặng không nói gì, bầu không khí có hơi lúng túng. Ông Như Mạn háng giọng, nói: "A Sâm thi cử thế nào?"

"Cũng bình thường."

"Được bao nhiêu điểm?"

"Sáu trăm bảy."

"Thế này mà là bình thường à?" Ông Như Mạn mỉm cười: "Định đăng ký trường gì? Thanh Hoa hay Bắc đại? (đại học Thanh Hoa hay đại học Bắc Kinh.)

"Nam đại."

"Sao lại đăng ký trường này?" Cô có hơi ngạc nhiên, bởi vì Nam đại tuy rằng cũng là một trường đại học có tiếng, tuy nhiên so với hai trường kia thì có chút không bằng, điểm cao như vậy mà đăng ký Nam đại thì có vẻ hơi đáng tiếc.

Châu Sâm không đáp lại, đổi chủ đề: "Lần này qua đây vốn dĩ định đi xem trường học thế nào."

"Đi xem chưa?"

"Vẫn chưa."

"Đề Như Vọng đưa cậu đi, nó cũng đăng ký trường đấy."

"Ừm, em nói với cậu ấy rồi."

Sau đó không có gì để nói nữa, Ông Như Mạn là người có thể khống chế rất tốt cảm xúc của mình, nhưng Châu Sâm vẫn còn trẻ, cậu không thể đối với cô giống như không có chuyện gì.

Mà thái độ của cô càng lạnh nhạt, trong lòng Châu Sâm không hiểu được cho nên lại cuộn cuộn giống như có sóng trào.

Hai người mua thức ăn về nhà, cậu vẫn như hồi nhỏ chủ động giúp cô nhặt rau, thời gian giống như quay lại thời điểm mười năm về trước.

Không biết Ông Như Mạn có còn nhớ hay không, nhưng Châu Sâm một chút cũng không hề quên.

Thời điểm đó, mọi người vẫn sống ở một khu nhà cũ, nhà bếp rất nhỏ, chỉ có một người là cậu, người còn lại là cô.

Cậu không thể yên tâm hưởng thụ lòng tốt từ cô, cho nên thường giúp cô làm cái gì đó, giống như bây giờ, giúp cô nhặt rau, rửa đồ.

Ngẫu nhiên sẽ nghe được cô thì thầm vài ba bài hát mà cô thích.

Ông Như Vọng thò đầu vào, làm gián đoạn hồi ức của cậu, cậu ta mặc một chiếc áo phông và quần dài, mái tóc như gà mái đứng dựa ngoài cửa.

"Chị, lúc nào mới được ăn, em đói quá."

"Đánh răng súc miệng trước đi, trên bàn cà phê có bánh trứng đây, em lấy mà ăn."

"Ừa."

Ông Như Vọng gỡ gỡ đầu đi ra, tỉnh táo lại liền gỡ cái bánh trứng đi qua.

"Xin lỗi cậu nhá, tôi buồn ngủ quá." Cậu quay sang nói với Châu Sâm.

"Không sao."

"Mai đi qua trường nhé."

"Cũng được."

"Đừng đứng trong đây nữa, đi ra ngoài chơi game đi."

"Cậu cứ ra đi."

"A Sâm đi ra chơi đi, chị sắp xong rồi." Ông Như Mạn cũng giục cậu ra ngoài chơi.

"Không, em không thích chơi game."

"Ê ê ê, chị tôi trong lòng nhất định sẽ nghĩ: 'Ông Như Vọng em nhìn lại mình, rồi lại nhìn Châu Sâm xem, nếu mà A Sâm là em trai của chị thì tốt biết mấy.'" cho xem." Ông Như Vọng nói với chị mình.

"Biết thế thì tốt, mau biến ra kia đi, đừng đứng đây vướng tay vướng chân chị." Ông Như Mạn quay sang cười cười.

Ông Như Vọng bừa môi một cái, sau đó liền đi ra.

Suy nghĩ của cậu tương đối đơn giản, cho nên đối với chuyện bố mẹ ly hôn cũng không buồn bao lâu, bởi vì chị gái mà cậu ý lại vẫn ở bên cậu, cho nên cảm thấy cuộc sống cũng chẳng có thay đổi gì nhiều.

Kết quả cậu vừa ra ngoài chưa được bao lâu liền quay lại bếp, tay cầm điện thoại đang reo: "Chị, Lãng ca gọi chị này."

Sắc mặt của Ông Như Mạn lạnh đi vài phần, tùy tiện lau tay vào tạp dề, ra ngoài nghe điện thoại.

Ông Như Vọng vốn dĩ còn định nói với anh ta vài câu, nhưng nhìn đến sắc mặt của chị mình, liền khẳng định hai người này chắc chắn đang có mâu thuẫn.

"...Bạn trai của chị Như Mạn?"

Châu Sâm đột nhiên hỏi.

"Đúng rồi, cậu còn nhớ không? Chính là cái người mà hồi cấp ba chị tôi yêu thầm ấy."

"Thế à." Châu Sâm thu lại ánh nhìn.

"Không biết hai người họ làm sao nữa, trước giờ chị tôi chưa từng như này."

Ông Như Vọng rầm rì một câu, sau đó lại lạc quan trấn an chính mình: "Có điều yêu đương kiểu gì chả có mâu thuẫn, hy vọng bọn họ sớm làm hòa."

Vinh Lãng đã ở bên chị cậu ba năm rồi, Ông Như Vọng cũng đã đối đãi với anh ta giống như anh rể, hồi sinh nhật cậu Vinh Lãng cũng mua tặng cậu một chiếc đi động hiệu mới nhất, nếu như không phải vì thích chị cậu, thì cũng không như này.

Ông Như Vọng cảm thấy cảm tình giữa bọn họ cũng không tồi, ít nhất vài năm qua không hề có cãi nhau hay chiến tranh lạnh. Vì vậy, lần này có hơi không giống, nói xong câu này, trong lòng vẫn cảm thấy hơi hơi bất an.

Dáng vẻ của chị cậu chưa bao giờ lạnh nhạt như vậy, khiến cậu thật sự nhìn không ra, có thể thấy mâu thuẫn lần này chắc chắn không nhỏ.

"Cũng không biết hai bọn họ xảy ra chuyện gì, mấy hôm trước chị ấy vẫn ổn mà." Cậu thấp giọng nói, Châu Sâm cũng đóng tai lên lắng nghe, sau đó không biểu hiện gì, tiếp tục rửa rau.

Ông Như Vọng vẫn không yên tâm, rón ra rón rén bước tới cửa phòng chị mình, sau đó dán tai vào, như vậy có thể nghe được tiếng của Ông Như Mạn.

"Như Mạn, tan làm anh tới đón em, anh có chuyện muốn nói với em." Vinh Lãng trầm giọng nói.

"Không cần đâu, chiều nay tôi không đi làm, đang ở nhà rồi."

Vinh Lăng hơi ngừng lại một chút: "Không khỏe trong người à?"

"Không có."

"Vậy anh qua đón em đi ăn tối."

Ông Như Mạn không nói gì.

Trong lòng Vinh Lăng có hơi bất an, từ hôm qua lúc Ông Như Mạn nói với anh ta chuyện chia tay, anh ta đã thấp thỏm không yên, nhưng hôm nay công việc bận rộn, bây giờ mới có thời gian gọi điện cho cô, nhưng thái độ của cô khiến anh ta trở tay không kịp.

Anh ta nghĩ là, Ông Như Mạn vẫn đang trong trạng thái say xỉn, bởi vì cô trước nay đều chưa từng dùng giọng điệu đó để nói chuyện với anh ta. Cô là một người tương đối ôn hòa, đặc biệt lúc nói chuyện với anh ta lại càng dịu dàng hơn nữa.

Không phải dạng nhu mì mềm mại, nhưng là một kiểu nhẹ nhàng khiến người đối diện rất thoải mái.

Tuy bây giờ giọng nói của cô vẫn như thường lệ, nhưng ngữ khí lại có gì đó xa cách.

"Như Mạn, sao vậy, say vẫn chưa tỉnh sao?" Vinh Lăng có chút lo âu: "Tan làm rồi anh qua đón em đi ăn, giờ cứ nghĩ xem muốn ăn cái gì, tối anh chở đi."

"Vinh Lăng, tối qua nói chia tay với anh không phải tôi nói đùa." Ông Như Mạn nói ra một câu, đầu lông mày của Vinh Lăng nhíu chặt lại.

Đối với anh ta, chuyện này đúng là vô lý hết sức, bọn họ không có mâu thuẫn, không có cãi nhau, sao lại tự nhiên nói chia tay là chia được?

"Tại sao?" Anh ta không hiểu.

"Đến giờ anh vẫn còn hỏi tôi tại sao?" Ông Như Mạn châm biếm.

"Rốt cuộc em bị cái gì vậy?"

"Tôi cũng không biết, có lẽ bỗng nhiên nghĩ thông suốt rồi." Cô cúi đầu, ngón tay bấm chặt vào đùi, nhưng không hề cảm thấy đau đớn, thay vào đó lại có một sự khoan khoái kỳ lạ.

"Ông Như Mạn, lúc chúng ta ở bên nhau anh đã nói với em rồi, em muốn nói cái gì thì cứ trực tiếp nói thẳng với anh, chứ đừng có lấy chuyện chia tay ra để uy hiếp, bởi vì trước nay anh chưa bao giờ cảm thấy chuyện chia tay có thể đem ra làm trò đùa."

Ông Như Mạn mặt nhợt nói từng chữ: "Tôi cũng không muốn chơi đùa cái gì với anh, tôi nói như nào có nghĩa chính là như vậy, Vinh Lăng, chúng ta chia tay."

Vinh Lăng nghiêng răng nghiêng lợi, tức đến phòng mang trợn má.

Nếu như là những người bạn gái trước kia, có khi anh ta đã không ngần ngại đáp ứng, anh ta ghét nhất mấy người phụ nữ lấy chia tay để đòi hỏi anh ta, đối với chia tay anh ta chính là "nhất đao lưỡng đoạn", sẽ không bao giờ có chuyện quay lại làm hòa.

Lúc đó dù bọn họ có đau khổ đến thế nào mà đến cầu xin anh ta, anh ta cũng sẽ không mảy may để ý.

Thế nhưng bây giờ tình thế đảo ngược, chính anh ta lại phải nếm thử cảm giác này.

"Chúng ta gặp mặt rồi nói." Anh ta cắn răng nghiêng lợi, cố gắng kiềm nén cơn thịnh nộ trong lòng mình: "Anh lập tức qua tìm em."

"Bây giờ tôi đang nấu cơm, đợi lúc nữa đi, tôi đến công ty đợi anh tan làm." Giọng điệu của cô quay về thái độ nhẹ nhàng vốn có.

Vinh Lăng cúp máy, tức giận đập điện thoại xuống đất.

Cả người giống như một con thú bị mắc cạm, không thể phát tiết sự phẫn nộ trong lòng.

Ông Như Mạn cúp điện thoại xong, ngồi trên đầu giường, viên mắt nóng lên, cảnh vật trước mắt dần dần bị làn nước che mờ.

Cô hít sâu một hơi, lấy tay quẹt đi giọt nước mắt chuẩn bị chảy xuống, nhưng không thể ngăn nổi.

Phải mất mười phút sau, cô lau nước mắt đứng dậy ra ngoài, Ông Như Vọng đứng trước cửa thận trọng hỏi: "Chị, chị làm sao thế?"

Đôi mắt cô đỏ lên, khiến cho Ông Như Vọng cảm thấy đau lòng, lại không biết phải làm gì mới được.

"Có phải Vinh Lăng bắt nạt chị không? Để em đi tấn cho anh ta một trận nhé?"

Dáng vẻ cậu nổi giận đùng đùng trông giống như một con gà trống đang xù lông lên, Ông Như Mạn hơi mỉm cười, lắc đầu, sau đó không nói gì liền đi vào

bếp tiếp tục nấu cơm.

Ông Như Vọng luẩn quẩn đằng sau cô, đi ra đi vào hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, vừa hỏi vừa đưa ra phỏng đoán, nhưng cô đều lắc đầu không trả lời.

Cậu cũng không có chuyện gì để làm, chỉ có thể quần quanh cô giống như một con chó nhỏ.

"Được rồi Vọng Vọng, chị không sao, em đi ra ngoài đi."

Cô gọi biệt danh lúc nhỏ của Như Vọng, mỗi lần cậu nghe thấy cô gọi như này liền nhảy dựng lên, lần này lại ngoan ngoãn hỏi: "Chị thực sự không có chuyện gì đấy chứ?"

"Ừ, đi ra đi." Cô đẩy đầu cậu, Ông Như Vọng chỉ có thể đi ra.

Trong bếp chỉ còn lại hai người Ông Như Mạn và Châu Sâm.

Cô lặng lẽ chuẩn bị đồ ăn cho bữa tối, sau đó sắp ra bàn ăn.

"Chị có chút việc, hai người ở nhà cứ ăn tối đi, chắc tối chị mới về."

"Chị, em đưa chị đi." Như Vọng từ ngoài chạy vội vào.

Châu Sâm cũng ngược lên nhìn Ông Như Mạn.

Cô lắc lắc đầu, cầm lấy túi đi ra cửa.

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Chỗ làm của Vinh Lãng không ở trung tâm thành phố mà ở Tam Hoàn, là một công ty quảng cáo anh ta cùng bạn bè hùn vốn mở.

Lúc Ông Như Mạn đến, Vinh Lãng đã đứng dưới lầu chờ được một lúc lâu.

Cô bước lại gần, đây là lần đầu tiên cô đến mà không phải để thăm anh ta, không phải mang đồ ăn đến, cũng không phải chờ anh ta tan làm rồi đi hẹn hò, mà là đến để chia tay.

Vinh Lãng nắm chặt tay một lúc, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, anh ta hít một hơi dài, khẽ nhắm mắt lại rồi mở ra, sau đó nhìn cô vài giây rồi mới đi bộ tới.

"Bên cạnh có một quán cà phê, qua đó rồi nói."

Anh ta nắm lấy cổ tay cô dẫn đi, bước chân cũng vội vã, Ông Như Mạn loạng choạng vài bước mới theo sau.

Vinh Lãng không kiểm soát được lực đạo của mình, lúc cô rút tay ra, trên cổ tay trắng ngần đã in một dấu tay đỏ rực, cô nhìn một lúc, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Hai người ngồi trong góc quán, gọi hai ly nước chanh.

"Tại sao?" Cuối cùng Vinh Lãng cũng mở miệng.

Ông Như Mạn không nhìn thẳng vào anh ta, tầm mắt dừng trên những lát chanh mỏng.

"Đầu tháng này, ngày hôm tôi hẹn anh đi xem phim, anh đã ở đâu?"

Vinh Lãng nói: "Anh có thể giải thích."

"Ừm, anh nói đi, tôi đang nghe." Ông Như Mạn làm bộ đang chăm chú, nhìn chúi mắt vô cùng.

"Như Mạn, trước đây anh với cô ấy chưa hề phát sinh một chút gì cả."

"Vội ai?" Ông Như Mạn cười.

"Lương Ngưng."

Anh ta đột nhiên thốt ra khỏi miệng, dường như đã tìm được căn nguyên của vấn đề, vội vã giải thích: "Thật mà, cô ấy chỉ đến đây du lịch thôi."

"Ồ." Ông Như Mạn phản ứng một tiếng, trên mặt cũng không có biểu tình gì.

Phụ nữ đối với những chuyện này tựa hồ đều có giác quan thứ sáu, nhạy bén chẳng kém gì Sherlock Holmes.

Cô phát giác ra chuyện này cũng chỉ hoàn toàn dựa vào một mẫu status trên vòng tròn bạn bè của bạn anh ta. (giống như tường fb của thằng này ý, wechat gọi là vòng bạn bè)

Hôm đó rõ ràng cô hẹn Vinh Lăng cùng nhau đi xem phim, nhưng anh ta nói anh ta có chuyện cần làm, phải tăng ca không đi được. Ông Như Mạn còn chu đáo hỏi lại rằng có cần cô đợi anh đi ăn cùng không, anh ta lại nói không cần.

Ông Như Mạn đồng ý xong cũng không nghĩ ngợi gì, nhưng có đôi khi thật trùng hợp, bởi vì cô không đi xem phim một mình, cho nên ngồi nhầm chán lướt wechat, đúng lúc khoảnh khắc báo Mặc Phi vừa đăng status mới trên vòng tròn bạn bè.

Bên trên chỉ có một bức hình, kèm một câu caption ngắn: "Hoan nghênh trở lại."

Mặc Phi cũng là một trong những người góp vốn ở công ty quảng cáo kia, bình thường cùng Vinh Lăng có quan hệ vô cùng khăng khít.

Ông Như Mạn mở bức ảnh lên xem, bức ảnh chụp ở sân bay, trong cả đám đông có một người nổi bật hẳn lên, bởi vì cô ta vô cùng xinh đẹp.

Vẻ đẹp không hề che giấu, khiến cho ai nấy đi qua đều phải ngoái lại nhìn. Những năm này, cô ta cũng thay đổi không nhiều, ít nhiều thì người quen cũ vẫn có thể nhận ra.

Đó là mối tình đầu của Vinh Lăng, hai người yêu nhau từ những năm cấp ba, yêu nhau khoảng hơn ba năm liền, trong đó có hai năm xuất ngoại, sau đó không biết xảy ra chuyện gì mà chia tay. Một vài năm sau này, Vinh Lăng cũng có quen qua vài ba cô bạn gái, có điều thời gian cũng chẳng được bao lâu.

Và cuối cùng là Ông Như Mạn.

Ông Như Mạn rất đặc biệt, hồi còn học trung học cô thích thầm Vinh Lăng, lúc đó anh ta với Lương Ngưng còn chưa yêu đương, cảm thấy Ông Như Mạn mơ hồ có tình cảm với mình, anh ta cũng liền như có như không đáp lại.

Nhưng sau đó, Ông Như Mạn bởi vì bị bệnh mà phải uống quá nhiều thuốc kích thích hormone, dần dần khiến cho người mập như quả tạ, liền theo bản năng trốn tránh anh ta.

Sau đó, chính là chứng kiến chuyện tình đẹp đẽ của hai người.

Tướng mạo cả hai đều xuất chúng, đứng bên nhau vô cùng xứng đôi.

Vinh Lăng đối với cô ta cũng rất tốt, tính nết hai người cùng nóng nảy, thường xuyên cãi nhau, nhưng cuối cùng cảm lòng không được, dùng một nụ hôn nóng bỏng lại liền hóa giải xong tất cả.

Ông Như Mạn đã chứng kiến vài lần, vì vậy, lúc biết hai bọn họ ở bên nhau, cô liền giấu kín tâm tư của mình. Sau đó, có lẽ do duyên phận, hai người vậy mà lại tái hợp, rồi ở bên nhau.

Anh không thích cô lắm, Ông Như Mạn có thể cảm nhận được như vậy.

Bức ảnh là do Mặc Phi chụp, bên góc trái dính vào một nửa bóng lưng của đàn ông, rất quen thuộc, cô nhìn qua liền nhận ra được, người này chính là Vinh Lăng nhà mình.

Cô còn sợ bản thân nhìn nhầm, định reset nhìn lại thì bức ảnh đã bị xóa mất rồi.

Trái tim nhất thời chìm xuống.

Cô không hỏi thẳng Vinh Lăng, mục đích chờ anh ta tự mình nói ra.

Nếu thực sự anh ta quan tâm đến mình, thì anh ta chắc chắn sẽ nói. Hoặc nếu như bọn họ không có gì, vậy thì Vinh Lăng cũng chắc chắn sẽ kể với cô.

Nhưng mà không hề, không những không nói, Vinh Lăng còn liên tục tìm lí do để đẩy lùi cuộc hẹn của hai người.

Trái tim của Ông Như Mạn cuối cùng cũng bị vùi lấp.

Cô dùng tất cả lòng tự trọng của bản thân để yêu cầu anh ta ở lại đêm qua.

Nhưng anh ta không ở.

Ông Như Mạn giống như đang nhàn nhạt tường thuật lại chuyện của người khác, ánh mắt vẫn đỏ, nhưng miệng lại đang cười. Cô đem hành trình đến trái tim anh ta từng chút từng chút một kể trước mặt Vinh Lãng, hoàn toàn che đậy sự yếu đuối và tự ti của mình, cô đối với tình cảm của bản thân vốn không hề có một chút tự tin.

Cô nhất định phải nói rằng, Vinh Lãng và Lương Ngưng thật sự vô cùng xứng đôi vừa lứa.

Từ trước tới nay, anh ta chưa bao giờ vì ai mà dừng cảm quên mình, ngoại trừ cô ta.

Vinh Lãng ngược lên nhìn cô.

"Xin lỗi." Anh ta nói.

"Không có gì." Bàn tay của Ông Như Mạn buông lỏng ra.

Trái tim Vinh Lãng càng lúc càng hỗn loạn, đưa tay ra nắm lấy tay cô: "Bọn anh không hề có chuyện gì cả, Mặc Phi có thể làm chứng mà."

"Anh có dám thề anh chưa từng có một chút suy nghĩ gì về cô ấy không?"

Anh ta không dám lập tức trả lời, bởi vì cô đã chọc đúng vấn đề mà anh ta vẫn luôn trốn tránh.

Nụ cười nhàn nhạt trên khóe môi của Ông Như Mạn cũng biến mất: "Hai người nắm tay chưa?"

Vinh Lãng muốn giải thích, nắm rồi, nhưng là bởi vì đi đường cô ấy bị vấp sắp ngã.

"Hai người ôm nhau chưa?"

Ôm rồi, nhưng là do chân cô ấy bị đau không thể đi được.

"Đêm đó có phải anh ở cùng với cô ấy không?"

Phải, nhưng là bởi vì cô ấy bị thương, anh phải ở lại trông.

Một câu anh ta cũng không mở mồm nói được, đây có lẽ là tâm lý xấu xa của đàn ông, lúc làm những việc này, đều đã tự tìm được một cái cớ cho bản thân mình.

Ôm cũng đã ôm rồi, còn sợ cô hiểu lầm cái gì nữa?

Ông Như Mạn rút tay về, khuấy khuấy ly nước chanh.

Nếu như tối qua anh ta ở lại, mọi chuyện còn có khả năng cứu vãn, nhưng đến bây giờ, không nghi ngờ gì nữa, tất cả đều đã muộn rồi.

Lúc này, cô thật sự không muốn khóc, nhưng bản thân lại không kiểm soát được chính mình.

Cô lấy khăn giấy, lau sạch nước mắt, sau đó nghiêm túc nhìn anh ta: "Cứ như vậy đi, tạm biệt."

Lúc Ông Như Mạn chuẩn bị đứng lên, Vinh Lãng liền đưa tay hoảng loạn giữ lấy, tựa như nếu buông tay cô lần này, có lẽ sẽ chẳng bao giờ còn cơ hội nắm lấy lần nữa.

"A Mạn, tha thứ cho anh, sau này anh nhất định không phạm phải sai lầm như thế nữa, xin em hãy tin anh."

Trong lòng cô rối loạn như tơ vò.

Cô thực sự thích Vinh Lãng, đoạn tình cảm này kéo dài suốt từ thời cấp ba đến giờ chưa từng gián đoạn, anh ta cũng là mối tình đầu của cô, những năm này cô cũng chưa từng yêu đương một ai khác, cũng không biết tại sao, có lẽ là đã không còn những rung động thuần khiết như thuở ban đầu, ngoài ra những năm đầu đại học, cô đã tự mình gây dựng công việc kinh doanh, cho nên cũng chẳng còn thời gian để ý những thứ khác.

Nói chia tay rất đơn giản, thế nhưng nếu thật sự chia tay rồi, trái tim cũng như bị cắt đi từng mảnh, khó chịu vô cùng.

Cô không nói gì, những giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

"Như Mạn." Anh ta đứng dậy ôm lấy cô.

Trên người anh ta phảng phất hương vị quen thuộc, rõ ràng không hề sử dụng loại nước hoa nào, người khác cũng không hề ngửi thấy.

Nước mắt của Ông Như Mạn thấm vai áo anh ta.

Vinh Lăng đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt tóc cô, tay cô cũng hơi siết eo anh ta lại, qua một lúc, liền dứt khoát đẩy ra.

"Thôi bỏ đi, Vinh Lăng, thực ra hai người mới lại càng xứng đôi hơn."

Giữa phụ nữ với nhau, cô tựa hồ có thể cảm nhận được đối phương nghĩ gì, Lương Ngưng tới đây, chắc chắn không phải không hề mang loại suy nghĩ đó.

Có lẽ muốn quay về bên cạnh Vinh Lăng như xưa, hoặc có thể chỉ là tìm đến an ủi nhau qua vài đêm trống vắng.

Cho dù là thế nào, Ông Như Mạn cũng đều không thể chấp nhận được.

Nếu như Vinh Lăng đã giấu giếm cô, thì chắc hẳn trong lòng vẫn còn vấn vương người đó.

Cô yêu anh ta, nhưng lại càng yêu bản thân mình.

Vì vậy, trước lúc anh ta kịp phản bội, thì chính mình nên đề nghị chia tay.

Cô biết rằng, đau dài không bằng đau ngắn, một khi đã quyết định rồi, cũng đừng nên chần chừ. Cô buông tay xuống, xách túi rời đi.

Vinh Lăng còn đang ngẩn người trước câu nói của cô, thì cô đã bước ra đến cửa, đây là lần đầu tiên trong hơn hai mươi năm cuộc đời của anh ra, trong lòng vô cùng buồn bức nhưng lại không biết phải phát tiết ra thế nào. Ngay cả khi nắm đó chia tay với Lương Ngưng, anh ta cũng không hề có cảm giác bất lực đến thế.

Vinh Lăng có chút hoảng hốt, ngồi xuống chỗ Ông Như Mạn vừa ngồi, cầm lấy ly nước chanh còn quá nửa mà cô vừa uống, từng ngụm từng ngụm nuốt xuống, chỉ còn lại vị đắng ngất lan tỏa trong lòng.

Bản thân tại sao lại giấu giếm cô? Kỳ thực chỉ là không muốn để cô nghĩ nhiều.

Anh ta vốn nghĩ, đây chính là một lời nói dối vô cùng thiện chí, chuyện chia tay với Lương Ngưng cũng không phải là giả, thực sự anh ta cũng chỉ coi Lương Ngưng là bạn mà thôi. Về sau, nghe những lời cô nói, bên trong lộ ra chấp niệm đối với mình như thế nào, Vinh Lăng mới xấu hổ nhìn lại quá khứ.

Tâm lý học có nói đến một dạng gọi là "hiệu ứng mối tình đầu", ngụ ý đối với mỗi người, mối tình đầu đều có ảnh hưởng vô cùng khác biệt. Anh ta cảm giác được, cũng có đôi chút mừng thầm, bởi vì Lương Ngưng vô cùng xinh đẹp, là một người phụ nữ mà đi trên đường ai gặp cũng đều phải ngoái nhìn, thực ra anh ta cũng chỉ là một người đàn ông ham hư vinh, bản thân chỉ nghĩ, lúc đi cùng cô ta trên đường, sẽ nhận được ánh mắt ghen tị từ người khác.

Thế nhưng đến khi Lương Ngưng giữ anh ta ở lại xem phim qua đêm, anh ta lại vô thức từ chối.

Theo quan điểm của anh ta về cuộc sống nhân sinh, chỉ cần anh ta và đối phương không tiến thêm một bước kia, thì đều không tính rằng đã vượt quá giới hạn, vì vậy anh ta cũng đâu có cùng Lương Ngưng ôm má hôn môi, cho nên tất cả những gì phát sinh tính ra cũng chỉ như một tai nạn ngoài ý muốn.

Thế nhưng, mỗi lời anh ta nói ra, lại đều như giáo biện, suy cho cùng, anh ta cũng đã hiểu được ý tứ đằng sau những hành động đó rồi. Anh ta cũng không biết Ông Như Mạn làm thế nào lại biết được những chuyện đó, trước giờ cô chưa bao giờ hỏi, cũng chẳng bao giờ động vào điện thoại của anh ta, để lại cho anh ta một không gian riêng của mình, hoàn toàn không giống với những người bạn gái trước đó. Nhưng chung quy thì, phụ nữ đều có một điểm chung, bọn họ đối với những chuyện này đều có giác quan thứ sáu, mạnh hơn cả tình báo FBI.

Vinh Lăng uống một ngụm nước chanh, sau đó thờ dãi chán nản.

Anh ta ghét nhất phụ nữ động một chút liền đem chuyện chia tay ra để dọa dẫm, vì vậy những người trước đây, cứ hễ như vậy, cho dù là bất cứ lí do gì, trêu đùa cũng vậy, thăm dò cũng vậy, một khi đã nói ra, anh ta sẽ lập tức cùng đối phương chấm dứt quan hệ.

Những lần trước anh ta đều nói trước rõ ràng, một lời đã định, nếu như đối phương nói chia tay, anh ta tuyệt đối không bao giờ níu kéo.

Thế nhưng hiện tại, anh ta lại muốn nuốt lời rồi.

Anh ta thực sự không muốn chia tay.

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Từ lúc Ông Như Mạn đi đến giờ, Ông Như Vọng ở nhà như ngồi trên chảo lửa, lo lắng không thôi, cơm ăn cũng chẳng vào, mấy lần xem thì cầm bát đập.

Cậu muồi đi tìm Ông Như Mạn, chỉ sợ cô bị làm sao, nhưng lúc này gọi điện thoại cho cô lại cũng không tốt, bởi vì cậu biết cô là một người quyết đoán đến thế nào, cho dù cậu có tới đó thì cũng chẳng có tác dụng gì, có khi lại càng khiến cô khó xử hơn.

Châu Sâm cũng ăn không được mấy miếng, bình thường hai người đều ăn như sắp chết đói đến nơi, vậy mà vậy giờ lại chẳng có một chút cảm giác muốn ăn nào.

Ông Như Vọng không thể buông bỏ được suy nghĩ, không biết đến cuối cùng chị mình rốt cục là bị làm sao, cầm bát lên rồi lại đặt xuống thờ dài.

"A Sâm, cậu nói xem chị tôi làm sao vậy? Trước nay chưa từng thấy chị ấy như vậy bao giờ."

Ông Như Mạn trước giờ đều ôn nhu dịu dàng, chẳng mấy khi lại có thái độ bình tĩnh và lạnh lùng như hôm nay.

"Không biết." Châu Sâm cũng đặt bát cơm lên bàn.

"Chắc chắn là Vinh Lăng đã làm cái gì với chị ấy." Cậu khẳng định là vậy.

"Có khi nào đi mèo mả gà đồng xong bị chị tôi phát hiện không, chị tôi là dạng người không bao giờ chấp nhận mấy cái chuyện này."

"Chị Như Mạn phát hiện ra cái gì?"

"Không biết, chị ấy cũng chẳng nói gì với tôi, nhưng mà bây giờ nghĩ lại thì hình như tháng này hai người đều không hề liên lạc, Vinh Lăng cũng không đến đây ăn cơm, thật kỳ quái."

Cậu đã sửa mồm rồi, trước kia gọi một câu anh Lăng anh Lăng vô cùng thuận miệng, thế nhưng một khi anh ta đã làm chuyện gì có lỗi với Ông Như Mạn, cậu phải lập tức tỏ rõ thái độ của mình.

Thực ra không cần biết là anh ta sai hay Ông Như Mạn sai, nhưng Ông Như Vọng chắc chắn sẽ đứng về phía chị gái mình.

"Anh ta bình thường hay tới đây lắm à?" Ngón tay của Châu Sâm khẽ nhịp lên mặt kính.

"Thỉnh thoảng cũng hay tới, nhưng không ở lại qua đêm." Bởi vì căn hộ này có cả hai chị em cùng ở, cho nên Ông Như Mạn không bao giờ nín giữ anh ta ở lại.

Hai người đều là người lớn, phát sinh quan hệ cũng là chuyện thường tình, nhưng chỉ cần cậu ở nhà thì hai người đều không hề có một động tác thân mật nào khác.

"Con người anh ta thế nào?"

"Trưởng thành, đẹp trai, có một công ty nhỏ, bình thường đối xử với chị tôi cũng được, có điều hai người cũng chẳng giống như đang yêu đương, mà giống như đang lập nhóm sinh hoạt chung vậy, cứ nhàn nhạt chứ chẳng nồng nàn đam mê thắm thiết gì."

Ông Như Vọng nói đến đây liền như thức tỉnh, có lẽ bởi vì cuộc sống của hai người không hề có thú vui, cho nên người kia liền tìm thú vui ở bên ngoài.

Cậu đã hiểu ra, cứ như vậy định tội cho Vinh Lăng.

"Cậu nói xem, có phải do tính cách chị tôi quá bình thường, cho nên anh ta liền ra ngoài ăn vụng không?"

"Không biết."

"Haizz không được, bây giờ tôi phải gọi điện cho chị ấy mới được, nếu thật sự là anh ta ngoại tình, vậy thì chúng ta phải đi tấn cho anh ta một trận, trút giận cho chị tôi."

Châu Sâm đứng dậy, rửa mắt thu dọn mấy món ăn còn nguyên trên bàn.

"Bỏ đi, chị ấy tự mình xử lý được mà."

"Cũng phải, haizz, thật là..." Ông Như Vọng có chút cẩu kính thờ dài.

Châu Sâm không để ý tới cậu, yên lặng đẩy lại thức ăn, thu dọn bát đĩa.

Sau đó hai người mỗi người một đầu sofa, ngây ngốc chờ đợi.

Cậu còn cầm một cuốn sách, còn Ông Như Vọng thật sự cứ ngồi đực như vậy chờ.

Cũng may Ông Như Mạn rất nhanh sau đó đã trở về, Ông Như Vọng giống như một con cún cưng, nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc ở cửa liền từ

trên sofa nhảy xuống phóng vội ra ngoài, cửa mở ra, Ông Như Mạn vẫn còn đang bận rộn cài chốt, Ông Như Vọng liền nhanh nhẩu mang dép ra cho cô, sau đó chủ động cất túi, cẩn thận quan sát sắc mặt chị mình.

Không hề có vẻ mặt đau buồn như tưởng tượng, thay vào đó vẫn là vẻ mặt bình thản mang chút ý cười như mọi khi.

"Nhìn chị chăm chú thế làm gì?"

Ông Như Vọng hỏi cô: "Chị, hai người vẫn ổn chứ?"

Ông Như Mạn nghe tới vấn đề này liền ngăn người một chút, sau đó lại cúi xuống cời giày.

"Không, chia tay rồi."

Thái độ này ngược lại làm cho Ông Như Vọng ngây ngốc, lúc phản ứng lại được liền lập tức nổi cơn: "Có phải anh ta làm chuyện gì quá phận ở bên ngoài không?"

"Cũng không phải, bỏ đi, bây giờ chị không muốn nhắc đến chuyện này nữa, đợi đến khi chị ổn rồi sẽ từ từ nói với em."

Ông Như Vọng gật đầu: "Có cần em đi tần cho anh ta một trận để hả giận không?"

Ông Như Mạn lắc đầu, vò vò tóc cậu ta: "Chả đề làm gì cả."

Bước vào tới phòng khách, Châu Sâm cũng ngược mặt lên nhìn cô, cơ thể hơi gầy gò ngồi thẳng dậy, ánh mắt vô cùng chăm chú.

Ông Như Mạn né tránh cái nhìn của cậu, nhưng Châu Sâm vẫn không buông tha, đứng dậy đi tới.

"Chị Như Mạn, chị đã ăn tối chưa?"

Ông Như Mạn lắc đầu, ánh mắt phức tạp ngược nhìn.

"Chưa ăn phải không, để em đi dọn ra nhé, chắc vẫn còn nóng đấy."

"Tôi không muốn ăn." Cô đang định vào phòng thì bị Ông Như Vọng giữ lấy: "Sao lại không ăn, chị đừng có hành hạ dạ dày, ít nhiều cũng phải ăn một chút."

Cậu cứng rắn kéo cô ngồi xuống bàn, vừa lúc đó Châu Sâm cũng dọn đồ ăn ra.

"Mau ăn đi, vì đợi chị mà bọn em chẳng ăn được mấy đây này." Ông Như Vọng xới cho cô một bát cơm, lại cũng xới cho mình cùng Châu Sâm mỗi người một bát lớn.

Đây mới là một bữa tối thực sự.

Hai cậu thanh niên đang tuổi lớn, đánh bay hết cả bàn đồ ăn.

Cô thích nhất là được nhìn người khác ngon miệng thưởng thức món ăn của mình làm, vì vậy mà tâm tình cũng tốt hơn một chút.

So với cô, Vinh Lăng ngược lại chật vật hơn rất nhiều.

Về đến nhà, thứ đầu tiên đập vào mắt là chiếc chìa khóa để ngay trước lối vào.

Phản ứng đầu tiên chính là cô đã đến, lại lập tức ý thức được mục đích của cô.

Vinh Lăng không kịp cời giày, đi thẳng vào phòng ngủ tìm những món đồ cô thường sử dụng.

Trong phòng tắm, trên bồn rửa mặt chỉ còn lại một chiếc bàn chải đánh răng, trên dây phơi cũng chỉ còn một chiếc khăn mặt, cô đã lấy hết tất cả những thứ thuộc về cô mang đi rồi.

Vinh Lăng vẫn chưa chết tâm, chạy vào phòng ngủ tìm hết lượt một vòng, vẫn như cũ chẳng hề có thu hoạch.

Quần áo của cô, những đồ dùng hàng ngày, hay vài ba món đồ nhỏ bé cô mang đến, tất cả đều đã biến mất không sót lại gì, ngay cả chiếc đèn ngủ trên đầu giường cũng không nở để lại.

Vinh Lăng dường như bị rút hết sức lực, rệu rã ngồi phịch xuống mép giường, trong lòng ngoại trừ cảm giác nổi nóng, còn có một cảm giác bất lực không nói thành lời.

Ông Như Mạn thực sự quyết định chia tay với anh ta rồi.

Ngôi nhà thiếu vắng những món đồ đó, đột nhiên lạnh lẽo đi vài phần.

Ngay cả trái tim anh ta cũng giống như bị khoét đi, để lại lồng ngực trống rỗng. Vinh Lãng không muốn ở căn nhà này thêm một phút nào nữa, lập tức đứng dậy đóng cửa chạy ra ngoài.

Mặc Phi cũng biết chuyện anh ta và Ông Như Mạn đang trục trặc với nhau, có điều phụ nữ vẫn luôn phiền phức như vậy, Vinh Lãng hạ giọng dỗ dành vài câu thì chắc cũng chẳng sao đâu, cho nên anh ta cũng chẳng để ý làm gì, ngay cả có chia tay thật, lẽ nào người như Vinh Lãng còn sợ không tìm được phụ nữ để cưới vợ hay sao?

Vì vậy, lúc nhận được điện thoại của Vinh Lãng kêu đi làm vài chén, anh ta đúng thật có chút giật mình.

Lúc đến quán bar, trước mặt Vinh Lãng đã có vài chai bia rỗng.

"Xảy ra chuyện gì thế? Sao lại mượn rượu giải sầu thế này?" Mặc Phi vừa cười vừa hỏi một câu. "Uống không cần đồ nhắm luôn, căng thế cơ à?"

Anh ta vẫy tay với phục vụ, gọi thêm một ít đồ, sau đó ngồi xuống đối diện với Vinh Lãng.

"Không đi dỗ bạn gái cậu à?"

Vinh Lãng liếc nhìn anh ta một cái, cầm chai rượu lên tu một hơi.

"Đừng có dọa tôi, ánh mắt này là ý gì chứ?" Mặc Phi lúng túng: "Hôm đó cậu bảo tôi xóa status đi tôi cũng xóa ngay sau đó rồi còn gì, cậu sợ cô ta thể cơ à?" Sau đó liền rót cho mình đầy ly, ngẩng đầu uống một ngụm.

"Phụ nữ ấy à, đồ ngon đồ ngọt tí là được rồi." Mặc Phi gợi ý: "Lại nói, có câu lời hay ý đẹp nào mà cậu không biết hay sao? Trên thế giới này làm gì có chuyện gì mà một phát súng không giải quyết được? Nếu như có, thế thì lại bắn thêm vài phát nữa là ổn ngay."

Anh ta hắc hắc cười, nhưng Vinh Lãng lại chẳng hề để vào tai.

Trong lòng anh ta bây giờ đều là hình ảnh khoảng thời gian ở cùng với Ông Như Mạn, bởi vì tính cách của cô vô cùng ôn hòa, cho nên đại đa số thời gian đều rất bình đạm, vì thế đây cũng là lần đầu tiên anh ta có suy nghĩ muốn một cảm giác an bình, để căn chung cư lạnh lẽo kia cũng có thể được gọi là nhà.

Những điều này bây giờ không còn cơ hội nói với Ông Như Mạn được nữa, hai người từ trước đến giờ cũng chưa hề nói đến chuyện tương lai.

Ngay cả khi đã gặp cha mẹ, nhưng cũng chẳng hề nói tới chuyện kết hôn sinh con...

Anh ta luôn cảm thấy, cô không bao giờ cho mình cảm giác áp lực chính là để anh ta có được cảm giác tự do thoải mái yêu đương, thế nhưng bây giờ anh ta lại thực sự hối hận rồi.

Tại sao từ trước đến giờ đều không hề nói?

Nếu như nói rồi, có phải sẽ khiến cô có cảm giác an toàn hơn, để cô tin tưởng mình hơn, cũng để chính mình có một chút ràng buộc, để bản thân không dễ phạm sai lầm.

Cô ấy không tự tin vào chính mình, lúc nghi ngờ cũng chẳng tới hỏi anh ta.

Vinh Lãng lại nốc thêm một ngụm, trái tim một mảnh lạnh lẽo vô cùng.

Mặc Phi nhìn thấy anh ta trầm mặc như vậy, liền quay sang huých một cái vào khuỷu tay: "Này, nhìn cậu thế này, phụ nữ thiếu quái gì, cậu còn sợ không tìm thấy chắc?"

Lông mày Vinh Lãng nhú lại, nếu như bình thường, anh ta chắc chắn sẽ quay sang hòa với cậu ta vài câu, thế nhưng hôm nay, anh ta lại không muốn nghe những lời nhận xét như vậy.

Mặc Phi nhìn sắc mặt anh ta liền lập tức ngậm mồm, nhích gần tới: "Không phải chứ, cô ấy keo kiệt thế cơ à? Cậu nói với cô ấy đi, tôi có thể làm chứng cậu với Lương Ngưng không hề phát sinh chuyện gì, hai người chưa từng ở một mình với nhau..." Anh ta ngừng lại một chút: "Ngoại trừ đêm qua."

Suy nghĩ lập tức nảy ra: "Đệt, đừng nói hôm qua hai người ngủ với nhau rồi đấy chứ?"

"Không có." Trước mặt Vinh Lãng đã đặt một đống bảy tám chai, bây giờ vẫn còn đang tiếp tục nốc, Mặc Phi không thể can nỏi.

"Thế thì làm sao, làm gì mà nghiêm trọng vậy? Cậu đi nói với Ông Như Mạn một tiếng không phải xong sao? Phụ nữ cũng chỉ tức giận một chốc một lát thôi, cậu chăm sóc dỗ dành một tí là được rồi?"

Rõ ràng biết rằng điều này không hề thực tế, anh ta ở cùng với Ông Như Mạn đã vài năm, cũng đã hiểu rõ tính cách của cô thế nào, thế nhưng hiện tại Vinh Lãng lại giống như được khai sáng: "Thật vậy sao?"

"Thật."

Hết chương 6.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Lúc Vinh Lăng đến dưới lầu khu nhà Ông Như Mạn đã gần 12 giờ, bảo vệ nhận ra anh ta, cũng không nghĩ nhiều liền mở cổng để anh ta vào.

Mặc Phi đưa anh ta ngồi xuống cạnh bồn hoa, còn bản thân đi ấn chuông, ấn một lúc lâu mới có người nhận.

"Ai vậy?" Là giọng nói của một chàng trai, mang chút buồn ngủ pha lẫn cảnh giác.

Mặc Phi hơi giật mình, một lúc sau nhớ ra Ông Như Mạn đang sống cùng em trai, liền đoán được đây chính là Ông Như Vọng.

"À, tôi là bạn của anh rể cậu, chị cậu có nhà không? Vinh Lăng say rồi."

Bên kia im lặng vài giây, nhanh chóng ngắt kết nối.

Mặc Phi nghĩ rằng đối phương sẽ nhanh chóng đi xuống, kết quả ngồi đợi vài phút vẫn chẳng thấy ai, anh ta sốt ruột lại đứng dậy bấm chuông lần nữa.

Cùng lúc đó, Ông Như Mạn vẫn đang mặc đồ ngủ bước ra ngoài, nhìn thấy Châu Sâm đang đứng cạnh cửa.

"Ai thế?"

Châu Sâm đang chuẩn bị ngắt tiếp: "Em không biết."

Ông Như Mạn bước qua nhìn, là Mặc Phi, đối phương đã gần như mất hết kiên nhẫn.

"Có chuyện gì không?" Cô hỏi.

Mặc Phi còn sợ cô không nhận, nhanh chóng nói: "Vinh Lăng uống say rồi, luôn mồm nói muốn đến chỗ cô, tôi đưa anh ta đến dưới lầu rồi, tôi còn có việc, đi trước."

Sau đó liền chạy luôn, không thêm đợi Ông Như Mạn phản ứng.

Theo như tính cách của Mặc Phi, thật sự rất có khả năng đã đặt Vinh Lăng ở dưới thật, Ông Như Mạn bực mình ngắt kết nối, đi vào phòng mặc áo khoác, chuẩn bị xuống dưới xem tình hình.

"Em đi với chị." Châu Sâm đã đi giày, đứng sẵn ở cửa đợi cô.

Ông Như Mạn thực sự vẫn không biết phải đối mặt với Châu Sâm thế nào, nhưng Vinh Lăng đang say xỉn ở dưới kia, một mình cô cũng không thể nào giải quyết được.

"Đi thôi." Cô kéo khóa áo, dứt khoát bước ra khỏi cửa.

Ẩn hiện bên dưới cổ áo ngủ của cô là vài vết đỏ còn chưa tan, chính là tác phẩm của Châu Sâm đêm qua, cậu âm thầm liếc nhìn, còn chưa kịp thấy rõ đã bị áo khoác che mất.

Hai người xuống lầu, nhìn thấy Vinh Lăng đang ngồi vắt vẻo bên thành bồn hoa. Ông Như Mạn đứng yên một lúc, cũng không nói gì, lát sau mới tiến lên vài bước.

"Vinh Lăng, dậy đi." Cô cúi xuống, vỗ nhẹ vào mặt anh ta.

Vinh Lăng mở mắt nhìn cô một cái, sau đó gục đầu, trán dựa trên bả vai của cô, thanh âm trầm thấp xuống: "Như Mạn, anh xin lỗi, em quay về có được không?"

Lòng bàn tay anh ta rất nóng, giữ lấy cánh tay cô.

Ông Như Mạn không trả lời vấn đề này: "Sao lại uống nhiều vậy, đứng lên, tôi đưa anh về."

Vinh Lăng vẫn dùng lực không buông: "Anh xin lỗi, anh sẽ không bao giờ như vậy nữa, xin em, hãy tha thứ cho anh."

Thực ra, chính bản thân anh ta vẫn đang ngỡ vực, những điều anh ta làm như vậy, có thực sự tính là lỗi lầm sao? Anh ta thậm chí còn chưa hề hôn Lương Ngưng cơ mà?

"Anh uống say rồi, tôi đưa anh về." Tâm trạng Ông Như Mạn đã bình tĩnh trở lại, một khi cô đã quyết định chuyện gì, đều rất hiếm khi thay đổi.

"Anh với cô ấy thực sự không hề có gì cả! Như Mạn, tha thứ cho anh." Vinh Lăng đang vô cùng vội vã chứng minh sự oan khuất của mình.

Ông Như Mạn hơi mỉm cười: "Được rồi, tha thứ cho anh." Còn không đợi anh ta kịp vui mừng, liền nói tiếp: "Nhưng tôi nói chia tay không phải nói đùa."

Vinh Lăng cứng đờ người.

"Vinh Lăng, không cần vẫn hồi nữa, cho dù anh có nói gì, tôi cũng sẽ không thay đổi quyết định của mình đâu." Anh ta đang giả vờ say, hoặc giả có thể nói, kỷ thực cũng không hề say đến mức như vậy.

Bọn họ đều biết, anh ta chỉ đang mượn rượu để quên đi sự tự ái của bản thân, hạ mình xin cô một cơ hội giảng hòa.

"Tại sao?"

Anh ta lập tức phản ứng: "Có phải em đã thích người khác rồi không?"

Ông Như Mạn lắc lắc đầu: "Chẳng liên quan gì đến người khác cả, đây là vấn đề của tôi."

"Vậy em hãy nói cho anh biết."

Bàn tay anh ta bóp chặt cánh tay cô đau điếng, nhưng cô cũng chẳng có phản ứng gì.

"Bởi vì ham muốn độc chiếm của tôi rất mạnh, Vinh Lăng, anh sẽ không bao giờ hiểu hết được con người tôi, cũng sẽ không muốn nhìn thấy mặt tôi trong tôi như thế." Cô ngược đầu lên, trầm mặc nhìn anh ta.

"Nếu như tôi nói, nếu anh muốn tiếp tục ở bên cạnh tôi, thì sau này không được cùng người phụ nữ khác nói chuyện, cũng không được nghĩ đến ai, không thể liên lạc với bọn họ, lúc nào cũng phải cho tôi biết anh đang làm gì, đang ở cùng với ai, những điều này, anh có làm được không?"

Vinh Lăng không làm được.

Trước đến nay, anh ta đều rất ghét bị phụ nữ ràng buộc, muốn yêu đương nhưng cũng muốn phải có không gian riêng tư của mình.

Vậy mà bây giờ, người nói ra những lời này lại là người trước đến nay đều thoải mái cho anh ta không gian riêng tư nhất, anh ta thật sự không thể tưởng tượng được.

"Trước giờ em không hề nói như vậy." Anh ta từ từ buông tay xuống.

"Ừm."

Bởi vì biết được những chuyện này căn bản chẳng ai có thể làm được, cô vốn tưởng bản thân mình có thể vượt qua, nhưng cuối cùng cũng nhận ra rằng, bản thân mình không thể nào không để ý được.

"Tôi đưa anh về." Cô đưa tay ra, Vinh Lăng bám lấy, sau đó phúi quần, đứng thẳng dậy.

"Em lên đi, anh có thể tự về."

"Vậy tôi đưa anh ra xe."

"Ồ."

Hai người bước đi cạnh nhau, Châu Sâm cứ như vậy đứng ở đằng sau nhìn, Vinh Lăng cũng không hề chú ý đến sự tồn tại của cậu.

Đèn đường nhàn nhạt chiếu sáng, dưới ánh đèn, hình bóng của hai người đổ dài trên mặt đất.

Châu Sâm ngừng lại một lát, sau đó tiếp tục đi bên cạnh Ông Như Mạn.

Vừa hay có một chiếc taxi đi qua, Ông Như Mạn vẫy vẫy tay dừng lại.

"Chúng ta còn có thể là bạn không?" Vinh Lăng trước khi lên xe còn quay lại hỏi.

Ông Như Mạn vẫn nhẹ nhàng như cũ: "Không thể, là người xa lạ cũng không thể."

Cô giúp anh ta ngồi vào xe, đóng cửa rồi nói địa chỉ cho tài xế. Chiếc xe khởi động chạy đi, Vinh Lăng vẫn ngồi yên như một bức tượng. Ông Như Mạn thất thần đứng nhìn, tận cho tới khi người xe biến mất ở cuối con đường.

Cô suyết nửa thì quên mất Châu Sâm, cậu cao như vậy, thế nhưng vừa rồi lại im lặng lầm lũi, đến mức giống như biến thành người vô hình.

"Đi thôi." Cô bước lên trước hai bước.

Châu Sâm cũng quay người lại, đuổi theo đi bên cạnh cô.

"Chị Như Mạn, những gì chị nói vừa rồi là thật sao?"

"Cái gì?"

"Hy vọng nửa kia của mình sẽ không tiếp xúc với phụ nữ?"

Ông Như Mạn xùy một tiếng sau đó phì cười, giống như không để ý nói: "Giả đấy."

Thế nhưng Châu Sâm lại quay sang, vươn tay nắm chặt lấy tay cô. Ông Như Mạn dừng lại một bước, muốn rút tay ra khỏi tay cậu, nhưng cậu lại nắm chặt vô cùng, ánh mắt kiên định nhìn cô.

"Em có thể làm được, những gì chị vừa nói, không nói chuyện với người phụ nữ khác ngoài chị, không tiếp xúc với bọn họ, trong lòng chỉ có mình chị, những cái này, em đều có thể làm được."

Ông Như Mạn vô thức lắc đầu, nhưng lại bị cậu kéo lại gần hơn.

"Không chỉ như thế, em sẽ chỉ có một mình chị. Chị Như Mạn, chị chính là người phụ nữ đầu tiên, cũng là cuối cùng của em."

Khoảng cách của bọn họ đã rất gần nhau, cậu cúi người xuống, thì thầm bên cạnh tai cô. Chắc hẳn cậu đã lấy hết dũng khí của mình, giọng nói còn mang theo một chút run rẩy. Yết hầu cậu khẽ động, ánh mắt làm ra vẻ đáng thương, giống như một chú cún con bị lạc mất chủ bơ vơ trên đường.

Ông Như Mạn không biết tại sao cậu lại nói những lời này, cậu ấy cũng như Vọng Vọng, rõ ràng giống như em trai của cô, tại sao lại có những suy nghĩ như vậy, chẳng lẽ là vì mình đã lấy đi lần đầu tiên của cậu hay sao?

Cô chưa bao giờ thấy đại ca nào mất đi lần đầu tiên mà như thế này cả. Ánh mắt cô lộ rõ vẻ nghi ngờ, không để ý đôi môi của cậu ngày càng tới gần.

Một nụ hôn rơi xuống.

Chỉ là một nụ hôn phớt qua, bờ môi mềm mại, lại mang theo hơi thở nam tính.

Động tác của cậu trúc trắc vô cùng, chắc là trước đây cũng chưa từng hôn ai bao giờ. Đầu lưỡi cậu khẽ vươn tới, cạy mở môi cô.

Đầu Ông Như Mạn khẽ ơ một cái, lúc này mới ý thức được hai người đang làm cái gì, muốn giãy giụa đẩy ra, nhưng lại bị cậu ôm chặt lại.

Hai tay cô đẩy vai cậu, đối phương cũng đã trưởng thành, tuy không vạm vỡ nhưng bên dưới quần áo đều là cơ bắp, cô đẩy thế nào cũng không ra.

Đầu lưỡi của cậu điên cuồng tìm kiếm bên trong, giống như một chàng trai trẻ còn lạ lẫm với thế giới bên ngoài, vừa cắn lại mím, không hề có quy tắc gì, thế nhưng lại khiến cho toàn thân Ông Như Mạn mềm nhũn, giống như linh hồn đều bị hút cạn đi.

Châu Sâm vẫn chưa thỏa mãn, không hề ngừng lại, Ông Như Mạn dựa vào cánh tay cậu, cả người không thể đứng vững, một lúc sau, cậu mới khẽ buông cô ra. Ông Như Mạn những tưởng đã kết thúc, thế nhưng Châu Sâm chỉ tách ra khoảng một giây, cậu hít một hơi thật sâu, sau đó lại tiếp tục lại từ đầu.

Hóa ra chỉ dừng lại để thở.

Lần này cậu dịu dàng hơn rất nhiều, cũng mang theo một chút ý tứ an ủi. Hai người môi lưỡi quấn quýt, bờ môi cậu nhẹ nhàng ma sát, giống như đang hôn lên trái tim cô.

Rất lâu mới dừng lại, hai người đều thở không ra hơi.

Là Ông Như Mạn đẩy cậu ra, dưới lớp quần áo mỏng manh của hai người, vật nào đó đã nổi lên phản ứng.

Châu Sâm đột nhiên mỉm cười.

"Hôm qua chị uống say rồi, cho nên hôm nay mới tính là nụ hôn đầu tiên của em."

Ông Như Mạn có chút không nói thành lời.

Cô định nói gì, lại bị ngón tay cậu đè trở lại.

"Vừa rồi thoải mái không?"

Khuôn mặt của Ông Như Mạn càng lúc càng đỏ, ánh mắt cậu cũng vì vậy mà sáng lên.

Chỉ một nụ hôn mà thôi, lại có thể gọi lên ham muốn sinh lý thuần khiết của cô như vậy, cậu cũng có quyền hy vọng rồi.

"Chị Như Mạn, em mới là người thích hợp nhất với chị."

Cậu nói rất chắc chắn, trong mắt ánh lên một loại nhu tình.

Hết chương 7.

Mạn vcl chị em ôiiiiii

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Xưa nay cô vẫn luôn là người chậm chạp, có lẽ nỗi đau này một thời gian dài sau cũng sẽ biến mất, hoặc cũng có thể trong một thời điểm nào đó sẽ phát tác ra.

Vinh Lăng Vinh Lăng.

Haizz..

Vinh Lăng.

Như bản thân mong đợi, cô nhanh chóng thiếp đi, ngay cả một giấc mơ cũng không thấy.

Thế nhưng cô lại xuất hiện trong giấc mơ của Vinh Lăng.

Anh ta mơ thấy Ông Như Mạn hồi năm mươi bảy tuổi, nhan sắc chỉ coi là dễ thương, có lẽ do sức khỏe có vấn đề, cho nên cô dần béo lên, khuôn mặt phúng phính khiến người khác nhìn chỉ muốn bẹo.

Vinh Lăng biết thừa cô thích mình.

Mới nhìn qua thì có vẻ cô che giấu rất tốt, nhưng Vinh Lăng trước giờ đều chẳng thiếu con gái bám theo, ai thích mình hay không, nhắm mắt lại cũng đều có thể cảm nhận được.

Mỗi lần gặp anh ta, cô đều cố gắng trấn tĩnh bản thân, ánh mắt đó ở trong mơ lại rõ ràng như vậy, dễ thương đến thế.

Nhưng cô lại không phải hình mẫu lý tưởng của anh ta.

Anh ta không dám ở bên cô, bởi vì nhìn cô nghiêm túc như vậy, anh ta rất sợ bị trói buộc bản thân, bạn bè đều nói những cô gái như vậy đừng nên yêu đương, rất mệt mỏi, không có một chút không gian riêng tư, còn hay giận dỗi, vừa mới bắt đầu còn có thể coi là tình thú, nhưng về lâu về dài sẽ chán ngấy ngay.

Trong lòng anh ta vẫn luôn cảnh giác rõ ràng, không thể quá gần gũi với cô, không thể cho cô hy vọng, nhưng lại không ngăn được bản thân vẫn tới trên chộc cô.

Một cô gái lúc nào cũng nghiêm túc, lại vì vài lời đùa giỡn của anh ta mà đỏ mặt, thực sự thú vị vô cùng.

Vành tai cô cũng rất mũm mĩm, có nhiều lúc anh ta không nhịn được muốn đưa tay lên xoa xoa, nhưng lần nào cũng nhịn lại.

Nhưng trong giấc mơ này, anh ta không hề nén lại nữa.

Mơ đến cảnh tượng trong lớp học toán ngày xưa, anh ta ngồi ngay đằng sau lưng cô, ánh mắt thường nhìn cô chằm chằm, khiến cô đỏ mặt, sắc đỏ lan tới tận mang tai, nhưng tuyệt nhiên chưa hề ngoái lại nhìn anh ta một lần nào, cô luôn biết rất rõ, lúc nào cần làm gì lúc nào không.

Vinh Lăng vốn dĩ cũng không muốn nghe giảng, thi thoảng lơ đãng ngó nhìn cây phượng bên ngoài cửa sổ, một lúc lại quay lại nhìn mái tóc ngắn của cô, thời tiết oi bức, không biết tóc cô che hết cổ thế kia có nóng không.

Anh ta hơi rướn người lên, thổi vào cổ cô một cái, khiến cô giật mình rụt người lại.

Khoảnh khắc đó anh ta muốn phá lên cười, nhưng đối mắt với nhãn thần của thầy giáo, liền háng giọng ho hai lần, sau đó ngồi lại nghiêm chỉnh.

Thầy giáo tiếp tục giảng bài, anh ta lại tiếp tục thổi vào cổ cô, giống y như một thằng tăng động.

Cô muốn kéo dịch ghế của mình lên phía trên, nhưng anh ta kịp thời đưa chân lên giữ lại, khiến cô không thể kéo lên. Đến vậy rồi mà cô vẫn không quay lại nhìn, anh ta sợ cô tức giận, nên không dám làm gì nữa.

Chẳng dễ dàng gì mới đợi tới lúc tan học, cả bầy ụa ra khỏi lớp như đàn ong vỡ tổ, náo nhiệt vô cùng.

Ông Như Mạn dường như vẫn còn vấn đề chưa hiểu ra, liền mang sách lên hỏi thầy giáo, mọi người đều không lấy làm kỳ quái, thậm chí còn có người đi lên nghe kể xem cô hỏi cái gì, sợ bỏ lỡ phần quan trọng.

Lê Diệu Thanh từ ngoài cửa sổ ném một cục giấy vào đầu anh ta, sau đó quay sang le lưỡi cười, Vinh Lăng lười để ý, đứng lên vuốt lại quần áo của mình, sau đó đi lên bục giảng.

Người anh ta tương đối cao, chân lại dài, chỉ vài bước liền tới chỗ cô, từ góc độ này có thể nhìn thấy những nét bút ghi chú gọn gàng trên vở của Ông Như Mạn, cô đang chăm chú lắng nghe giáo viên, không phát hiện ra anh ta đang đứng ngay sau lưng mình.

Vinh Lăng lén lút đưa tay lên búng nhẹ dái tai cô, sau đó nhanh chóng rút tay lại.

Ông Như Mạn quay đầu, thấy anh ta đứng sau mình, cả người nhất thời cứng lại, thầy giáo nói cái gì đều hỗn loạn gât đầu. Vinh Lăng đứng sau lưng cười trộm, trên mặt cũng giả bộ nghiêm chỉnh đứng nghe thầy giáo giảng bài, nhưng thật ra ánh mắt đều đặt dưới vành tai cô.

Anh ta càng lại gần, tai cô càng đỏ, mặt cũng không tự chủ được mà nóng dần lên.

Thầy giáo cùng bạn học đều đột nhiên biến mất, trước mặt anh ta chỉ còn lại một mình Ông Như Mạn, anh ta kéo cô quay lại, bắt cô ngẩng đầu lên.

Biểu hiện rất quen thuộc, trong mắt có vài ánh nước mơ hồ, đôi môi đỏ mọng, ánh nhìn tràn đầy mị lực, có một vẻ đẹp không nói thành lời.

Trái tim của Vinh Lăng đột nhiên đập nhanh vài nhịp, thế nhưng chân tay lại luống cuống đến mức chẳng nói được gì.

Ông Như Mạn tức giận trừng mắt nhìn, sau đó ôm sách ra khỏi cửa.

Vinh Lăng muốn đuổi theo, nhưng hai chân giống như bị đóng đinh trên mặt đất, chỉ đành nhìn cô bước đi càng ngày càng xa mình.

Sau đó giật mình bừng tỉnh.

Miệng đắng lưỡi khô, đầu đau như búa bổ.

Anh ta giơ tay lên, vô thức sờ soạng bên cạnh, nhưng chỉ sờ thấy một mảng đệm trống không lạnh ngắt, không có một chút hơi ấm nào.

"Như Mạn..." Anh ta nhàn nhạt kêu một câu: "Đầu anh đau quá, anh muốn uống nước."

Nhưng không một ai đáp lời, năm giờ sáng, ngoài trời vẫn còn tối đen như mực, lần đầu tiên Vinh Lăng cảm thấy tịch mịch cô đơn.

Anh ta xuống giường, ra khỏi phòng khách rót cho mình một ly nước, sau đó quay trở vào.

Giấc mơ này chân thực đến nỗi khiến anh ta chẳng thể ngủ thêm. Vinh Lăng châm một điếu thuốc, đi ra đứng ngoài ban công.

Hồi trước khi Ông Như Mạn còn ở đây, mỗi đêm anh ta cũng thường phải ra ngoài để hút thuốc, dần dần đã phát triển thành thói quen. Thời tiết bên ngoài tối tăm mờ mịt, trong không khí phảng phất mùi bùn.

Hình như trời lại sắp mưa.

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Bây giờ, Ông Như Mạn bị tiếng mưa đánh thức. Một cơn mưa rào trút xuống, kèm theo tiếng sấm vang trời.

Cô ngồi thờ trên giường một lúc, sau đó đứng dậy vén rèm cửa.

Bên ngoài mưa rất to, nước đập vào cửa kính mờ mịt, thế giới bên ngoài trở nên mơ hồ, Ông Như Mạn cứ đứng như vậy thẫn người một lúc lâu.

Qua vài phút, đồng hồ báo thức trên di động vang lên, cô mới đột nhiên hoàn hồn. Tắt đồng hồ xong, xem lại công việc ở studio một lượt, cũng không có việc gì quan trọng, cô mới mở nhóm chat lên, báo với mọi người hôm nay không cần lên văn phòng nữa. Chat xong mọi người vẫn im re, đoán chừng giờ này còn đang ngủ.

Ông Như Mạn đánh răng rửa mặt, thay đồ xong xuôi, chuẩn bị ra ngoài nấu bữa sáng, nhưng vừa mới mở cửa liền không thấy Châu Sâm ngủ trên sofa, cô chỉ nghĩ chắc cậu tỉnh dậy đi vệ sinh, ai ngờ lại nhìn thấy thanh niên này đang lúi húi trong phòng bếp.

Cô yên lặng đứng ở cửa nhìn, Châu Sâm đột nhiên quay lại, thấy có người ở cửa xem thì bị dọa cho nhảy dựng lên.

Ông Như Mạn nhin không được phì cười một tiếng, tâm trạng vì thế cũng khá hơn phần nào.

"Chào buổi sáng, chị Như Mạn." Cậu có chút không biết làm sao, đứng đực ra ở trước bồn rửa.

"Chào buổi sáng, cậu đang nấu cái gì vậy?"

Cô lại gần nhìn, không biết cậu đang nấu cái gì.

"Cháo khoai lang tím."

"Còn cái kia?"

"Trứng luộc trà."

Ông Như Mạn ngẩng đầu nhìn cậu: "Không ngờ cậu lợi hại thế, học hỏi không tồi."

"Ừm." Châu Sâm cũng ngượng ngừng mỉm cười.

Ông Như Mạn không mang giày cao gót, cô thấp hơn cậu một cái đầu, lúc ở nhà cũng không trang điểm mà chỉ để mặt mộc, nhìn qua cũng không khác mấy năm trước là bao.

"Hơi ít một chút, cậu ăn bánh kẹp không?"

"Được..." Trước mặt cô, cậu giống như một học sinh tiểu học vâng lời.

Ông Như Mạn buộc tóc lên gọn gàng, đi vào mở tủ lạnh lấy nguyên liệu ra, Châu Sâm giống như cái đuôi nhỏ bận rộn luẩn quẩn quanh cô, cậu tựa hồ rất thành thục, không cần cô phải hướng dẫn, mà tự biết mình phải làm cái gì.

Nấu nướng xong xuôi đã hơn tám giờ, Ông Như Mạn đi rửa tay, sau đó vào phòng gọi Ông Như Vọng dậy, một mình Châu Sâm bày biện đồ ăn lên bàn.

Như Vọng vẫn đang ngủ say như chết, hai chân duỗi hình chữ bát trên giường, Ông Như Mạn gõ cửa, cậu ta liền ù ù cạc cạc hai cái, sau đó lại quẩn chân ngủ tiếp. Không còn cách nào khác, cô đành đẩy cửa đi vào, cốc nhẹ lên đầu cậu ta: "Vọng Vọng, dậy ăn sáng đi, nhanh."

"Chị, cho em ngủ thêm tí nữa đi." Cậu mơ hồ đáp lại, lại quẩn chân trườn lên đầu.

Ông Như Mạn gọi thêm vài lần nữa cậu vẫn không hề xê dịch, đành chịu thua để cho cậu ngủ tiếp, dù sao cũng không dễ gì mới trải qua kỳ thi đại học, cũng nên du di cho cậu thoải mái mấy hôm.

Cô đứng dậy ra ngoài, Châu Sâm đã bày biện đồ ăn xong xuôi.

Tựa hồ cậu đã dự liệu được Như Vọng sẽ không dậy, cho nên cũng không chuẩn bị chén đũa cho cậu ta.

"Em để phần cho Như Vọng rồi."

"Ừm, ăn đi."

Ông Như Mạn ngồi xuống, Châu Sâm rót một ly sữa đưa qua cho cô.

"Cám ơn."

Châu Sâm thu tay về, lắc đầu: "Đừng khách khí."

Ngón tay của cậu rất dài, khớp xương rõ ràng, làn da trắng làm nổi bật lên một vài gân xanh. Ánh mắt Ông Như Mạn lướt qua, nhìn thấy vài vết đỏ trên

mu bàn tay cậu.

"Tay cậu bị sao vậy?" Cô hỏi.

"Không có gì, lúc em vớt trứng bị nước bắn vào." Cậu không để ý nói.

Thế nhưng mấy vết này cứ đập vào mắt cô, khiến cô không thể làm ngơ được: "Trong nhà có thuốc đó, cậu bôi đi, đừng để nó thành bọng."

Ăn được vài miếng, cô liền đứng dậy đi lấy thuốc mỡ, bởi vì ở nhà hay nấu ăn, cũng thường gặp trường hợp như vậy, cho nên thuốc mỡ luôn rất sẵn sàng. Châu Sâm nhận lấy, ngón tay rất yên phận, cũng không có mơn cơ hội động chạm tay cô.

"Ăn xong rồi em bôi."

Lần này Ông Như Mạn không trả lời nữa.

Hai người cứ như vậy trầm mặc ăn xong bữa sáng, điện thoại của cô rung một hồi, trong nhóm chat văn phòng thì nhau bắn tùm tùm, gửi một loạt icon cảm ơn, cô cảm nhận được sự vui vẻ của mọi người, cho nên tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều.

Giống y như hồi cấp ba đi học bị cúp điện, sau đó được thông báo cho về.

"Chị Như Mạn, chị đang cười gì vậy?" Châu Sâm nhìn thấy sắc mặt cô dịu đi nhiều liền hỏi.

"Hôm nay studio không có việc gì, nên cho mọi người nghỉ, bọn họ đang âm ỉ chat cảm ơn."

"Vậy hôm nay chị cũng không phải đi làm à?"

"Ừm." Cô ngẩng đầu nhìn.

"Chị thật lợi hại." Cậu nhìn cô cười.

"Cũng bình thường, vẫn còn nhiều thứ phải cố gắng."

Cả hai người cuối cùng cũng đã nói chuyện bình thường với nhau.

"Tôi vẫn chưa biết cậu học ngành gì?"

"Báo chí truyền hình."

Ông Như Mạn hơi nhíu mày, có chút nghi hoặc: "Sao lại chọn chuyên ngành này?"

Cuối cùng biểu tình trên mặt của Châu Sâm cũng linh động hơn một chút, đúng với bộ dáng của thiếu niên.

"Không nói với chị."

"Ồ, trước giờ cậu đều là người rất có chủ kiến, tôi tin cậu có lý do của mình."

Châu Sâm gật gật đầu, không biết nghĩ tới cái gì, nụ cười càng trở nên thâm sâu. Bản thân vốn đã rất dễ nhìn, lúc cậu cười lên trông lại càng thu hút người khác hơn.

"Chuyên ngành này cũng không khó lắm, nhưng cần chú trọng thực tiễn." Ông Như Mạn nói với cậu.

"Em biết rồi... đàn chị."

Châu Sâm mỉm cười gọi cô một tiếng, Ông Như Mạn cũng cười theo.

"Sau này nếu cần thực tập có thể liên hệ với tôi."

"Đến công ty chị thực tập được sao?"

Ông Như Mạn nhìn cậu một cái: "Được, không thì cậu đi đài truyền hình, hay tạp chí gì đó cũng được."

Châu Sâm chớp chớp mắt nhìn: "Vậy cảm ơn đàn chị trước."

"Đừng gọi tôi là đàn chị, nghe cứ làm sao ấy." Ông Như Mạn mỉm cười: "Tôi đã tốt nghiệp bao nhiêu năm rồi." Sau đó chuyển chủ đề khác: "Những năm này cậu sống thế nào?"

Đây mới chính là cuộc đối thoại bình thường giữa hai người đã lâu không gặp, đáng tiếc sự việc đêm hôm đó đã làm rối loạn quan hệ của hai người, tới tận bây giờ thoải mái trò chuyện vài câu, cô mới tìm lại được cảm giác quen thuộc mà hỏi những câu này.

"Vẫn như vậy thôi." Cậu nhún vai nói.

"Năm đó... sao tự nhiên lại muốn đi?"

Ông Như Vọng vì việc Châu Sâm đột nhiên rời đi mà buồn rầu rất lâu, thường hay ở nhà nói cậu đúng là con người không biết giữ chữ tín, rõ ràng hai người đã hứa cùng nhau đi học cấp ba, kết quả cậu không nói một lời liền đi, Như Vọng cứ tưởng cô không biết, thực ra cô đều biết thừa, cậu bởi vì Châu Sâm rời đi mà trốn trong góc âm thầm buồn chảy nước mắt, xét cho cùng bởi vì lớn lên cùng nhau, giống như anh em thân thiết, thế mà người anh em thân thiết đó lại đột nhiên bỏ mình mà đi.

"Như Vọng ở nhà buồn bã cả tháng trời."

"Vậy còn chị thì sao? Em đi rồi chị có buồn không?" Cậu đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cô, vẻ mặt mong chờ.

Cô không có cách nào nói dối, chỉ có thể gật đầu, bình tĩnh trả lời: "Đương nhiên rồi, cậu giống với Như Vọng đều là em trai rồi, đột nhiên cậu rời đi, cậu nói xem tôi có lo lắng, có buồn hay không?"

Châu Sâm giống như nhận được đáp án mà mình mong muốn, cả người đang cứng lại dần dần thả lỏng ra.

"Hóa ra chị Như Mạn cũng buồn." Cậu lẩm bẩm, giống như đang tự nói chuyện với chính mình.

"A Sâm..." Ông Như Mạn đột nhiên không biết phải nói gì, thờ dãi một tiếng: "Sau này mọi chuyện sẽ tốt hơn."

"Ừm." Châu Sâm cúi đầu, ăn hết cháo trong tô.

Đang sau có tiếng lạch cạch, Ông Như Vọng lúc này mới tỉnh dậy, vò đầu gãi tai đi ra ngoài, vừa đi còn vừa ngáp dài ngáp ngắn, ngồi phịch xuống ghế bên cạnh Ông Như Mạn, sau đó kéo tô cháo đang ăn dở của cô tới, không khách khí chén sạch nửa tô, ăn xong lại với hai cái bánh kẹp nhai ngấu nghiến.

Ông Như Mạn đập một cái vào lưng cậu ta: "Tự đi lấy mà ăn đi."

"Đói." Cậu vừa nhai vừa đồng dục trả lời.

Nói dứt lại tiếp tục cúi xuống càn quét thức ăn trên bàn, Ông Như Mạn không làm gì được, Châu Sâm chăm chú nhìn động tác của hai người, cũng không nói gì, lẳng lặng thu dọn chén đĩa của mình đem vào bếp.

"A Sâm không ăn nữa à?" Như Vọng vừa nhai nhồm nhoàm vừa hỏi, lại bị Ông Như Mạn vỗ cho một cái.

"Nuốt đi rồi hãy nói không được à?"

Châu Sâm nhàn nhạt trả lời: "Tôi ăn xong rồi."

Như Vọng không nói chuyện nữa, quay sang chỉ chỉ quả trứng, ý bảo Như Mạn bóc cho.

Ông Như Mạn lau tay sau đó cẩn thận bóc hai quả bỏ trên đĩa.

"Ăn từ từ thôi, ai bảo lúc này gọi thì không dậy, giờ mới đói chưa?"

"Mai em sẽ dậy sớm."

Lúc nào nói cũng mai, nhưng vì biết vĩnh viễn Ông Như Mạn sẽ đều chiều chuộng mình, cho nên ngày mai chắc chắn sẽ lại y như cũ. Nhưng cậu ta cũng chỉ trưng ra cái bộ dáng này với Ông Như Mạn mà thôi, lúc ở bên ngoài, nhân duyên của Ông Như Vọng rất tốt, trên mạng cũng là nhân vật rất có tiếng tăm.

"Hôm nay chắc sẽ mưa to đấy, không đi lên trường nữa nhé, ngày khác đi."

"Hôm nay chị cũng cho văn phòng nghỉ làm rồi."

"Đúng rồi, mưa to thế này ai mà muốn đi làm làm gì."

"Ngày sau này em đến studio của chị làm nhé."

"Cát! Em nói xem em đến đấy làm được cái gì? Đến củ khoai tây còn không biết gọt."

"Em đi làm thư ký của chị." Ông Như Vọng cười cợt.

"Cũng được, vậy em cứ cố gắng học hành đi, sau này đến nộp hồ sơ cho chị sau."

"Thôi thôi em đùa thôi, em đoán chừng em mà đến đây công ty chị sẽ phá sản đấy, phụ nữ sẽ ngày ngày xoay quanh em mà chẳng muốn làm gì, đàn ông sẽ cảm thấy năng lực không được bằng em mà đau lòng lần lượt xin từ chức...Haizzz!!!" Ông Như Vọng lại bị cốc một cái nữa vào đầu. "Á, sao chị lại cốc em."

"Em hoang tưởng quá rồi đấy, mau ăn đi." Ông Như Mạn quay sang lườm một cái, bị cậu chọc cho buồn cười, cũng không có tức giận.

Ăn uống no nê xong, Như Vọng quay sang cẩn thận hỏi cô: "Chị, chị chia tay thật đấy à?"

Ông Như Mạn ngẩn ra một chút, sau đó vẫn khôi phục lại sắc mặt như bình thường: "Ừ, chị gái cậu bây giờ là gái già độc thân."

"Anh ta làm chuyện gì có lỗi với chị à?"

"Cũng chẳng có gì nghiêm trọng, chỉ là chị đã nghĩ thông một vài chuyện thôi." Ông Như Mạn khẽ lắc đầu.

"Có phải vì em không?" Như Vọng hỏi.

"Em đang nghĩ cái gì vậy?" Cô chau mày.

Cậu xoay người cắn một miếng trứng gà: "Có phải bởi vì hai người kết hôn, không biết sắp xếp cho em thế nào, cho nên phát sinh tranh chấp rồi chia tay không?"

"Vọng Vọng, không phải vì em. Chị với anh ấy không hợp thôi."

"Ồ." Đại khái vấn đề này đã tồn tại trong lòng Ông Như Vọng từ rất lâu rồi, cậu luôn nghĩ rằng bởi vì có cậu vướng chân mà cản trở con đường hạnh phúc của Ông Như Mạn.

"Nếu như bởi vì em thì đơn giản, em về đăng ký ký túc ở trường, đảm bảo không ảnh hưởng đến hai người đâu."

"Được rồi không nói vấn đề này nữa, đừng làm chị bức mình." Ông Như Mạn nghiêm túc: "Chị chia tay với Vinh Lăng không phải do em, cũng không phải do ai khác, đây là vấn đề giữa anh chị."

"Ồ, chị, chị làm gì mà phải nổi nóng, không phải thì thôi."

Ông Như Mạn biết, thật ra trong lòng cậu chắc chắn vẫn còn nghi ngờ, dù gì đi nữa cô cũng đã hai mươi tám tuổi rồi, lại qua lại với Vinh Lăng nhậu như vậy, cứ tưởng kết hôn đến nơi, ai ngờ dùng một cái lại chia tay, cậu nghi ngờ cũng không phải không có lý. Cô biết trong lòng cậu nghĩ gì, thở dài một hơi: "Em đừng có ngốc nữa, thực sự bọn chị có vấn đề về tính cách nên mới chia tay, những cái này ở bên nhau lâu rồi mới dần dần bộc lộ, không chấp nhận được nữa thì dừng lại thôi, hiểu không?"

"Được rồi được rồi." Ông Như Vọng có hơi lúng túng, ậm ừ cho qua.

Hết chương 9.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Ông Như Mạn vốn còn định nói thêm gì đó, nhưng điện thoại di động trên bàn đột nhiên rung lên, sau đó đổ chuông ầm ỹ.

Cô nuốt lại những lời cửa miệng, cầm lấy điện thoại xem. Màn hình hiện lên một số máy lạ, cô nghi ngờ nhấc máy, quả nhiên không phải chuyện tốt lành gì. Ngụy Hải sáng sớm đi làm bị tai nạn, đối phương đâm xong liền lái xe bỏ đi luôn, điện thoại của Ngụy Hải bị dính nước tắt nguồn, cậu ta chỉ nhớ mỗi số của Ông Như Mạn, cho nên đến bệnh viện liền gọi cho cô.

Ông Như Mạn nghe một hồi, đầu lông mày nhíu lại, lại hỏi đối phương về tình trạng hiện giờ của cậu ta, xác định tình hình không quá tệ xong, bèn đi vào phòng thay quần áo chuẩn bị ra ngoài.

"Chị, sao vậy?" Ông Như Vọng nghe thấy cuộc điện thoại vừa rồi, liền biết có chuyện gì đó xảy ra.

"Studio có vấn đề gì à?"

"Ừ, Ngụy Hải bị đụng xe, đối phương bỏ trốn rồi, giờ chị phải đi bệnh viện một chuyến."

Ông Như Mạn thay quần áo xong đi ra, hai người kia đã chờ sẵn ở cửa.

"Hai đứa ở nhà đi, bên ngoài mưa to lắm, chị đi bệnh viện mà, hai đứa đi theo làm gì." Cô vừa nói vừa lấy chìa khóa tra vào ổ, Ông Như Vọng và Châu Sâm cũng không nghe lời, đứng đằng sau thay giày xong xuôi. Cô không cản được, đành để bọn họ đi theo

Ba người xuống tầng hầm lấy xe, Ông Như Mạn lái, Như Vọng ngồi bên ghế phụ, còn Châu Sâm ngồi đằng sau.

Bên ngoài trời vẫn đang mưa xối xả, mức độ nguy hiểm do mưa lớn gây ra đã được nâng lên đến mức báo động đỏ. Tiếng mưa đập trên cửa kính xe rộp rộp ồn ào. May thay Ông Như Mạn lái xe rất bình tĩnh, ba người suôn sẻ đến bệnh viện mà không gặp trở ngại gì.

Ngụy Hải vẫn đang làm kiểm tra, lúc đẩy ra ngoài nhìn thấy Ông Như Mạn đứng đó, hai mắt anh ta sáng rực lên.

"Chị Mạn." Anh ta gọi một tiếng, đáng vẻ rất yếu ớt.

Ông Như Mạn thở dài một hơi: "Sao lại ra nông nổi này?"

Ngụy Hải rũ mắt, không ngược nhìn cô.

"Thôi kiểm tra xong đi rồi nói."

Hộ sĩ đẩy Ngụy Hải đi, lúc đi ngang qua, Châu Sâm liền hỏi anh ta một vài chi tiết, sau đó liền quay sang nhắc nhở Ông Như Mạn báo cảnh sát.

Cậu bình tĩnh và chu đáo, khiến cho Ông Như Mạn lại có thêm một chút nhận biết mới lạ về mình.

Hơn ba tiếng sau, Ngụy Hải mới làm phẫu thuật xong, vết thương cũng không nghiêm trọng lắm, xương chân bị nứt một đoạn, nhưng vẫn phải ở lại bệnh viện theo dõi vài ngày, sắp xếp phòng bệnh xong, anh ta được hộ sĩ đẩy đi, Ông Như Mạn cũng tìm một hộ lý có kinh nghiệm để chăm sóc.

Ngụy Hải là người được Ông Như Mạn tìm tới, anh ta vốn không phải người ở đây, cho nên trong thành phố này ngoại trừ đồng nghiệp ra cũng không hề quen biết bạn bè nào cả. Sau này chắc cũng cần phải có người chăm sóc, Ông Như Mạn là người kêu anh ta tới đây, lại cũng là sếp, cho nên dĩ nhiên phải nhận lấy phần trách nhiệm này.

Sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, ba người lại rồng rắn nhau đi mua ít quần áo, để cho Ngụy Hải mấy ngày nằm viện có thể thay. Ông Như Mạn có hơi đau đầu, đứng trong thang máy suy nghĩ, không biết trong thời gian này công việc của Ngụy Hải ở studio phải giải quyết ra sao, đợi anh ta hồi phục hay là tìm người khác thay thế?

Một lát sau, thang máy mở ra, cô cũng hoàn hồn, ánh mắt quét qua cùng với người bên ngoài thang máy không hẹn mà gặp.

Ông Như Vọng cũng nhìn thấy tình huống bên ngoài.

Vinh Lăng đang đứng cùng một người phụ nữ rất xinh đẹp, cậu hào phóng chăm hẳn tám điểm. Hai người đứng dựa sát vào nhau, hình như trước khi thang máy mở ra thì đang thì thầm gì đó, thế nhưng khuôn mặt của người phụ nữ kia lại mang theo chút vẻ cau có khó chịu.

"Ông Như Mạn?" Lương Ngưng mở miệng trước, ánh mắt lóe lên tia gì đó, sau đó trở về bộ dáng lúc đầu: "Cô đến tìm Vinh Lăng sao? Thật ngại quá, mấy ngày nay làm phiền hai người rồi."

Ông Như Mạn hơi nghiêng đầu, quan sát Vinh Lăng.

Sau khi nhìn thấy cô, anh ta vô thức bước sang bên phải một bước, kéo giãn thêm một chút khoảng cách với Lương Ngưng. Ông Như Mạn cũng không để ý đến hành động này, khẽ mỉm cười: "Không phải, tôi đến thăm đồng nghiệp."

Cô vừa bước ra ngoài, Ông Như Vọng và Châu Sâm cũng bước theo sau.

"Bây giờ bọn tôi chuẩn bị đi ăn cơm, mọi người đi chung không?" Lương Ngưng hỏi.

"Không cần đâu, hai người đi đi." Ông Như Mạn quay người đi thẳng, không hề ngoái đầu. Cô cũng không hề chào hỏi Vinh Lăng, ngược lại Châu Sâm, lúc cuối cùng, còn ngoảnh đầu liếc nhìn anh ta một cái.

Vinh Lăng nhăn mày, cố lục tìm lại trong ký ức, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không ra, rõ ràng người này anh ta không hề quen biết, thế nhưng ánh mắt của cậu lại khiến anh ta không thoải mái trong lòng.

Lương Ngưng cắt ngang dòng suy nghĩ của anh ta, kéo tay áo lắc lắc: "Không phải vì em mà anh với bạn gái cãi nhau đấy chứ...?"

Vinh Lăng khẽ ho một tiếng, lắc đầu.

"Hay là anh đi dỗ cô ấy đi." Lương Ngưng vừa cười vừa nói, vốn chỉ coi như một chuyện đùa.

Thế nhưng Vinh Lăng lại đồng ý, quay người nhìn Ông Như Mạn sau đó quay sang nói với Lương Ngưng: "Được, để anh qua nói chuyện với cô ấy một chút."

Khuôn mặt cô ta ngay lập tức cứng đờ.

Vinh Lăng dắt Lương Ngưng vào phòng bệnh xong, sau đó liền xoay người đến phòng bệnh của Ngụy Hải để tìm Ông Như Mạn.

Lương Ngưng ngồi trên mép giường, bàn tay nắm giá giường trở nên trắng bệch.

Di bên giường bên nở nụ cười nói chuyện với cô ta: "Cô Lương sao đã về rồi, bạn trai cô đâu?"

Đáy lòng cô ta lạnh xuống một chút, nhưng vẫn bình tĩnh trả lời: "Đấy không phải bạn trai cháu.", vừa nói hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng bệnh đang mở.

Vinh Lăng nhanh chóng tìm ra phòng bệnh của Ngụy Hải, Ông Như Mạn đang ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, hai người thanh niên đứng ở cuối, anh ta chỉ biết Ông Như Vọng, còn người kia không biết là ai.

"Ngụy Hải?" Vinh Lăng cũng hơi ngạc nhiên, người này anh ta cũng quen biết: "Xảy ra chuyện gì sao?"

"Đừng xe." Ông Như Mạn trả lời.

Vinh Lăng còn muốn hỏi thêm cái gì, nhưng bị Ông Như Mạn ngắt lại.

"Vinh Lăng, muốn hỏi gì chúng ta ra ngoài rồi nói, để cho cậu ấy nghỉ ngơi."

Anh ta im lặng một chút, sau đó gật đầu.

Ông Như Mạn quay lại nói với hai người trong phòng: "Hai đứa ngồi đây chờ chị, chị quay lại liền."

Ông Như Vọng đang rục rịch ngóc đầu, tính trút giận thay cô, ánh mắt cứ nhìn chăm chăm Ông Như Mạn, thế nhưng bị ánh nhìn của cô đàn áp lại. Châu Sâm cũng liếc nhìn cô một cái, lại gật nhẹ đầu, sau đó Ông Như Mạn mới đi ra.

Cô và Vinh Lăng ra khỏi phòng bệnh, đi lên cầu thang.

Vì phòng bệnh nằm trên lầu tương đối cao, cho nên chẳng ai đi thang bộ, vì thế nơi này khá yên tĩnh, rất thích hợp để hai người nói chuyện.

"Như Mạn, Ngụy Hải sao vậy?"

"Bị đụng xe, người kia trốn rồi."

"À, vậy để anh xử lý cho."

"Không cần, tôi tự xử lý được."

Ông Như Mạn không nóng không lạnh trả lời, tựa hồ như không muốn cùng anh ta nói chuyện.

Vinh Lăng thở dài một tiếng, cả người tràn ngập cảm giác thất bại.

"Anh với cô ấy không có chuyện gì cả, anh chỉ đến thăm một chút thôi."

"Anh không cần phải nói với tôi làm gì, chúng ta đã chia tay rồi, anh làm gì là tự do của anh, không liên quan đến tôi."

"Em đừng nói như vậy nữa có được không?" Vinh Lăng nắm mạnh một cái lên bức tường đằng sau, ảo não cúi mặt.

"Là lỗi của anh, có thể cho anh thêm một cơ hội nữa được không? Anh sẽ không bao giờ phát sinh chuyện tương tự nữa, bây giờ anh lập tức rời khỏi đây, sau này sẽ không bao giờ gặp lại cô ấy nữa."

Anh ta tiến tới sát bên người Ông Như Mạn, đặt tay lên vai cô.

"Anh xin lỗi, anh xin lỗi, anh xin lỗi, em muốn anh nói bao nhiêu lần cũng được, đừng chia tay anh có được không?"

Trước kia Ông Như Mạn không phải lúc nào cũng sống cùng anh ta, thế nhưng lúc đó cho dù anh ta có ở nhà một mình cũng không có cảm giác cô đơn tịch mịch, còn bây giờ, đồ đạc cô đã chuyển hết đi, một mình anh ta ở nhà, cảm giác trống vắng khiến anh ta cảm thấy vô cùng ngột thở, thế nhưng lại không nở rời đi, bởi vì nơi này còn quá nhiều kỷ niệm.

Anh ta yêu Ông Như Mạn, thế nhưng phải đến lúc chia tay, anh ta mới sâu sắc nhận ra.

Hóa ra khi mất đi rồi mới biết quý trọng, bây giờ anh ta muốn thay đổi thì đã quá muộn rồi.

Mấy ngày này Vinh Lăng gần như sụp đổ, trong lòng lúc nào cũng suy nghĩ, chỉ cần cô đồng ý nói lại, cô muốn gì anh ta cũng đều đáp ứng hết.

"Như Mạn, được không, cho anh thêm một cơ hội thôi, chúng ta kết hôn có được không?" Anh ta đột nhiên ôm lấy cô, mùi hương quen thuộc vẩn vút quanh mũi, khiến anh ta có cảm giác giống như được trở về trước kia.

Ngôi nhà không có cô, cũng chẳng được gọi là nhà.

Nếu như Ông Như Mạn không yên tâm, anh ta có thể kết hôn, dùng ràng buộc pháp luật để khiến cô yên tâm phần nào.

"Em không cần ngay lập tức đồng ý anh, trước tiên em có thể khảo nghiệm anh trước, để anh theo đuổi em lại một lần, chỉ cần em cho anh một cơ hội là được, được không?" Cánh tay Vinh Lãng hơi dùng lực một chút, cảm nhận sự mềm mại trong lòng.

Thân thể của cô anh ta vô cùng quen thuộc, thậm chí so với cô còn quen thuộc hơn, anh ta nhớ nhung Như Mạn, cũng lại càng hoài niệm cơ thể cô.

Dục vọng nhảy mất áp tới, thực ra hai người đã lâu không làm, có một đoạn thời gian cả hai đều bận rộn, trong lòng anh ta thương xót cô, lại có đoạn thời gian sau này, bởi vì cảm giác hổ thẹn che lấp, anh ta cũng không muốn làm gì, vì thế cũng đã lâu lắm rồi hai người không hề thân mật.

Anh ta cúi đầu định hôn xuống, Ông Như Mạn liền đẩy ra, trên mặt Vinh Lãng tràn ngập vẻ áy náy cùng tội lỗi, vậy mà anh ta lại không thể khống chế được bản thân mình.

Ông Như Mạn nhìn thẳng người đàn ông trước mặt mình, từ cấp ba cô đã thích anh ta, hai người yêu đương lâu như thế, cũng chưa bao giờ thấy anh ta nói đến chuyện kết hôn lần nào.

Vậy mà vừa rồi anh ta lại mới nói ra.

Anh ta muốn cưới cô.

Hôn nhân.

Cô đối với hai từ này, có biết bao khát vọng cùng bài xích.

Vinh Lãng tranh thủ rên sất khi còn nóng, nhân lúc Ông Như Mạn còn đang thất thần, liền nắm chặt lấy tay cô.

"Anh rất nghiêm túc, Như Mạn, nếu anh có chỗ nào em không thích, có thể nói với anh, anh sẽ cố gắng thay đổi, được không?"

Trong lúc nhất thời, Vinh Lãng cũng ngây ngẩn cả người, không ngờ bản thân mình lại có thể nói ra mấy câu này một cách lưu loát trôi chảy như vậy, rõ ràng chuyện kết hôn đó giờ bản thân chưa hề nghĩ tới, nhưng nếu đối phương là Ông Như Mạn, anh ta không có chút nào bài xích, mà ngược lại, lại có chút chờ mong.

Ông Như Mạn trở thành vợ của mình, tên của hai người cùng nằm trên một quyển hộ khẩu, biến thành một mối quan hệ gắn kết nhất trên thế gian.

Sau này bọn họ có thể sinh một hai đứa trẻ, nuôi một con cún cưng, cũng sẽ có rất nhiều chuyện diễn ra trong nhà mỗi ngày. Cô ấy dịu dàng như vậy, nhất định sẽ trở thành một người mẹ hiền, một người vợ đảm.

Hóa ra trước đây chưa hề nghĩ đến tương lai âm áp như vậy.

Ông Như Mạn nhìn bàn tay hai người, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Vinh Lãng.

Thái độ anh ta nghiêm túc vô cùng, thậm chí bàn tay đang nắm tay cô cũng trở nên run rẩy.

Được không?

Trong lòng Ông Như Mạn cũng đang tự hỏi chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Kim đồng hồ nhích từng chút từng chút, trong lòng Vinh Lãng cũng hồi hộp theo.

Ông Như Mạn nhìn vào mắt anh ta, một chút cảm giác hốt hoảng giống như nhìn lại thanh xuân của mình.

Vinh Lãng đang chờ đáp án, mà người đứng nép đằng sau cánh cửa bên ngoài cũng đang đợi một đáp án.

Ba người cùng một tâm trạng khản trương, Châu Sâm không tự chủ được khẽ nắm chặt bàn tay mình, bóp đến đầu ngón tay trắng bệch, trong lòng thực sự có biết bao cảm giác không cam tâm.

Ông Như Mạn nhìn Vinh Lãng, anh ta vẫn đẹp trai như ngày nào, chỉ là thời gian phủ lên thêm một chút già dặn chín chắn. Trong mắt anh ta giờ đây chỉ có một người phụ nữ là cô.

Khóe miệng Như Mạn hơi nhấc lên, chuẩn bị trả lời thì cánh cửa sau lưng đột ngột mở ra.

"Không được."

Giọng nói cậu thiếu niên phá vỡ không gian im lặng ngọt ngào.

Gọn gàng sạch sẽ, như đỉnh đóng cột.

Một câu nói này khiến cho Ông Như Mạn sững sờ, tay của cô cũng bị kéo qua, giật một cái, cả người cô dựa vào người Châu Sâm.

Sắc mặt Vinh Lãng hết xanh lại tái.

"Không được." Châu Sâm nhắc lại lần nữa, không dám nhìn sắc mặt cô, chỉ sợ nhìn thấy đáp án mà mình lo sợ nhất.

"Nếu anh thật sự yêu chị ấy, thật sự không muốn từ bỏ, vậy tại sao hôm nay anh không đến dưới lầu nhà chị ấy mà năn nỉ, mà lại đến bệnh viện thăm một người phụ nữ khác, mấy lời anh vừa nói ra, thực ra chỉ là nhất thời nghĩ tới, lời hứa anh vừa nói chẳng hề là gì."

Cậu nói một câu, phoi ra hết thấy tội trạng, cùng khuyết điểm của Vinh Lãng, cậu muốn cho Ông Như Mạn dù cho đang có ý định đồng ý thì cũng phải do dự, tốt nhất là xua tan ý nghĩ ở cùng anh ta. Cậu thậm chí còn dùng chính mình nhắc nhở cô rằng, đêm đó cô và Châu Sâm cậu đã có một đêm hoàn hảo thế nào.

Ông Như Mạn chắc hẳn cũng sẽ hiểu ý cậu là gì.

"Cậu mẹ nó là ai?" Vinh Lãng không muốn ở trước mặt Ông Như Mạn bùng nổ, nhưng rõ ràng anh ta đang phát điên bởi một tên khốn không biết từ đâu nhảy ra.

Anh ta tiến lên kéo lấy tay Ông Như Mạn trở lại, nhưng bị Châu Sâm chặn lấy. Cậu bắt lấy cánh tay Vinh Lãng, Ông Như Mạn tranh thủ lúc này lách người tránh khỏi Châu Sâm.

Vài năm này cậu đã trưởng thành không ít, thể nhưng cơ thể của thiếu niên vẫn còn một chút mỏng manh, nếu như thật sự phát sinh chuyện gì khẳng định sẽ không đánh lại được với Vinh Lãng.

Lửa giận của Vinh Lãng đã bốc lên ngàn ngọn, mà Châu Sâm rõ ràng cũng đang muốn kích nộ anh ta.

"Anh không xứng với chị Như Mạn." Cậu nói rõ ràng từng từ, khiêu khích nhìn Vinh Lãng.

Trước đến nay, Vinh Lãng chưa một lần nào chịu sự khiêu khích đến như thế, thể nhưng trong lòng vẫn còn một chút lí trí sót lại, anh ta cố gắng nhìn đi chỗ khác, để kiểm chế bản thân mình, trong lúc đó, ánh mắt vô tình quét trên mặt đất.

Người con trai trước mặt đi một đôi giày thể thao màu trắng, kiểu dáng vô cùng phổ thông.

Vinh Lãng như bị mắc nghẹn trong cổ họng. Trong lòng lóe lên một tia phỏng đoán, không thể nói thành lời, mà chỉ nhìn chăm chăm vào đôi giày kia.

Phải rồi, Ông Như Mạn lúc nào cũng đối với Như Vọng vô cùng hào phóng, giày của cậu ta chẳng có mấy đôi không phải hàng hiệu, loại giày phổ thông như này chắc chắn không bao giờ có. Cho nên, đôi giày này không thể nào là của Ông Như Vọng, mà là của người trước mặt anh ta bây giờ đây.

Đêm đó, lúc ở cửa nhìn thấy đôi giày này, anh ta cũng không để ý, trong lòng chỉ nghĩ là giày của Như Vọng mà thôi.

Thái độ của người này đối với Như Mạn, cùng cử chỉ, điệu bộ của cậu khiến cho Vinh Lãng tựa hồ vô cùng sợ hãi. Cơ miệng anh ta khẽ giật, lại thấy Châu Sâm khẽ nhếch môi cười, giống như khẳng định chính xác suy nghĩ trong lòng anh ta.

"Fuck, cậu con mẹ nó!" Vinh Lãng không thể nhịn được nữa, tiến lên túm lấy Châu Sâm.

Châu Sâm quả thực đánh không lại Vinh Lãng, nhưng cậu cũng không yếu đuối như Ông Như Mạn tưởng tượng, cậu quật cường không chịu khuất phục, đối với đau đớn trên người giống như sớm đã rèn luyện mà thành, cho nên không hề mấy may e sợ.

Ông Như Vọng vừa mới đi ra cũng sững sờ một chút, lúc sau mới chạy lại tách hai người ra, cậu không biết đang phát sinh chuyện gì, tưởng đâu Vinh Lãng cầu hôn sau đó bị Châu Sâm phá đám nên then quá hóa giận, vốn dĩ mấy ngày nay cậu cũng đang bắt mắt Vinh Lãng, cho nên nói là chạy tới tách hai người nhưng thật sự là giữ Vinh Lãng lại cho Châu Sâm đánh, trong lòng còn cổ vũ Châu Sâm đánh mạnh lên.

Vinh Lãng cũng ngại làm bị thương Ông Như Vọng, cho nên không có mạnh tay, cuối cùng đành chịu thiệt.

Ông Như Mạn cũng chạy tới kéo Châu Sâm đang chiến đấu hăng say như một con thú ra khỏi bãi chiến trường, đẩy cậu vào trong cánh cửa. Ông Như Vọng cũng cản Vinh Lăng lại, không để anh ta đuổi theo.

Châu Sâm vẫn còn đang thở hổn hển, lông mày Ông Như Mạn khẽ chau lại, đang định giáo huấn cậu vài câu, chưa kịp mở miệng đã bị cậu cúi đầu hôn xuống.

Nụ hôn mạnh mẽ vô cùng, một tay đè ngang tay Ông Như Mạn, một tay vòng qua giữ lấy sau gáy cô. Đầu lưỡi không kiêng nể đưa tới cạy miệng cô ra, sau đó ở bên trong dây dưa quấn lấy. Ông Như Mạn càng chống cự, lại càng bị cậu giữ chặt hơn.

Sợ bị Ông Như Vọng nhìn thấy, lý trí của Châu Sâm cũng quay về, nhưng còn chưa buông cô ra, vẫn như cũ ở một bên như có như không khẽ cắn vành tai cô: "Chị Như Mạn, em lừa chị đó, không phải bởi vì phát sinh quan hệ với chị mà em mới muốn ở bên chị đâu, mà vì em thích chị, em thích chị từ lâu rồi, cho nên em thật sự muốn ở bên cạnh chị."

Lời bày tỏ bất ngờ của cậu khiến cho Ông Như Mạn cảm thấy không biết phải làm sao, mà cậu cũng không muốn nghe cô trả lời.

"Em biết chị sợ hãi điều gì, em sẽ cố gắng giải quyết." Cậu nói chắc chắn vô cùng.

Ông Như Mạn tỏ vẻ bình tĩnh đẩy cậu vào trong thang máy: "Đi gấp bác sĩ lấy thuốc đi."

Khỏe miệng Châu Sâm khẽ giương lên, tựa hồ biến thành người khác.

"Em chờ chị dưới lầu."

Cửa thang máy đóng lại.

Ông Như Mạn lúc này mới quay trở lại cánh cửa thoát hiểm bên ngoài.

Ánh mắt Vinh Lăng chăm chăm nhìn cô, trông mắt bắn ra vài tia sắc lạnh.

"Như Vọng, em vào trong trước đi." Ông Như Mạn quay sang nói với Ông Như Vọng một câu, này giờ cậu vẫn đang đứng chặn trước mặt Vinh Lăng.

Ông Như Vọng chuẩn bị đi vào, liền thấy một nhân vật mặc đồ bệnh nhân đứng đằng sau Như Mạn, bước chân nhất thời dừng lại.

Ông Như Mạn quay đầu nhìn, thấy Lương Ngưng tay chống nạng, mang vè mặt áy náy đứng đó.

"Xin lỗi, có phải hai người vì tôi mà cãi nhau không?"

Ông Như Mạn không trả lời, quay đầu lại nhìn Vinh Lăng.

Sắc mặt Vinh Lăng càng lúc càng khó coi.

Ông Như Mạn cười một tiếng, lại thở dài một hơi.

Sự việc càng lúc càng trở nên hỗn loạn, giống như một quả bóng len bị một con mèo nhỏ cào bới rối tung.

Đã không thể giải thích rõ ràng, chỉ bằng dứt khoát mặc kệ.

"Anh còn chuyện gì muốn nói không?" Ông Như Mạn hỏi Vinh Lăng.

"Giống như những gì tôi nghĩ sao?"

"Phải." Nụ cười trên môi Ông Như Mạn nhạt dần.

Nếu anh ta không để cô một mình ở nhà đêm hôm đó, nếu như anh ta đồng ý ở lại, thì sự tình đã không đến nỗi như thế này.

Anh ta hận Ông Như Mạn không chịu tin tưởng mình, cũng hận chính bản thân mình mang nhiều thói hư tật xấu, lại hận cậu trai trẻ kia nửa chừng nhảy ra, cũng hận Lương Ngưng giờ này chạy tới phá đám.

Thế nhưng anh ta vẫn không chịu tin Ông Như Mạn lại phản bội anh ta, nhất định là cô bị cậu ta ép buộc.

"Tôi phải giết nó." Anh ta nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ông Như Mạn không trả lời, không khí xung quanh bao trùm một mảnh im lặng kỳ quái.

"Mọi người sao vậy..." Lương Ngưng chống nạng chậm chậm bước qua.

Ông Như Mạn liếc nhìn cô ta một cái, giờ tay kéo Ông Như Vọng bỏ đi.

Lương Ngung đứng chờ đợi ở đó không có ai để ý đến, cô ta có hơi xấu hổ, tiến lên hai bước thận trọng nắm lấy tay áo Vinh Lăng, thế nhưng Vinh Lăng cũng không thèm quay sang nhìn, trực tiếp hất bay nạng của cô ta đi, sau đó đi thẳng xuống cầu thang, bỏ lại cô ta một mình.

Từ bé đến giờ, Lương Ngung chưa bao giờ phải chịu đựng nỗi xấu hổ như thế, đến nỗi rằng môi va vào nhau lập cập, một lúc lâu sau vẫn còn run rẩy nhất cây nạng lên, quay trở lại phòng mình.

Hai chị em Ông Như Mạn đi vào thang máy, lúc này Ông Như Vọng mới có phản ứng, nổi giận đùng đùng: "Chị, sao vừa rồi chị không xông lên chửi chết con mẹ nó người phụ nữ kia đi!!! Mẹ nó lần đầu tiên trên đời em gặp loại người da mặt dày như vậy."

"Em để ý cô ta làm gì, dù sao thì chị với Vinh Lăng cũng chẳng còn là gì của nhau nữa."

"Nhưng mà rõ ràng cô ta muốn đến khiêu khích chị còn gì!" Ông Như Vọng cảm thấy bất bình lên tiếng: "Sao chị không kháy đều cô ta vài câu, bảo là cái loại này đừng nói không bán được chứ cho chị cũng thêm vào lấy?"

"Như Vọng!" Ông Như Mạn hơi quát lên: "Em học ở đâu được mấy cái từ ngữ thô tục này hả?"

Ông Như Vọng khịt khịt mũi, mặt giả bộ đỏ lên: "Em đang thay trời hành đạo bên vực kẻ yếu, thế mà chị lại đi nói thay cô ta."

"Chị không nói thay cô ta, nhưng em nghe mấy lời em nói xem, có phải những lời một đứa mười tám tuổi nên nói? Chị không để ý, em cũng để ý làm cái gì, chúng ta làm tốt chuyện của chúng ta chẳng phải được rồi sao?"

Ông Như Vọng tức phát điên, quay mặt đi không thèm nhìn cô nữa.

Cửa thang máy mở ra, cậu chạy thẳng ra ngoài.

Châu Sâm ở bên ngoài nhìn thấy gọi một tiếng, Ông Như Vọng cũng không thèm để ý bỏ đi.

Cậu bước về phía Ông Như Mạn, má đỏ lên, có chút sung tấy.

"Chưa đi khám nữa sao?" Ông Như Mạn cạ lời.

"Em bảo em đợi chị ở đây mà." Châu Sâm giải thích.

Ông Như Mạn phát bực cả mình, lại còn Như Vọng đứng trước nữa, cô cũng lười quản, không nhanh không chậm đi đằng sau Ông Như Vọng, không đồ dành cũng không xa lánh. Đường như Ông Như Vọng có chút bất an, vừa muốn quay đầu lại vừa không muốn chịu thua. Châu Sâm dường như hiểu rất rõ tính cách của cậu ta, đi bên cạnh Ông Như Mạn, khoảng cách rất gần, thì thoảng khẽ vươn ngón tay tới, như có như không chạm vào ngón tay cô.

Gần đến bãi đỗ xe, Ông Như Vọng cuối cùng cũng không nhịn được, giống như con mèo lớn quấn chặt lấy người cô: "Chị, sao chị không dỗ em chứ, thôi thôi em sai rồi, em sai rồi, lần sau sẽ không nói thế nữa." Cậu ta làm nũng.

Sắc mặt Ông Như Mạn vẫn như thường: "Nói gì thì nhớ kỹ lấy."

Nói thế nghĩa là đã tha thứ cho cậu ta.

Nghe xong Ông Như Vọng mới thoải mái buông lỏng tâm tình, mở cửa xe ngồi xuống ghế phụ.

Lúc này mới lại để ý đến Châu Sâm, liền hỏi một câu: "A Sâm, cậu không sao đấy chứ? Sao mà nói đánh là đánh liền vậy, thật con mẹ nó có khí phách đàn ông!!!"

Châu Sâm mỉm cười một cái, vết thương trên miệng bị động vào liền truyền tới một cơn đau.

Ông Như Vọng chẳng hề biết gì, nếu cậu ta mà biết, sợ rằng sẽ cùng với Vinh Lăng đập chết cậu mất.

Châu Sâm rũ mắt cúi đầu.

Thế nhưng chuyện này phải làm sao đây?

Biết rõ ràng là đường cụt, nhưng cuối đường có cô, dù có chết cậu cũng cam lòng.

Hết chương 11.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Châu Sâm không có nhiều cơ hội tiếp xúc với Ông Như Mạn, bởi vì Ông Như Vọng cứ như con chó nhỏ lúc nào cũng bám dính lấy chị mình, khiến cho Châu Sâm có chút chán ghét, lại có chút đố kỵ.

Đương nhiên, nói thế thôi chứ Ông Như Vọng vẫn là bạn tốt của cậu, nhưng cậu chỉ ước là, người bên cạnh Như Mạn lúc này là cậu chứ không phải ông bạn tốt kia.

Từ nhỏ đến giờ, Ông Như Mạn đối xử với cậu đều rất tốt, thậm chí có đôi khi so với Ông Như Vọng còn tốt hơn, nhưng rõ ràng như vậy lại càng làm cho cậu cảm thấy so với Ông Như Vọng cậu không hề quan trọng bằng, cho nên cậu vẫn luôn trung ra bộ dáng biết điều ngoan ngoãn, hy vọng Ông Như Mạn có thể để ý mà nhìn đến mình nhiều hơn, cùng mình nói chuyện nhiều hơn một chút, cậu chỉ muốn có thêm nhiều thời gian được ở bên cạnh cô.

Hồi còn nhỏ thường hay nghĩ, nếu như bản thân cũng có một người chị gái thì tốt rồi, như thế cậu có thể không cần phải ở cùng với đôi vợ chồng biến thái kia, không cần ngày ngày phải chịu cảnh bạo lực gia đình, mỗi ngày cũng đều có thể ăn no.

Sau này tiếp xúc với Ông Như Mạn, cậu liền muốn trở thành em trai của cô.

Thế nhưng về sau mới phát hiện, bản thân không hề muốn trở thành em trai cô chút nào, mà muốn trở thành một vai trò khác, có thể hoàn toàn hiện diện trong cuộc sống của cô.

Chính là bạn đời của cô ấy.

Ông Như Mạn là khát vọng, cũng là ánh sáng duy nhất cậu mong muốn khi đang chìm trong vũng bùn lầy, hiện tại cậu muốn thoát khỏi nơi đó, cho nên từng chút từng chút một tìm kiếm ánh sáng của chính mình.

Có lẽ sống trong bóng tối quá lâu, cho nên cậu cũng không hề hoàn mỹ như mọi người vẫn tưởng tượng, thật sâu trong nội tâm cậu tồn tại một loại chiếm hữu mạnh mẽ vô cùng, lúc nào cũng thôi thúc cậu hãy tiến về phía cô, chiếm đoạt cô về cho riêng mình.

Suốt ba năm qua, Châu Sâm đã phải đè nén bản thân, cậu hy vọng Ông Như Mạn hạnh phúc, ở bên cạnh người mình yêu, sống một cuộc sống vui vẻ yên bình.

Thi đại học xong, vẫn muốn gặp lại cô, trong lòng thầm nghĩ, nếu như cô sống tốt, như vậy cậu có chết cũng sẽ không đến quấy rầy, thế nhưng cô sống không hề tốt như cậu vẫn tưởng.

Đêm hôm Vinh Lăng đưa cô về nhà, vốn dĩ cậu đang thờ ơ ở nhà cô quan sát, tưởng tượng thấy đáng về cô bận rộn ở đây, trong lòng dâng lên một mảnh hoài niệm. Hơn ba năm không gặp nhau, nhưng diện mạo của cô trong trí nhớ của cậu vẫn rõ ràng như ngày nào.

Sau đó, cậu nghe thấy tiếng mở cửa, có người quay về, theo tiềm thức liền trốn trong phòng Ông Như Vọng, chỗ này cách ngoài cửa không xa, do đó cậu có thể nghe rõ mồn một cuộc nói chuyện ở bên ngoài.

Hóa ra cuộc sống của Ông Như Mạn không tốt như cậu tưởng tượng, nhất thời hai tay cậu cuộn chặt lại thành nắm đấm, vừa hận người đàn ông kia không biết quý trọng cô, lại vừa mừng thầm vì cô đã nói chia tay, như vậy mình lại có thêm cơ hội, sẽ có thêm lí do để quanh mình chính đại ở bên cô.

Người đàn ông này đối xử với cô không tốt, vậy sau này hãy để cậu đối tốt với cô.

Lúc anh ta gõ cửa bên ngoài, trái tim Châu Sâm giống như nhảy khỏi cổ họng, nhưng anh ta lại không hề nghi ngờ, cứ như vậy bỏ đi.

Anh ta có từng nghĩ qua, nếu như hôm nay trong nhà có một người khác có ý đồ xấu, thì Ông Như Mạn sẽ phải làm sao không?

(cái đầu chó bộ ông tưởng ông tốt đẹp quá, xoi tái con nhà ngta cmml còn bày đặt =)))

Anh ta chưa từng nghĩ qua, mà chỉ vội vàng rời đến bên cạnh một người phụ nữ khác.

Anh ta không hề xứng với Ông Như Mạn.

Đây chính là kết luận của Châu Sâm.

Ông Như Mạn đi vào bếp uống nước, sau đó ngồi phịch lên bàn. Châu Sâm lúc này mới mở cửa ra, đứng bên cạnh nhẹ nhàng đẩy vai cô.

"Chị Như Mạn?" Cậu khẽ gọi, lúc này mới phát hiện ra, cái tên đã từ lâu lắm không gọi, nay thốt lên mới thật thân mật làm sao.

Tên của cô thật ngọt chết đi được.

Cậu quỳ gối xuống, ghé lại gần: "Chị Như Mạn?"

Cô tựa hồ như đã uống rất say, có chút không tỉnh táo. Châu Sâm luôn tay qua ôm lấy người cô nâng lên, diu tới bồn rửa, giúp cô rửa mặt, tẩy trang. Cậu thực sự chưa bao giờ dám nghĩ mình sẽ được làm những chuyện này cho cô, vậy mà bây giờ đã trở thành sự thật.

Người mình thích đang ở trong vòng tay của mình, không có sức phản kháng, hưởng thụ cảm giác được mình chăm sóc.

Chỉ cần như thế thôi, cậu đã vô cùng hạnh phúc rồi.

Khoảnh khắc này Ông Như Mạn không thuộc về ai cả, mà chỉ thuộc về Châu Sâm cậu mà thôi.

Cậu đỡ Ông Như Mạn về phòng, đặt cô nằm lên giường, sau đó nằm bên cạnh, chống cằm nhìn cô. Cậu cứ nằm yên như vậy hai phút đồng hồ, trên mặt ánh lên nụ cười thỏa mãn.

Vốn dĩ cậu không hề nghĩ đến chuyện phát sinh quan hệ với cô, cậu hy vọng lần đầu tiên của hai người phải thật hoàn mỹ, chỉ ít thì trong lòng cô cũng phải có cậu. Thế nhưng sau đó liên phát sinh một số tình huống, khiến cậu không điều khiển được bản thân mà dâng hiến tâm thân xử nam của mình.

Nghĩ đến đây, yết hầu của cậu khẽ động, thông qua kính chiếu hậu chăm chú nhìn cô.

Trùng hợp, đúng lúc đó cô cũng nhìn vào kính chiếu hậu, ánh mắt của hai người bất chợt giao nhau.

Sau đó lại nhanh chóng né tránh.

Ông Như Vọng không nhận thấy bầu không khí trên xe đã thay đổi, vẫn vô tư thối mác đánh người vậy cậu có khi nào bị bắt hay không, bị thương thế nào, chắc phải tới bệnh viện kiểm tra chứ?

Châu Sâm liếm liếm khóe môi, cười bảo không cần.

Ông Như Vọng trước nay vẫn luôn là người quan trọng nhất trong lòng Như Mạn, nếu để cậu ta biết chuyện của hai người, khẳng định sẽ rất tức giận, sau đó có thể sẽ đau khổ, người bạn tốt nhất của mình lại cùng với chị gái thân thiết nhất phát sinh quan hệ, lại do chính mình dẫn sỏ vào phòng, chắc chắn sẽ không tha cho cậu. Nếu hai người quyết liệt với nhau, Như Mạn khẳng định sẽ đứng về phía em trai. Điều này Châu Sâm cậu hiểu rất rõ.

Toan tính chuyện này, không chỉ nhằm vào Ông Như Mạn, mà cả phía Ông Như Vọng cũng phải tính toán thật kỹ.

Nếu Như Vọng không đồng ý, vậy chuyện của hai người chắc chắn sẽ không có kết quả.

Càng nghĩ càng cảm thấy đồ kỵ, cậu thờ dài một tiếng, ngả người ra ghế sau.

Dục niệm trong lòng càng lúc càng không thể giải thích, ký ức đêm đó liên tục ủa về làm nhiễu loạn tâm trí, khiến cậu không tự giác nhớ lại từng cảm thụ, từng động tác lúc đó, hương vị của cô phảng phất trong không khí, Châu Sâm chỉ muốn chìm đắm không thoát ra.

Yết hầu cậu khẽ động, hai tay đưa lên vuốt mặt mình.

Thật muốn.

Cảm giác muốn được chiếm hữu lấy cô một lần nữa giống như nhấn chìm, tra tấn cả tâm trạng và cơ thể của cậu.

Nhưng Ông Như Vọng ở đây, Châu Sâm chỉ có thể hít một hơi thật sâu, sau đó quay đầu nhìn ra cửa sổ, đánh lạc hướng suy nghĩ của mình.

Hai chị em đang thầm thì nói vài ba câu chuyện vô nghĩa, thế nhưng Ông Như Mạn không hề cảm thấy mất kiên nhẫn, thái độ của cô không hề giống như vừa mới chia tay, bình thường không có gì khác biệt, khiến cho Ông Như Vọng cũng cảm thấy yên tâm phần nào, cậu ta cũng không nhắc đến chuyện của Vinh Lăng, cũng không muốn an ủi cô, mà muốn để cho cô nhận ra rằng Vinh Lăng thật sự không hề quan trọng đến thế.

Ông Như Vọng tỏ vẻ chừng chạc thảo luận cùng cô hôm nay đi đâu, ăn gì, biểu hiện không có gì khác biệt.

Châu Sâm cũng không thể hiện thái độ gì, vẫn y chang mọi khi.

Thế nhưng ánh mắt mỗi khi nhìn đến Ông Như Mạn liền giống như có tia lửa, muốn bùng cháy lên, thì thoảng Ông Như Mạn quay lại bắt gặp, liền cảm thấy bản thân mình cũng muốn tâm hoảng ý loạn.

*

Kết thúc một ngày gà bay chó sủa, buổi tối Ông Như Mạn ngủ rất sâu.

Mười hai giờ, Châu Sâm đứng ngoài phòng gõ cửa. Tiếng gõ rất nhẹ, chỉ giống như một loại ám hiệu nhận dạng mà thôi.

Thực tế, Ông Như Mạn tuy ngủ sâu nhưng cũng khá tỉnh, hôm nay ánh mắt cậu nhìn cô mang tính xâm lược như vậy, khiến cô cứ có linh cảm bất an rằng tối nay cậu sẽ gõ cửa.

Quả nhiên đã đến rồi.

Cô muốn giả vờ không nghe thấy, nhưng lại sợ cậu cứ cố chấp gõ tiếp sẽ kinh động đến Ông Như Vọng, giãy còn chưa kịp xỏ đã chạy xuống mở cửa

ra.

Châu Sâm không cho cô một giây thích nghi, vôi vãi lách vào, một tay ôm lấy cô, một tay vòng ra sau cài lại chốt cửa, khóa kỹ.

"Xuyt..." Tay cậu che mắt cô lại, sau đó tắt đèn đi. Thế giới của Ông Như Mạn chỉ còn là bóng tối, trong màn đêm dày đặc, bên cạnh cô chỉ còn lại tiếng thở dốc khe khẽ của Châu Sâm.

"Chị Như Mạn, Như Vọng sẽ không biết đâu, em tuyệt đối sẽ không nói với ai cả, em sẽ khiến cho những trở ngại giữa chúng ta biến mất, hãy tin em... Ừm..."

Chưa dứt câu, bờ môi cậu đã phủ xuống, đầu lưỡi ướt át không ngừng khám phá trong miệng cô, chậm rãi di chuyển.

"Em không cần biết, dù sao em cũng muốn ở bên chị, nếu chị không muốn công khai cũng không sao hết, nhưng làm ơn đừng đẩy em ra xa."

Lời nói cùng hành động của cậu càng lúc càng khiến cô lâm vào mê hoặc.

Cậu giống như một con quỷ, từng chút từng chút kéo cô xuống vực sâu.

"Chị Như Mạn, em thích chị rất lâu rất lâu trước kia đã thích chị rồi." Cậu lại cúi xuống cắn cắn vành tai cô, hai tay không rảnh rồi đem đồ ngủ của cô cời sạch.

Ông Như Mạn vô thức giơ tay lên che kín ngực mình, cả người bị vây trong vòng tay của Châu Sâm, sau đó bị cậu bế lên giường.

"Đừng để Như Vọng biết." Ông Như Mạn nắm lấy cổ áo Châu Sâm.

Câu này của cô khiến cho cậu ngẩn ra một chút, không thể tin được chuyển biến của cô, vôi vãi gật đầu.

Cơ thể của Châu Sâm đang ở giữa thiếu niên và thanh niên, người cậu có chút gầy, nhưng tận sâu bên trong lại ẩn chứa một loại năng lượng tuổi trẻ.

Mà đêm nay, cậu đã dùng toàn bộ những năng lượng này lên người cô.

Một đêm phóng túng.

Hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Nhiệt độ trên người Châu Sâm giống như muốn đem Ông Như Mạn đốt cháy, cơ thể cậu nặng nề ép sát lên người cô, đè xuống từng chút từng chút, không gian tĩnh lặng chỉ còn lại tiếng thở dốc của hai người.

Đã qua rất lâu, theo lý mà nói những cậu thiếu niên vừa được khai trai đáng lẽ sẽ chẳng kiên trì được mấy hồi, thế nhưng Châu Sâm lại không như vậy, không chỉ hành cô đến phát điên, mà còn hoàn toàn không biết thỏa mãn, Ông Như Mạn dường như thấy lại quá trình kịch liệt vào một đêm kia, rốt cục đã hiểu tại sao buổi sáng thức dậy cổ họng không thể nói nên lời.

Từng trận khoái cảm truyền đến liên hồi, ngón chân cô cuộn chặt lại, hai chân vô thức muốn khép vào, nhưng lại bị cậu giữ chặt buộc phải mở ra, đứng đưa theo từng chuyển động của cậu.

"Không được... A Sâm... không được..." Cả người Ông Như Mạn mềm nhũn, tâm trí dường như phiêu bạt ở nơi đâu.

"Thêm một phút nữa thôi." Châu Sâm qua quyết trả lời, động tác không hề chậm đi chút nào, ngược lại bởi vì tiếng cầu xin của cô mà càng hưng phấn hơn.

Nói cái gì mà một phút, kết quả làm đến lúc cô sắp ngất đi mới dừng lại.

Cậu gục đầu vào hõm vai cô, phát ra tiếng thở dốc nhẹ nhàng.

Khoảng cách giữa hai người gần nhau hơn bao giờ hết.

Cả người vẫn còn đang trong cảm giác cao trào, cô nghe thấy từng nhịp tim cậu vững chãi đập mạnh trên người mình, khiến cô cảm thấy một sức sống trẻ trung mãnh liệt.

Một lúc sau, Ông Như Mạn mới hoàn hồn nhìn trần nhà, nhưng tay vẫn đặt trên lưng cậu, có lúc khẽ vuốt nhẹ một cái.

"Thoải mái không?" Châu Sâm có chút ngại ngùng, lúc hỏi câu này ra miệng, đầu vẫn còn chôn chặt trong hõm vai cô.

Thoải mái, xưa nay chưa từng thoải mái đến thế.

Trước kia khi ở cùng Vinh Lăng, hai người đều có chút "tương kính như tân", nhất là Vinh Lăng, có vẻ như anh ta thường bị đáng vẻ nghiêm túc hàng ngày của Ông Như Mạn ảnh hưởng, cho nên chưa bao giờ làm ra hành động gì quá phận, cả hai giống như những đôi vợ chồng đã ở cùng nhau mấy năm, nhàn nhạt qua ngày, trên giường cũng không có lấy một chút đam mê.

Không biết buổi tối hôm say rượu đó, Châu Sâm đã mang cơ thể cô ra làm thí nghiệm bao nhiêu lần, khiến cho bản thân mình ghi nhớ hết tất cả những điểm mẫn cảm trên người cô, cho nên lần này chẳng cần tốn nhiều công sức, cậu đã nhanh chóng đem Ông Như Mạn đánh đến không còn chút phòng tuyến nào, đành phải mặc kệ cậu muốn làm gì liền làm vậy.

Thử qua một vài tư thế, kết quả tư thế mà cậu thích nhất vẫn là tư thế nguyên thủy, như vậy khoảng cách của hai người sẽ được kéo tới sát sao.

Một lúc sau, cảm giác lâng lâng phiêu lãng trên người Ông Như Mạn mới dần dần rút đi, suy nghĩ lúc này mới trôi dạt trở lại.

Châu Sâm lại một lần nữa hỏi cô có thoải mái hay không?

(Đouma nhây lắm em, best nhây của năm đấy rồi =))))))))))

Ông Như Mạn trốn không được đành nhỏ giọng ừm một tiếng.

Châu Sâm giống như con chó nhỏ vừa được khen ngợi, chỉ tiếc không có đuôi để vẫy mà thôi, khuôn mặt bởi vì vậy cũng đỏ ửng lên, khoe mắt cũng mang theo ánh nhìn ẩm ướt.

Cậu chống người nhô đầu nhìn cô, một lúc sau lại cúi xuống hôn lên chóp mũi cô một cái.

"Chị Như Mạn, chúng ta như thế này có được tính là ở bên nhau rồi, đúng không?"

Ông Như Mạn nhẹ nhàng đẩy bờ vai cậu, Châu Sâm cọ cọ mấy cái, sau đó mới nghiêng người nằm xuống, mắt vẫn chăm chú nhìn sắc mặt cô.

"Mấy giờ rồi?" Ông Như Mạn hỏi.

Châu Sâm với tay lấy điện thoại mở ra xem, đã gần ba giờ sáng.

Ông Như Mạn cũng nhìn thấy, sau đó nằm yên trở lại, để Châu Sâm lau người giúp mình.

Cô nghỉ ngơi một lúc, sau đó đứng dậy định đi tắm rửa.

"Chị Như Mạn? Chị vẫn chưa trả lời câu hỏi của em."

Ông Như Mạn quay người lại, đối mặt nhìn Châu Sâm.

Cậu chỉ vừa mười tám tuổi, đang trong quá trình từ một cậu bé chuyển thành một người đàn ông. Khuôn mặt này trong ký ức của cô đã trưởng thành hơn rất nhiều, góc cạnh hơn, nhưng cũng vẫn dễ nhìn như trước.

Cái nhìn của Ông Như Mạn khiến cho Châu Sâm có chút dục cảm bất an trong lòng.

Quả nhiên, đáp án của cô hoàn toàn vượt ngoài dự liệu.

"Không phải."

Châu Sâm cứng đờ người, không thể tin được sẽ sờ nhìn cô. Ông Như Mạn cũng có một khoảnh khắc dao động.

"Cậu có thể chọn rời đi, chúng ta coi như chưa hề xảy ra chuyện gì, hoặc có thể chọn duy trì mối quan hệ như thế này, đến lúc cậu tìm được người cậu thực sự thích."

Cô có ý gì?

Không muốn cậu là bạn trai, mà chỉ muốn duy trì mối quan hệ thể xác thuần túy? Nếu không thì coi như chưa hề có chuyện gì xảy ra?

Đây không giống như tính cách của Ông Như Mạn, cô căn bản không bao giờ nghĩ tới chuyện cùng một người khác phát sinh loại quan hệ như thế này.

Tại sao bây giờ lại đột nhiên quyết định như vậy?

Chẳng lẽ cô nghĩ cậu chỉ bởi vì cơ thể của cô hay sao?

Về mặt Châu Sâm mờ mịt, ngẩn người, khóe mắt giống như có nước, tựa hồ chỉ chớp một cái sẽ rơi. Ông Như Mạn nhìn bộ dáng của cậu như vậy, trong lòng cũng chẳng hề dễ chịu gì.

Thế nhưng cô thực sự không muốn lại bắt đầu một mối quan hệ mới, bản tính chiếm hữu của cô quá mạnh, lòng nghi ngờ lúc nào cũng giầy vò cô, mà đàn ông thì có được mấy người đáng tin cậy? Đối với bọn họ, chỉ cần chưa phát sinh quan hệ xác thịt thì cũng không coi như là vượt quá giới hạn cho phép.

Được như Vinh Lăng đã là hiếm rồi, mà cô còn không chịu được, chứ đừng nói đến những người khác.

Đối với Châu Sâm, có lẽ đây là tình cảm ngây thơ của tuổi trẻ, hoặc là bởi vì mới được nếm thử cảm giác kia mà sinh ra lòng hứng thú với cô, nhưng bất kể là dạng nào, chắc chắn cũng chẳng thể lâu dài được. Mà cô hiện tại đang độc thân, cô cũng có nhu cầu sinh lý, không muốn yêu đương, ở đây lại có một người có thể thỏa mãn yêu cầu của mình, hơn nữa Châu Sâm mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng năng lực so với Vinh Lăng còn có đôi phần mạnh hơn.

Cho dù cậu chọn thế nào, Ông Như Mạn cũng đều đồng ý.

Mà đối với sự hiểu biết của cô về Châu Sâm, cả hai về này đối với cậu đều khó lòng chấp nhận.

Ông Như Mạn vốn nghĩ cậu sẽ rất tức giận, sau đó sẽ mất lòng tin đối với cô. Như vậy cũng tốt, giải quyết dứt điểm, đối với cả hai đều chỉ lợi mà không hại gì.

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng nhìn đến bộ dáng tổn thương của Châu Sâm, trong mắt cô lại thể hiện sự dao động rõ ràng.

Cô vẫn chưa nhận ra, trái tim mình đã dần dần bị cậu nắm lấy.

Dường như Châu Sâm đã ngay lập tức đoán ra suy nghĩ của cô, nhưng trên mặt vẫn cố gắng không để lộ chút cảm xúc nào, vẫn như cũ bày ra dáng vẻ uy khuất và luống cuống.

"Chị Như Mạn..." Châu Sâm cắn chặt răng, tầm mắt dừng trên sàn nhà, tựa hồ như đang cố gắng kiềm chế.

Ông Như Mạn đã sẵn sàng nghe cậu từ chối.

"Được. Em chọn về thứ hai."

Về thứ hai, chính là duy trì mối quan hệ như thế này, đến lúc cậu tìm được người cậu thực sự thích.

Ông Như Mạn nghe xong liền giật mình một chút, giống như không ngờ tới cậu lại chọn lựa như vậy.

"Nếu là loại quan hệ này, vậy có phải em nên thực hiện nghĩa vụ của mình rồi không?" Về mặt Châu Sâm lạnh lùng, tiến lên áp sát cô.

Ông Như Mạn còn chưa kịp nói câu nào, môi đã bị phủ kín.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Buổi sáng, Ông Như Vọng vẫn còn ngái ngủ, bàn ăn trong bếp đã bày biện tươm tất, bữa sáng gồm sữa đậu nành nóng hổi và cháo gà vẫn còn đang trên bếp, ngoài ra vẫn còn bánh bao hấp được mua bên ngoài.

Cậu cất giọng gọi "chị" một tiếng, nhưng không có ai trả lời, chỉ có tiếng lịch kịch từ trong bếp vọng ra. Ông Như Vọng ngó vào xem, người đang bận rộn bên trong là Châu Sâm, không phải Ông Như Mạn.

Có vẻ như tâm trạng Châu Sâm rất tốt, khóe miệng khẽ giương lên, trong mắt còn chứa ý cười nồng đậm.

"Chị tôi đâu?" Ông Như Vọng hỏi.

"Vẫn đang ngủ."

Ông Như Vọng cảm thấy hơi kỳ quái: "Sao cậu biết?"

Châu Sâm không hề ngừng lại động tác, rất tự nhiên trả lời: "Chị ấy có vẻ không được thoải mái, lúc sáng tôi có thấy chị ấy dậy uống nước, bảo là hôm nay muốn ngủ nhiều hơn một chút, nói chúng ta đừng làm phiền."

Ông Như Vọng nghe thấy cô không thoải mái, liền lập tức đồng tai lên: "Chị ấy bị làm sao?"

"Chắc là tối qua ngủ muộn."

Tai của Châu Sâm hơi hồng lên, may thay Ông Như Vọng cũng không để ý, chỉ thở dài một hơi, tỏ vẻ đã hiểu: "Haizz, đúng là vừa mới thất tình có khác."

"Không sao đâu, tôi để phần chị ấy cháo rồi, bữa trưa nay tôi nấu." Châu Sâm giống như một người cha hiền dịu nhìn Ông Như Vọng nói, khiến cậu ta nổi hết cả da gà.

"Đột, cậu nói bình thường tí đi, với lại cậu nhìn xem lão tử có vấn đề gì à?"

Ông Như Vọng ôm chặt ngực mình, cảnh giác nhìn Châu Sâm: "Cậu muốn làm gì tôi hả?"

Châu Sâm mỉm cười, tâm trạng đang phơi phới nên cũng không thêm so đo với cậu ta.

"Không có gì, không phải chị Như Mạn không thoải mái sao, tôi thay chị ấy chăm sóc cậu."

"..." Ông Như Vọng muốn chạy qua mở đầu của Châu Sâm xem có phải cậu đang bị mộng du hay không, nói cái gì mà kỳ kỳ quái quái.

Châu Sâm không để ý, quay lại tập trung trông nồi cháo gà.

"Giờ mới có mấy giờ chứ, đại ca à cháo của cậu đã sắp hầm như rồi, rốt cục thì cậu dậy từ mấy giờ thế hả?"

"Sáu giờ."

"Sau đó đi chợ mua gà mang về?"

"Ừ."

"Trâu bò vãi."

Cái này mà tính là gì, cậu cả một đêm hưng phấn chả ngủ được tí nào, sáng sớm Ông Như Mạn đã đạp cậu ra khỏi phòng, sợ bị Như Vọng phát hiện, dù sao cậu cũng không ngủ được, nên tiện thể đi mua gà về bồi bổ cho cô.

Trạng thái của cậu giống như hiện tại có thể chạy marathon ngay và luôn vậy.

Ông Như Vọng chả thể nào lý giải được mấy cái kiểu người sáng sớm ngày ra đã tràn trề năng lượng chạy ra bên ngoài mua đồ ăn sáng, còn Châu Sâm phát hiện cảm tình của mình đối với Ông Như Vọng lại càng ngày càng biến chất đi, hiện giờ đã giống như là trưởng bối đối với em út trong nhà vậy.

Có điều cũng bình thường thôi, bây giờ cậu đã coi Ông Như Vọng như là em vợ của mình rồi.

Ăn sáng xong, Ông như Vọng đi vào gõ cửa phòng Ông Như Mạn, cô từ bên trong uể oải hỏi vọng ra: "Có chuyện gì không?"

Ông Như Vọng vốn tưởng cô đã khóc cả đêm qua, đáy lòng cũng nhẹ nhõm đi phần nào, bởi vì ít nhất thì cô cũng đã phát tiết cảm xúc ra được.

"Không có gì, không có gì, chị có ăn sáng không?" Ông Như Vọng hỏi cô: "A Sâm để phần cháo gà cho chị đó."

"Chút nữa đi, chị ngủ thêm một lúc."

"OK."

"Hai đứa ra ngoài chơi đi, đừng có ru rú ở trong nhà nữa, ừ li cả người ra." Cô nhắc nhở một câu.

Thực ra tối qua Ông Như Vọng đã được đám bạn cấp ba rủ đi chơi rồi, nhưng sợ chị mình ở nhà một mình với tâm trạng như thế nên còn chưa có đồng ý, nhưng mà bây giờ Ông Như Mạn lại bảo muốn có không gian riêng tư, cho nên cậu đành đồng ý đi chơi.

"Vâng, cháo gà ở trên bàn bếp, chị ngủ dậy nhớ ăn đấy nha."

"Biết rồi."

"Vậy bọn em đi nhé."

"Ừ."

Ông Như Vọng gọi Châu Sâm đi ra ngoài, Châu Sâm tuy không muốn đi, nhưng nhìn đến thái độ của Ông Như Vọng rất quyết liệt, bảo nhất định phải đi để chị mình có không gian riêng tư ở nhà.

Cuối cùng Châu Sâm phải đồng ý.

Chơi game, đánh bóng rổ... Châu Sâm cũng rất nhanh đã hòa nhập vào nhóm bạn của Ông Như Vọng. Thực ra hồi bé cậu sống tương đối khép mình, nhưng bây giờ cũng đã thay đổi không ít.

Cũng không phải là thay đổi hoàn toàn, chỉ là lúc phải giao tiếp thì giống như biến thành một người khác vậy, đối phương thích nói chuyện gì, không thích nói gì, cậu đều rất nhanh chóng nắm bắt, cho nên dễ dàng khiến người khác có cảm tình.

Bạn bè của Ông Như Vọng cũng không hề tỏ ra có địch ý với Châu Sâm, ngay cả khi vẻ đẹp trai của cậu thu hút hết mọi ánh nhìn của đám con gái.

Buổi tối, cả đám kéo nhau đi bar ăn mừng cuối cùng cũng thoát khỏi lớp mười hai gian khổ, muốn làm một chuyện gì đó để đánh một dấu vào cột mốc trưởng thành của bản thân.

Thực ra Châu Sâm chỉ muốn về nhà, nhưng mà mấy người kia không chịu, cuối cùng cũng đành miễn cưỡng đi.

Cậu không thích bầu không khí ồn ào, cũng ghét uống rượu.

Đều là một đám thanh niên trai tráng, cho nên cũng không tránh khỏi nói chuyện về mấy vấn đề kia, Châu Sâm cũng vênh tai lên nghe ngóng, có điều nghe xong liền phát hiện mấy người này căn bản là ngây thơ ấu trĩ, mấy ý kiến của bọn họ hầu như chẳng thể áp dụng được cái gì.

Bọn họ chỉ thảo luận đến phương pháp làm sao để khiến bản thân mình thoải mái, còn cảm giác của đối phương liền không quan tâm.

Vô vị, nhàm chán.

Châu Sâm uống một ngụm trà đen, sau đó đứng dậy ra ngoài.

"Trong này tù quá, tôi ra ngoài một chút."

Lúc vừa tới đây, cậu đã để ý thấy một siêu thị 24h ở phía bên kia đường, bây giờ vừa hay có thể qua đó mua vài thứ.

"Đi đâu thế?"

"Qua siêu thị bên kia."

"OK."

Cậu tùy tiện đi dạo bên trong, đồ đạc ở đây cũng không phải rẻ, có chút vượt khỏi phạm vi của Châu Sâm.

Cậu đi tới quầy đồ muốn mua, lựa mỗi loại một hộp, ý định quay về thử từng loại xem cái nào phù hợp với mình. Chọn xong liền lấy vài bịch snack phủ lên trên.

Lúc đi ra tính tiền, nhân viên thu ngân có chút đánh giá nhìn Châu Sâm, cậu bình tĩnh rút ví thanh toán, trên mặt không thể hiện bất cứ biểu tình gì.

Số tiền khi trước cậu kiếm được, đợt này đóng học phí xong cũng chẳng còn bao nhiêu, Châu Sâm tính toán phải nhanh chóng tìm việc làm thêm để trang trải cuộc sống sau này.

Cậu vừa đi vừa tập trung suy nghĩ, không để ý đến hai người sắp bước vào siêu thị.

Mà hai người kia cũng vừa đi vừa nói chuyện, hoàn toàn không thấy Châu Sâm bên này.

Kết quả cả ba đâm sầm vào nhau. Đồ đạc trong túi của Châu Sâm văng đầy xuống đất, mấy hộp nhỏ cũng rơi ra.

Châu Sâm nói xin lỗi một tiếng, sau đó cúi người nhặt đồ, nhặt xong vẫn chưa thấy hai người trước mặt có ý định rời đi, cậu liền cảm thấy có chút kỳ quái, ngước lên nhìn.

Là Vinh Lăng và Mặc Phi.

Có vẻ Vinh Lăng uống rất nhiều, cho nên Mặc Phi đưa anh ta đến đây mua thuốc giải rượu, thuận tiện để kéo anh ta ra.

Châu Sâm nhặt đồ của mình xong, đứng dậy định đi vòng qua bọn họ.

"Đây chính là thằng nhóc đó à?" Mặc Phi hỏi Vinh Lăng.

"Ừ." Anh ta trả lời.

"Chần chừ gì nữa, xử nó đi, fuck, oắt con vất mũi chưa sạch mà đi giành gái à?" Mặc Phi cổ vũ Vinh Lăng động thủ xả giận.

Mặc dù Châu Sâm cao hơn bọn họ, nhưng đáng người có vẻ yếu hơn, nếu đánh nhau Mặc Phi tự tin sẽ không lép vế. Lúc này Vinh Lăng đã bị rượu

là mụ mị đầu óc, nghe thấy Mặc Phi xúi giục bèn xông lên nắm lấy cổ áo Châu Sâm, vung tay lên đấm một nhát.

Kết quả Châu Sâm giống như có mắt đàng sau, nhẹ nhàng tránh thoát, nắm đầm của Vinh Lăng vụt vào không trung.

Cậu nhìn anh ta, ánh mắt thiếu kiên nhẫn: "Anh muốn làm gì?"

Vinh Lăng mắt đã xém chút nữa thì té xuống, may thay có Mặc Phi ở bên cạnh kéo lại.

Vừa rồi bọn họ đã nhìn thấy trong túi cậu toàn là cái kia, mình chứng rõ ràng biểu thị cho việc cậu và Ông Như Mạn vẫn còn đang qua lại, đây đối với Vinh Lăng chính là một sự xúc phạm nặng nề.

Anh ta không tin Ông Như Mạn nhanh như vậy đã chấp nhận người khác, hoặc là nói, Ông Như Mạn có gian díu với người khác ngay khi bọn họ còn chưa chia tay.

Vậy hóa ra, anh ta không phải là người có lỗi, mà người có lỗi lại chính là người phụ nữ đang giả bộ đáng thương kia? Vinh Lăng cũng không dám hỏi thẳng Ông Như Mạn, rốt cục là chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này?

"Có phải mày ép buộc cô ấy không?" Vinh Lăng lại xông lên nắm cổ Châu Sâm.

Châu Sâm cúi xuống nhìn, khoe miệng khê nhếch.

"Tôi chỉ mang đến cho cô ấy thứ anh không thể mang đến được mà thôi." Ánh mắt của cậu không còn giống như thiếu niên nữa, mà giống như một lời tuyên chiến giữa những người đàn ông trưởng thành.

"Ví dụ như khoái cảm trên giường chẳng hạn." Cậu có chút trào phúng mỉa mai.

Một câu này đã thành công chọc giận Vinh Lăng, anh ta giờ nắm đầm lên vung vào mặt Châu Sâm, mà Châu Sâm cũng không hề yếu ớt, quăng túi đồ trong tay đi đánh trả.

Mặc Phi cũng muốn đi lên hỗ trợ, nhưng lại nghĩ loại chuyện này chắc Vinh Lăng chỉ muốn giải quyết một mình, cho nên đành đứng bên ngoài cổ vũ.

Mà Châu Sâm không hề lép vế chút nào, ngược lại Vinh Lăng do có hơi men nên hành động có phần loạn choạng, bị trúng mấy đòn.

Sau đó, Mặc Phi thấy bạn mình yếu thế, liền xông lên. Ai biết rằng Châu Sâm đột nhiên lại không đánh trả nữa, sau đó bị Vinh Lăng đánh liên tiếp mấy đòn.

Hai người đều cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cũng không kịp phản ứng, cho tới khi nghe thấy giọng nói của Ông Như Mạn vang lên phía sau.

Cô hét lên: "Dừng lại, không được đánh cậu ấy." Vừa nói vừa chạy lên, đứng chắn trước mặt Châu Sâm, đẩy hai người kia lùi xuống.

Ông Như Mạn giống như gà mẹ đang xù lông bảo vệ đàn con của mình, đem Châu Sâm che chắn bảo hộ phía sau.

"Mấy người làm cái gì vậy? Không được động vào cậu ấy." Ông Như Mạn chưa bao giờ giận dữ đến vậy, quay sang ôm đầu Châu Sâm vào người mình, trừng mắt nhìn Vinh Lăng và Mặc Phi.

"Còn động đến cậu ấy một lần nữa tôi sẽ báo cảnh sát."

Lúc này, Châu Sâm mới ngược lên kéo kéo tay cô: "Em không sao đâu." Sau đó lấy tay lau khoe miệng, mua bàn tay phải toàn là máu, Ông Như Mạn nhìn thấy, lửa giận trong lòng càng bốc lên.

"Có thể đứng dậy được không?" Cô nhẹ nhàng hỏi Châu Sâm.

"Ừm." Cậu cố gắng đứng lên, nhưng thất bại, cơ thể lại đổ ập xuống, Ông Như Mạn lại vô thức đưa tay ra đỡ lấy eo cậu, để cậu dựa vào.

Vinh Lăng lại muốn xông lên, nhưng bị Ông Như Mạn chặn lại.

"Có ngon thì đánh tôi đây này, đừng con mẹ nó động tới cậu ấy." Ông Như Mạn rất hiếm khi nổi điên.

Vinh Lăng nghe thấy những lời này của cô, lồng ngực tựa như bị đánh một cái. Ánh mắt nhìn Ông Như Mạn cũng đột nhiên đỏ lên.

Hết chương 14.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Anh ta thật sự đã mất cô rồi.

Mất hoàn toàn, mất triệt để.

Trong nháy mắt, Vinh Lăng đã xác định được tâm ý của Ông Như Mạn, cô thực sự muốn rời khỏi anh ta, từ giờ trở đi, hai người thậm chí còn không được bằng người xa lạ.

Nhận ra điều này, Vinh Lăng giờ tay lên vuốt mặt, ngăn cho nước mắt chảy ra.

"Đệch mẹ, người anh em mày đúng là không đơn giản." Mặc Phi chỉnh lại cổ áo, lại nhìn Châu Sâm: "Rất biết giờ trò đây, mày mẹ nó sao không đánh lại hả?"

"Anh có ý gì, để cái mồm nói chuyện cho sạch sẽ đi." Ông Như Mạn vẫn đứng chắn trước mặt Châu Sâm, giữ nguyên tư thế che chở.

Rất gai mắt.

"Tôi có ý gì à?" Mặc Phi cười khẩy: "Thằng oắt này cũng không phải thứ tốt đẹp gì," sau đó liếc Ông Như Mạn bằng nửa con mắt: "Cô cũng chẳng phải..."

Lời còn chưa nói xong đã bị Châu Sâm đập một cái. Vốn dĩ lúc nghe câu đó, Vinh Lăng đã định chạy tới ngăn anh ta lại, nhưng còn chưa kịp nói đã thấy anh ta bị đập ngã sòng xoài.

Thấy vậy, Vinh Lăng cũng xông lên, Ông Như Mạn đương nhiên sẽ không để Châu Sâm đánh một mình, cũng gia nhập cuộc chiến.

Vì thế, hai cặp bạn tốt lao lên đánh nhau tại cửa siêu thị.

Ông Như Mạn can không nổi, một lúc sau bảo vệ đã chạy tới, đem mấy người tách ra.

Châu Sâm giờ tay lên lau máu trên khóe miệng, nhìn Mặc Phi cảnh cáo: "Anh có thể nói tôi, nhưng tốt nhất đừng có nói tới chị ấy."

Ông Như Mạn không muốn kinh động nhiều người, chỉ nói với bảo vệ rằng hai bên có quen biết, có chút mâu thuẫn, chỉ là say rượu nên làm loạn thôi, không cần báo cảnh sát, cho nên bọn họ chỉ nhắc nhở vài câu sau đó đành để cô đưa người đi.

Mặc Phi vẫn còn đang kích động, Vinh Lăng vẫn phải giữ chặt lấy. Anh ta hít một hơi sâu, vậy mà lại phát hiện bản thân thậm chí can đảm nói chuyện với cô cũng không có, đến nỗi không dám quay lại nhìn, bọn họ thân thiết như vậy, mà mình thì giống như một trò cười.

Mặc Phi nhìn Vinh Lăng nghe Ông Như Mạn nói xong, liền lập tức bỏ đi không dừng lại, phức tạp nhìn Ông Như Mạn và Châu Sâm.

"Hai người quả nhiên rất "xứng đôi"." Nói xong liền vội vàng đuổi theo Vinh Lăng.

Lúc đuổi kịp Vinh Lăng, lần đầu tiên Mặc Phi thấy bạn mình khóc.

Chính là loại khóc không kìm nén được, khuôn mặt giàn giụa nước mắt, hai tay ôm lấy đầu, vai run lên.

Mặc Phi đột nhiên không biết phải nói gì. Anh ta giống như hiểu, lại cũng giống như chẳng hiểu gì cả.

Hóa ra một người kiêu hãnh như Vinh Lăng, lại cũng có ngày vì một người phụ nữ mà rơi lệ.

Chuyện này đối với anh ta thật buồn cười, cũng không đáng tin. Anh ta chần chừ không bước tiếp, không giống như lần trước tiếp tục khuyên giải bạn mình "đàn bà thôi mà có gì đâu."

Anh ta cảm thấy thật vui mừng, may mà bản thân không ngu ngốc như Vinh Lăng, rõ ràng điều kiện của bản thân tốt như vậy, lại vì một người phụ nữ mà phải khóc lóc, nửa đêm còn ra ngoài mượn rượu giải sầu. Thế nhưng cũng lại có một chút tiếc hận, loại cảm giác này trước đây anh ta đều chưa từng được trải qua.

Vinh Lăng liên tục ổn định hơi thở của mình, khiến cho bản thân bình tĩnh trở lại, bản thân càng không muốn nghĩ tới thì lại càng không kiềm chế được, sau cùng liền nhớ về đêm đó.

Nếu hôm đó mình ở lại, nếu như sớm phát hiện ra thái độ cô có điểm bất thường, nếu như sớm từ chối Lương Ngưng... Nếu như... thì sự việc sẽ khác. Mọi chuyện đã đến nông nỗi này, anh ta cũng không trách móc Ông Như Mạn nữa, mà ngược lại lại nhớ đến những điểm tốt của đối phương.

Cô ấy đã từng yêu mình như vậy, bạn bè của anh ta cũng đều biết đến sự tồn tại của cô, đều biết cô đối với anh ta tốt đến thế nào, mà anh ta cũng tự mình biết rõ.

Tại sao những thứ vốn dĩ thuộc về mình hết thấy lại đều biến mất?

Gia đình nhỏ ngọt ngào, còn có sự dịu dàng của cô.

Bây giờ đều không còn nữa.

Vinh Lãng lại khóc nức lên, Mặc Phi cũng không biết phải an ủi thế nào, cuối cùng đành đưa anh ta về nhà.

"Như Mạn..."

Vinh Lãng nằm trên giường, giống như một cái cây khô đã mất hết sức sống, gọi tên cô xong sau đó dần dần héo mòn.

Trong căn nhà này, hơi thở của Ông Như Mạn cuối cùng đã tan biến.

Ở một diễn biến khác.

Ông Như Mạn tận mắt chứng kiến Vinh Lãng bỏ đi cũng không nói gì, lại quay sang hỏi hai người kia có chỗ nào không thoải mái hay không, mà hai người đàn ông mới lớn này đương nhiên sẽ nói rằng mình ổn.

Cuối cùng cô đành lái xe đưa hai người quay về.

Hai người thay nhau tắm xong, bèn ngồi trong phòng khách chờ được cô bôi thuốc, ngoan ngoãn giống như học sinh mẫu giáo vậy.

Cũng may, vết thương không quá nghiêm trọng, chỉ có vài vết bầm nhỏ trên khoe miệng và đuôi mắt, hơi đỏ và sưng lên. Rửa sạch xong, Ông Như Mạn bắt đầu bôi thuốc cho Ông Như Vọng.

Trong suốt quá trình này, Châu Sâm yên lặng kiên nhẫn chờ đợi.

"Đợi một chút rồi tôi bôi cho cậu." Ông Như Mạn bộ dạng hung dữ lừ mắt nhìn.

"Em tự bôi được rồi." Nói xong liền cầm lấy chai rượu thuốc đi vào phòng Như Vọng.

Vài phút sau đi ra, cậu cẩn thận ngồi xuống bên cạnh Ông Như Mạn, nhỏ giọng hỏi: "Chị Như Mạn, chị giận rồi à?"

"Tại sao tôi lại phải giận?" Ông Như Mạn hỏi ngược lại, sau đó lại thở dài một tiếng: "Là do tôi không tốt."

Hai người đều tự mình biết ý nghĩa của câu nói này, thế nhưng ở đây còn có Như Vọng không biết, cho nên rất đĩnh đạc vỗ nhẹ vai chị mình: "Chị đừng tự trách mình, là anh ta không xứng với chị, cái loại người rác rưởi đấy, đúng là vật hợp theo loài, cả hai người đó nhìn qua đã biết chà ra gì."

Ông Như Mạn bị cậu chọc cười, sợi tóc bên tai rơi lòa xòa xuống.

Châu Sâm khẽ động, thế nhưng cũng không thật sự đưa tay ra vén lên giúp cô.

"Ừm. Thật ra anh ta cũng không đến nỗi nào." Ông Như Mạn khách quan đánh giá Vinh Lãng: "Em đừng nói mấy lời khó nghe như vậy."

"Ồ." Ông Như Vọng đáp lời.

Thực ra cậu cũng nhìn thấy biểu hiện của Vinh Lãng ngày hôm nay, nếu anh ta không thật sự thích Ông Như Mạn thì cũng sẽ không khóc đến như vậy. Thế nhưng mà bây giờ hối hận thì có ích gì, chị gái mình chắc chắn phải xứng đáng với người tốt hơn.

"Được rồi, đi ngủ đi, đừng nghĩ ngợi nữa, chị không sao đâu." Ông Như Mạn hiểu rõ suy nghĩ của Như Vọng, nhéo nhéo má cậu, làm cho Như Vọng có chút xấu hổ, đã lớn bằng này rồi, lại còn đang trước mặt bạn nữa, liền đẩy Ông Như Mạn ra: "Chị đi ngủ trước đi, em nói chuyện với A Sâm một lát."

Như Vọng dùng khuỷu tay húc Châu Sâm một cái: "Kinh đấy, nhìn không ra cậu đánh nhau lợi hại vậy."

Châu Sâm ngả đầu tựa vào ghế sofa, khoe miệng khẽ nhếch.

"Hôm nay làm sao lại đánh nhau thế?" Như Vọng như một con khỉ ngồi một bên.

"Nhìn ngứa mắt."

"Đệch." Đùng như dự đoán, Ông Như Vọng vỗ đùi đánh đạch.

Thật ra lí do thế nào cũng không quan trọng, chủ yếu là đã có thể mượn cơ hội đập cho Vinh Lãng một trận, xả giận cho chị mình.

Ông Như Vọng dương dương đắc ý.

Chợt thấy bịch đồ để trên bàn, là túi đồ Châu Sâm vừa mua ở siêu thị, không biết có gì ăn không, liền nhào người ra với lấy.

Châu Sâm muốn ngăn lại mà không kịp, Ông Như Vọng đã lôi mấy hộp nhỏ từ bên trong ra. Trái tim Châu Sâm treo lơ lửng, không biết phải nói gì.

Nhìn rõ cái hộp trong tay là gì, Ông Như Vọng hoài nghi gọi: "Châu Sâm?"

Sau đó mang theo một chút tức giận, giờ hộp lên hỏi: "Cái gì đây?"

Châu Sâm cẩn thận mấy cũng có lúc sơ suất, vậy mà lại quên giấu đi. Cậu á khẩu không nói nên lời.

"Đầu má, cậu con mẹ nó...!" Như Vọng có vẻ rất tức giận: "Lúc này ở bar cậu rõ ràng không nói, à đợi chút, cậu con mẹ nó có thể mà, mua dùng với ai hả?"

Ngữ khí đột nhiên trở nên ái muội: "Tôi biết rồi nha, này thấy cậu chau mày nhìn chị gái nhỏ múa cột trên sân khấu, chẳng trách chẳng trách." Lại thở dài: "Đẹp trai thật là tốt haizz."

Cậu xoay xoay hộp nhỏ trên tay ngắm nghía, mặt Châu Sâm cũng đỏ lên.

"Này này này, cậu khai trai lúc nào đấy?" Ông Như Vọng hỏi.

Sắc mặt Châu Sâm lạnh tanh, nhào người với mấy cái hộp cầm về, cậu có thể lấy người khác ra làm bia đỡ đạn, nhưng lại không muốn có bất cứ mối liên hệ gì, cho nên im lặng là cách tốt nhất. Dù sao, nhìn Ông Như Vọng thế này chắc chắn cũng chẳng nghĩ ngợi gì đâu.

Nhưng mà lại xuất hiện thêm một vấn đề nữa, cậu cần phải chuyển ra ngoài, nếu không cứ như thế này, sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện mất.

"Thằng nhóc này cậu còn chưa lên đại học đâu, thế mà đã bắt đầu làm loạn rồi, hìhì."

Châu Sâm không trả lời, nhét mấy cái hộp nhỏ vô túi, sau đó lấy khoai tây chiên và đồ ăn vặt mới vừa mua ra.

"Chơi game không?" Một câu nói này hoàn toàn thu hút tầm mắt Ông Như Vọng.

"Đến đây đến đây đến đây! Xung bá thế giới nào."

Có lúc nghĩ, cũng là do Ông Như Mạn bao bọc cậu quá kỹ, cho nên suy nghĩ của Như Vọng thật sự đơn thuần.

Châu Sâm có chút ghen tị, nhưng sau đó nghĩ lại, bản thân như thế này cũng tốt, nếu như đơn giản như Ông Như Vọng, có lẽ cậu sẽ vĩnh viễn chẳng thể có được Ông Như Mạn rồi.

Hết chương 15.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Ông Như Mạn dựa vào đầu giường đọc sách, rất nhanh sau đó, cửa phòng đã được mở ra.

Châu Sâm cầm rượu thuốc đi vào, tự cởi áo của mình sau đó nằm xuống bên cạnh cô.

"Chị Như Mạn, bôi thuốc cho em đi." Cậu vui đầu vào gối, giọng nói nghèn nghẹt, có chút dễ thương.

Ông Như Mạn ngay từ đầu đã biết thừa mục đích của cậu, trút rượu thuốc ra xoa lên lưng, có lúc còn ghét bỏ dùng sức ấn mạnh xuống.

Thế mà cậu làm như không có gì, lại còn giăn lông mày, đáng vẽ vô cùng hường thụ.

Lưng của cậu thẳng tắp, không có cơ bắp cường tráng, nhưng lại có thể cảm giác được sức mạnh ẩn sâu bên trong. Làn da nhẵn mịn, cũng rất trắng, cảm giác lúc xoa lên tốt vô cùng, cho nên lúc này, Ông Như Mạn vô cùng thích thú cọ cọ làn da với cậu.

Cảm giác thật tốt.

Châu Sâm giống như đang nằm tắm nắng trên bãi biển, nghiêng đầu sang một bên, nhắm mắt nhìn Ông Như Mạn, nói: "Chị Như Mạn, em muốn chuyển ra ngoài."

"Ừm."

"Sao chị không hỏi tại sao?"

"Tại sao?"

"Bởi vì vừa giờ Như Vọng đã phát hiện ra em đi mua cái này." Cậu vừa nói vừa lôi mấy hộp nhỏ từ trong túi quần.

Ông Như Mạn khẽ khựng lại một cái, tim đột nhiên đập nhanh một nhịp.

"Cậu ấy không biết đâu." Châu Sâm giải thích một câu, Ông Như Mạn đương nhiên biết, nhưng vẫn không tránh khỏi một chút thấp thòm lo âu. Bàn tay lại ấn mạnh lên lưng cậu một cái, liền bị Châu Sâm tóm lấy, khẽ hôn lên.

"Dọn ra ngoài ở rồi mỗi ngày em vẫn sẽ thực hiện nghĩa vụ mà." Cậu cười xấu xa.

Ông Như Mạn giống như bị đánh một cái.

Cô đứng dậy đi rửa tay, Châu Sâm cũng lập tức ngồi dậy, lẻo đẻo theo sau giống như một cái đuôi nhỏ, từ sau lưng vòng tay ra ôm lấy cô.

Tấm gương phản chiếu bóng dáng hai người thân mật, cô cúi xuống rửa tay, còn cậu thì cầm vào hõm vai cô, hít sâu một cái.

Sau đó ngẩng lên nhìn bóng hai người trên gương.

Cảnh tượng này Châu Sâm đã nghĩ tới rất nhiều lần, mỗi khi đêm về thường hãy nghĩ tới cuộc sống bình yên chỉ có mình và Ông Như Mạn.

Hết thấy đều giống như một giấc mơ.

Động tác rửa tay của Ông Như Mạn đột nhiên chậm lại, gương mặt nhìn, đối diện với ánh mắt trong gương của Châu Sâm.

Cậu ngại ngùng cười: "Em biết rồi, đêm nay không được."

Thế nhưng không có cách nào làm cho thanh kiếm bên dưới giường nhanh múa vuốt.

Đúng là tuổi trẻ.

Trong lòng Ông Như Mạn không nhìn được, phì cười một tiếng, sau đó vươn tay tắt vòi nước.

Châu Sâm ngay lập tức đưa khăn ra lau tay giúp cô, giống như trong phim phục vụ lão phật gia vậy, cẩn thận lau sạch sẽ không còn giọt nước nào mới bỏ tay cô ra, đem khăn mặt treo lên.

Cả quá trình từ đầu đến cuối động tác đều không hề thay đổi, cậu vẫn như cũ vây lấy cô trong ngực mình, giống một con mèo lớn bám người, chỉ hận không thể dính chặt lên người cô lăn lộn trên giường, không thể đợi được đề cô xuống hôn một trận.

"Hôm nay không được." Cậu nói trước khi Ông Như Mạn kịp mở miệng, sau đó giải thích: "Không làm, chỉ hôn thôi."

Sau đó thật sự chỉ hôn, tựa hồ như cả người cô từ trên xuống dưới đều hôn một lần, hôn đến cuồng nhiệt, thế nhưng bàn tay tuyệt đối không động bừa bãi, chỉ siết chặt lấy, mạnh mẽ ma sát.

Nếu như là trực tiếp chạm vào ngực hoặc là chỗ khác, Ông Như Mạn đều không có cảm giác kỳ lạ như vậy, cảm thấy rất vi diệu.

Phản ứng giữa hai người càng lúc càng nổi lên mãnh liệt, Ông Như Mạn quả thật muốn mở miệng ra nói hay là cứ trực tiếp tới đi, kết quả chưa kịp nói gì thì Châu Sâm đã dứt khoát buông cô ra, hít sâu một cái.

Ông Như Mạn không nói được lời nào, trong lòng bị hôn đến ngứa ngáy khó nhịn.

"Không được rồi, em phải ra ngoài ngủ đây, chị Như Mạn ngủ ngon nhé." Cậu ghé xuống hôn phớt lên má cô, sau đó rời khỏi phòng.

Chỉ còn lại một mình Ông Như Mạn vẫn còn đang trong trạng thái mờ mịt.

Hơn mười phút sau, ham muốn vẫn chưa rút xuống, cô bực mình khẽ mắng trong lòng "Tên khốn kiếp này." Sau đó buộc bản thân không nghĩ nữa, trùm chăn đi ngủ.

Sáng hôm sau, thần sắc của cô có chút uể oải, là hậu quả của một đêm ngủ không ngon, cả người biếng nhác. Châu Sâm vẫn như cũ dậy sớm làm đồ ăn sáng, tay nghề cũng khá, toàn bộ đều là những món Ông Như Mạn thích.

Lúc trên bàn ăn, cậu nói lại chuyện mình muốn chuyển ra ngoài sống, Ông Như Mạn lén lút nhìn biểu hiện trên mặt Như Vọng, thấy đứa ngốc này vẫn còn đang cười cười làm ra bộ dáng "ông đây hiểu mà". Cô liền giả bộ vô tình hỏi Châu Sâm: "Sao tự nhiên lại muốn ra ngoài sống?"

Dưới gầm bàn, Ông Như Vọng đá đá chân cô, lại nháy mắt ra hiệu: "Người ta có bạn gái rồi, đương nhiên phải ra ngoài sống chứ."

Ông Như Mạn vừa uống xong ngụm sữa liền xém sặc lên, ngẩng đầu nhìn Châu Sâm: "Cậu có bạn gái rồi?"

Châu Sâm giải thích cũng không được, không giải thích cũng không xong.

Ông Như Mạn trêu cậu được một câu để trả thù chuyện tối qua, sau đó tâm trạng dường như rất tốt: "Được rồi, được rồi, chuyện bình thường ấy mà, để tôi giúp cậu tìm nhà."

Thực ra Ông Như Mạn vốn dĩ không cần phải đi tìm, trước kia cô đã mua một căn nhà gần công ty, hiện tại vừa hay có thể ở, thế nhưng tính cách của Châu Sâm cô không cần đoán cũng hiểu được phần nào.

"Đúng rồi Như Vọng, em chơi đủ chưa thế, có muốn học bằng lái xe không?" Ông Như Mạn quay sang hỏi.

"Được đấy, lúc nào cũng được."

Ông Như Mạn lại quay sang hỏi Châu Sâm: "A Sâm đi không?"

Châu Sâm lắc đầu: "Tạm thời không đi, em muốn tìm việc parttime ở đây, chắc là không có thời gian để đi."

Hơn nữa cậu cũng không có tiền, cả học cả thi, mất phải tầm năm sáu nghìn là ít.

"Đi đi, đi với Như Vọng cho có bạn, còn việc làm thêm có muốn đến công ty của tôi không? Vừa hay có ích cho chuyên ngành của cậu, đến đây trải nghiệm trước cũng tốt."

"Em đến thì làm gì?" Công việc này mỗi ngày đều có thể được ở gần Ông Như Mạn, đương nhiên không thể bỏ qua.

"Có thể làm nhiều mà, cũng vất vả đấy, cậu chịu được không?"

"Tất nhiên rồi."

"Ừm, lương thì một tháng tầm ba nghìn rưỡi nhé."

Ông Như Mạn không dám đưa mức lương quá cao, sợ Châu Sâm sẽ không đồng ý.

"Được đấy, Châu Sâm, cậu đi đi, công ty của chị tôi làm việc với rất nhiều tài khoản hot đấy, không chừng đến hồi cậu cũng sẽ được ăn theo nha."

(Nguyên văn là 微博大v的, tức là bên weibo có những tài khoản lớn sẽ có dấu chữ v đằng sau, giống như tài khoản facebook của người nổi tiếng mà có dấu tick xanh ý)

Ý tứ của Ông Như Vọng chính là đang thăm nhắc khéo chị mình, lấy nhan sắc của Châu Sâm mà nói, nổi tiếng mấy hồi.

Châu Sâm cười trừ, dường như không hề muốn phát triển theo hướng như vậy, nhưng Ông Như Vọng lại có vẻ vô cùng hứng thú.

"Chị, chị xem liệu em có khả năng hot không?"

"Tùy xem em muốn làm cái gì, bây giờ blogger trang điểm đang rất hot đấy, em muốn làm không?"

"Làm gì có người đàn ông nào đi làm blogger trang điểm chứ?"

"Bối thế nên mới lạ chứ." Ông Như Mạn tùy tiện nói một câu, ai ngờ Ông Như Vọng lại suy nghĩ vô cùng nghiêm túc.

Từ trước đến nay, Ông Như Mạn không thích phủ nhận người khác, nếu như cậu thật sự muốn làm, thì có thể học một ít chuyên môn, sau đó bắt đầu từ từ, Ông Như Mạn sẽ giúp phần quảng cáo, muốn hot cũng không khó khăn gì.

"Em dùng đồ trang điểm của chị được không?" Như Vọng hỏi cô.

"Được." Đồ trang điểm của Ông Như Mạn không phải là ít, mua nhiều nhưng thực ra dùng chẳng có bao nhiêu.

Ông Như Vọng nghĩ đến chuyện mình thực sự trở thành blogger làm đẹp, càng nghĩ càng buồn cười.

Châu Sâm ngồi một bên nhìn, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

"A Sâm chỉ bằng cậu cứ thử đi, hai người cùng bắt đầu làm, mặc kệ làm cái gì, cho hai người thời gian nửa năm, nếu nửa năm sau được 100.000 follow, ai nhiều hơn tôi sẽ thưởng 20.000, cũng không phải là không ràng buộc, nếu sau này hot rồi thì đến công ty của tôi làm việc."

"Không công bằng." Ông Như Vọng bắt mồm lẩm bẩm.

"Được." Đây là câu trả lời của Châu Sâm.

"Thôi được rồi." Có đối thủ cạnh tranh, Ông Như Vọng đột nhiên phấn chấn hơn hẳn.

"Vậy cứ quyết định thế đi." Ông Như Mạn mở lịch ra, tạo một nhắc nhở vào đúng nửa năm sau.

"Hôm nay có muốn đến công ty xem không? A Sâm còn chưa biết công ty mà, đợi chị xong việc rồi sẽ dẫn hai người đi sang trường, sau đó buổi chiều đi ăn buffet hải sản nhé."

"Oke." Hai người đồng thanh nói.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Dạo gần đây, Ông Như Mạn đang bận rộn chuyện mở rộng văn phòng, vị trí văn phòng mới cũng đã tìm được, căn phòng để Châu Sâm ở cũng ở gần đó, hiện tại đang chờ bên này hoàn tất là sẽ chuyển hết sang bên kia.

Người trong công ty đều rất quen thuộc với Ông Như Vọng, cậu cũng rất hiểu chuyện, buổi sáng trên đường còn thuận tiện mua cà phê cho mọi người, sau đó giới thiệu cho Châu Sâm những blog nổi tiếng trong phòng làm việc.

Thật ra Châu Sâm cũng không hiểu rõ cách sử dụng weibo cho lắm, toàn bộ thời gian và sức lực của cậu đều dùng trong việc học, bởi vì cậu biết rõ, nếu không học hành cẩn thận thì sẽ chẳng có con đường nào khác để đi, cậu vừa làm thêm vừa học, mỗi phút mỗi giây đều chỉ hận không thể phân thân, nào có thời gian đâu ra mà lướt weibo.

Nói ra thì thật xấu hổ, nhưng đúng là mấy thứ liên quan đến mạng lưới thế giới này đối với cậu vô cùng lạ lẫm, nhưng đến đây được mấy ngày, mọi người đều nhiệt tình chỉ bảo, bên cạnh đó, bởi vì cậu biết đây chính là thế giới của Ông Như Mạn, nên cậu càng muốn biết nhiều để hiểu cô rõ hơn.

Thế nhưng Ông Như Vọng cũng nói mấy người này cậu ta cũng còn chưa nghe qua, một bên ghi nhớ trong lòng, một bên ngẩng đầu nhìn Ông Như Mạn.

Cô đang lái xe, từ góc độ này có thể thấy được sùm mặt cô, da mặt trắng nõn, dường như được phủ bởi một lớp ánh sáng dịu dàng.

Ông Như Vọng vừa nói vừa tìm kiếm weibo mấy người này trên điện thoại, một số người mới hơi hot một chút đã được Ông Như Mạn tìm tới hốt về, cũng có một số tài khoản được chính Ông Như Mạn tạo ra sau đó khi hot lên liền đưa cho người khác làm.

Bây giờ mọi thứ đều tốt rồi, có một đội ngũ chuyên nghiệp, mỗi tuần Ông Như Mạn chỉ phụ trách một video của mình, cùng với ra quyết định, những việc khác đều đã có người lo, bản thân chỉ cần kiểm tra qua một chút là được.

Ông Như Vọng lại kể ra mấy chuyện trước đây của Ông Như Mạn mà Châu Sâm đã bỏ lỡ.

Chuyện khi cô lập nghiệp, khi đó khó khăn thế nào, cô cho là cậu không biết, nhưng kỳ thật Ông Như Vọng đều hiểu rõ, chỉ có một mình lên kế hoạch, sau đó lại một mình quay video đến khuya, liên tục thử nghiệm các món ăn mới, rồi lại có thời gian vay vốn khó khăn, cậu nói rất nhiều, đột nhiên đến đây dừng lại.

Lắm lết nhìn Ông Như Mạn một cái.

Đoạn thời gian này, Vinh Lăng đã giúp đỡ cô rất nhiều, anh ta lấy hết tiền tiết kiệm của mình ra rồi lại mượn tiền từ người thân, bạn bè cho Ông Như Mạn. Thực ra cô không muốn nhận, nhưng thái độ của Vinh Lăng vô cùng chân thành, không hề có dáng vẻ kiêu ngạo, ngược lại lại có chút ngượng ngùng, thuyết phục Ông Như Mạn nhận lấy số tiền kia.

Số tiền này cô đã trả hết từ lâu, nhưng sợ rằng cả đời này cô cũng không thể quên được lòng tốt của Vinh Lăng khi đó.

Lúc Châu Sâm nghe được chuyện này, cậu khẽ cau mày, nhanh chóng ngẩng đầu tìm kiếm ánh mắt của Ông Như Mạn.

Thái độ của cô cũng không có gì khác lạ, nhưng Ông Như Vọng cũng biết ý không nói nữa, nhanh chóng kết thúc chủ đề.

Cả ba người đều sinh ra trong gia đình không hạnh phúc, thế nhưng mỗi người lại có một vấn đề riêng.

Bố mẹ hai chị em Ông Như Mạn từ lâu đã không có tiếng nói chung, một thời gian sau liền ông ăn chả, bà ăn nem, kết cục ly hôn mỗi người một ngã, cũng không ai muốn vương bận con cái, cũng may lúc đó Ông Như Mạn đã chuẩn bị tâm lý từ lâu, mỗi tháng nhận sinh hoạt phí từ hai người, sau đó một mình sống cùng Ông Như Vọng.

Thực ra thời điểm đó cô cũng chỉ là một đứa trẻ mới lớn, thế nhưng suy nghĩ đã rất trưởng thành, cuộc sống như vậy đối với hai chị em họ ngược lại còn tốt hơn nhiều.

Châu Sâm thì không giống như vậy, hồi còn tiểu học, bố mẹ cậu tuy sống không hạnh phúc nhưng vẫn nhai nhẳng không chịu ly hôn. Bố cậu khi đó thường xuyên uống rượu say xỉn, sau đó về đánh đập hai mẹ con.

Mẹ cậu luôn nói muốn cho cậu một gia đình hoàn chỉnh, vì vậy vẫn cố chấp không ly hôn, chuyện này đối với Châu Sâm có ảnh hưởng rất lớn, khiến cậu cảm thấy bản thân chính là gốc rễ dẫn đến sự bất hạnh của mẹ mình, cho nên cậu sống rất khép kín, thậm chí có chút tự kỷ.

Mỗi lần bị bố đánh, cậu đều im lặng chịu đựng, thường xuyên đi học với khuôn mặt sưng vù, nhưng cũng chẳng ai có thể làm gì được.

Khi đó cậu từng có suy nghĩ tự tử không?

Đương nhiên là có.

Lúc đó cậu thường nghĩ nếu như mình bị tai nạn rồi chết đi thì thật tốt, loại suy nghĩ này những lúc cậu băng qua đường lại càng trở dậy mạnh mẽ, chỉ muốn mình bị đâm một cái rồi chết đi.

Thế nhưng cậu không làm vậy, bởi vì cậu không biết, nếu mình chết như vậy, liệu mẹ mình có được giải thoát không, hay lại càng bị đánh đập nhiều hơn trước?

Những ngày đó, lúc nào cậu cũng muốn tới trường học, bởi vì tới trường sẽ không bị đánh, sẽ không phải chứng kiến cảnh tượng tằm tởi ở nhà.

Một người cha bạo lực, một người mẹ ai oán.

Cậu không muốn nhìn thấy ai cả.

Hồi tiểu học cậu học cùng Ông Như Vọng, mỗi ngày Ông Như Mạn đều đến trường đón em mình, cậu biết Ông Như Mạn chính từ những ngày đó.

Ông Như Vọng giống như một tên ngọc, niềm vui nhất của cậu ta mỗi ngày là chờ đến lúc tan học được chị đón, sau đó hai chị em sẽ bàn bạc với nhau xem tối nay đi chợ mua cái gì, hồi đó cô còn chưa biết nấu ăn, nhưng Ông Như Vọng không bao giờ mở miệng chê nửa lời.

Ở trên lớp, cậu ta cũng thường xuyên kể về chị gái của mình, được giải thưởng gì, nấu món ăn gì...

Châu Sâm ngồi phía trước Như Vọng hai hàng, không phải cố ý nhưng từng từ từng chữ Ông Như Vọng nói cậu đều nghe không sót tí nào, cũng dần dần biết được hoàn cảnh gia đình của Như Vọng, hóa ra bố mẹ cậu ấy đã ly hôn, hiện giờ đang sống cùng chị gái.

Những lúc cậu ấy nói điều này, vẻ mặt cũng không hề buồn bã, mà ngược lại lại tự hào và hạnh phúc vô cùng.

Hóa ra bố mẹ ly hôn rồi vẫn có thể sống hạnh phúc như vậy?

Là do có chị gái sao?

Châu Sâm trầm tư suy nghĩ. Nếu đúng là như vậy, vậy thì mình cũng muốn có một người chị gái.

Sau đó, cậu và Ông Như Vọng đã dần dần trở thành bạn thân, bởi vì trong lớp thường xuyên chế giễu Ông Như Vọng không có cha mẹ, đi họp phụ huynh cũng là chị gái đi, mà chị gái cũng chẳng lớn bao nhiêu cả. Ông Như Vọng giống như một con thú nhỏ, mặc kệ trong phòng họp còn có giáo viên, lời tên nhóc mập mạp ra ngoài cửa đánh, đám đồng bọn của tên nhóc đó cũng xông lên, Châu Sâm lùi về sau một bước, nghĩ gì cũng lao lên chiến đấu.

Nhưng là cùng một phe với Ông Như Vọng.

Không phải bởi vì Ông Như Vọng, mà bởi vì Ông Như Mạn.

Nếu như lúc đó cậu giúp cậu ta, vậy thì có thể Ông Như Mạn sẽ chú ý đến cậu một chút, hơi ảm đó, liệu cậu có thể nhận được một chút không?

Cuộc chiến nhanh chóng được các bậc phụ huynh can ngăn, đúng như cậu suy nghĩ, Ông Như Mạn cuối cùng cũng chú ý đến mình.

Bởi vì Ông Như Vọng đối với việc cậu đột nhiên giúp mình vẫn không hiểu, nhưng cũng rất cảm động, sau khi hiểu được ngọn nguồn về sau, quả nhiên liền đối với cậu có hảo cảm.

Thầy giáo thấy chuyện này liền gọi phụ huynh lên phân xử, mẹ của Châu Sâm liên tục xin lỗi, mắt đã rom róm nước mắt, sau đó mấy phụ huynh nam thấy vậy liền nói đỡ cho. Châu Sâm vô tình nhìn thấy, cậu không muốn chứng kiến cảnh như vậy, quay đầu nhìn Ông Như Mạn, ánh mắt cô yên tĩnh nhìn em trai mình.

Sáng hôm sau đi học, trên bàn cậu đã được để sẵn một phần đồ ăn sáng, là của Ông Như Vọng mang cho.

Sau đó, đôi tượng nghe kể chuyện liền biến thành Châu Sâm, khiến cậu nghe chuyện của Ông Như Mạn, vừa nghe vừa ghen tỵ trong lòng.

Không chỉ một lần cậu thành tâm hướng lên trời cầu nguyện: Có thể dùng thứ quý giá nhất của mình để đổi lấy một người chị gái hay không?

Có lẽ cuối cùng ông trời cũng nghe được nguyện vọng mãnh liệt của cậu, để Ông Như Mạn làm chị của Châu Sâm.

Thực ra cậu rất ghét sự thương hại của người khác, nhưng cậu lại chủ động nói với Ông Như Vọng về chuyện của mình, bởi vì cậu biết chuyện gì Ông Như Vọng cũng sẽ kể cho chị gái, thông qua cậu ấy nói thì hiệu quả sẽ càng tốt hơn.

Quả nhiên, những ngày sau trong ánh nhìn của Ông Như Mạn đối với cậu có nhiều hơn một chút ý tứ, lúc tan học đến đón Ông Như Vọng cũng sẽ tiện đường đưa cậu về nhà.

Đoạn đường đó chính là đoạn đường hạnh phúc nhất đối với Châu Sâm, cậu thậm chí buổi sáng còn dậy sớm chạy đến chỗ Ông Như Vọng để đi học cùng.

Ông Như Mạn đưa hai người đến trường, trên đường cả ba sẽ cùng nhau đi ăn sáng.

Thực ra Ông Như Mạn rất hiếm khi nói chuyện, phần lớn thời gian đều lẩm bẩm ôn lại bài.

Âm thanh rầm rì phát ra từ chỗ cô cũng thật dễ thương. Châu Sâm thường tưởng tượng cô chính là chị ruột thực sự của mình.

Có lần nói về chuyện lần trước hai người đánh nhau, Ông Như Mạn cũng không giống như mẹ của Châu Sâm, không ngừng răn dạy cậu, mà chỉ nói với Ông Như Vọng, nếu muốn đánh nhau, thì nên bảo vệ tốt những chỗ trọng yếu của mình, nếu đánh không lại thì bỏ đó chạy đi. Châu Sâm nghe những điều này liền há hốc mồm không thể tin nổi.

Đây có lẽ cũng là lý do mà cậu rất ghen tỵ.

Lần đầu tiên đến nhà Ông Như Mạn là bởi vì Châu Sâm bị bố đánh ở nhà.

Người đàn ông đó lại uống say, về nhà liền phát điên lên, tát cậu mấy phát xong lại lôi mẹ cậu vào trong phòng đánh đập.

Châu Sâm đứng lặng người trong phòng khách, tay siết chặt nắm đấm, cậu có thể nghe thấy những gì đang diễn ra trong căn phòng nhỏ, đến đêm mẹ cậu đi ra, ôm cậu, sau đó oán hận nói, bà phải chịu đựng những điều này, tất cả đều là vì cậu mà ra.

Châu Sâm lại cảm thấy bản thân mình muốn sụp đổ.

Ngày hôm sau, Ông Như Mạn liền thấy vết thương trên mặt Châu Sâm, vết bầm tím vẫn còn sưng lên, đây là lần đầu tiên cậu thấy cô nổi giận, nói bố cậu không phải là người, hỏi mẹ cậu có báo cảnh sát hay không?

Châu Sâm ngây ngốc nhìn cô, không biết tại sao, nước mắt đột nhiên rơi xuống.

Sau đó Ông Như Mạn ở cổng trường liền ôm lấy cậu.

Khi ấy, Châu Sâm chỉ cao có một mét hai, trong mắt cậu, cô rất cao, cúi người xuống ôm cậu, lại vỗ nhẹ vào lưng.

Từ trước tới giờ Châu Sâm chưa bao giờ có cảm giác túi thân như vậy, nước mắt rơi xuống dường như không thể ngừng lại được.

Vì thế, Ông Như Mạn gọi điện cho mẹ cậu, cũng không nói đến chuyện bạo lực gia đình hay gì, sợ Châu Sâm xấu hổ, mà chỉ nói muốn để cậu ôn tập cùng Ông Như Vọng, dù sao thành tích của cậu rất tốt, lại có tính tự giác cao, vốn dĩ mẹ cậu còn đang do dự, nhưng sau khi nghe cô khen ngợi liền đồng ý ngay, ước tính thời gian nói cậu về nhà, sau đó liền cúp máy.

Sau đó, Ông Như Mạn mỗi tay dắt một đứa, đưa cả hai về nhà. Tối đó, Châu Sâm đã được ăn món cháo hoa giáp mà Ông Như Vọng vẫn hay kể.

Rất ngon, còn có súp cà chua cũng ngon nữa.

Nơi bọn họ sống không lớn, nhưng lại ấm áp vô cùng, đây mới chính là cảm giác được ở nhà.

Cậu không muốn đi, tiếc rề thời gian ở lại.

Thế nhưng cũng không thể ở, đến giờ đã hẹn, Ông Như Mạn liền dắt cậu về nhà. Trên đường, cô hỏi rất nhiều về chuyện gia đình cậu, sau khi biết được suy nghĩ của mẹ Châu Sâm liền tức giận vô cùng, không nhịn được phản bác: "Lẽ nào để cho một đứa trẻ sống trong một gia đình vận vẹo là tốt hay sao?"

Phải, lẽ nào cứ cố chấp giữ lấy một người cha thường xuyên say xỉn là xem như một gia đình hoàn chỉnh hay sao?

Lần đầu tiên Châu Sâm nảy sinh chất vấn.

Hết chương 17

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Chiếc xe dừng lại kéo Châu Sâm thoát khỏi vòng ký ức của mình, Ông Như Vọng đập đập tay cậu, hát cảm ngược lên nhìn.

Văn phòng của Ông Như Mạn không phải chiếm nguyên một tầng lầu nhưng cũng chiếm diện tích nhiều nhất, đẩy cửa đi vào một cái là thấy quầy lễ tân, phía sau là dãy bàn làm việc, cả công ty tầm mấy chục người, mỗi người làm một nhiệm vụ khác nhau.

Ông Như Mạn cũng không làm phiền bọn họ, nhỏ giọng giới thiệu với Châu Sâm về chức vụ của từng người, sau đó dắt hai người về văn phòng của mình.

Bọn họ vừa bước vào phòng, bên ngoài đã bắt đầu xôn xao bàn tán.

Từ Thiên Thiên hào hứng kéo Trịnh Huệ Nhiên bên cạnh: "Đậu má cậu có nhìn thấy không, em trai vừa mới vào kia nhìn đẹp trai chết đi được ấy, không phải là sếp lại vừa mới đào bới đâu được đúng không, chưa từng nhìn thấy trên weibo bao giờ luôn, đậu má đậu má!!!!"

Trịnh Huệ Nhiên đẩy đẩy mắt kính gạt đầu phụ họa: "Thân hình đẹp hay không thì tôi không biết, cơ mà khuôn mặt thì đậu má nó đẹp thật, còn cao nữa. Xem nào, chỉ cần khuôn mặt này thôi cũng đủ hút trăm ngàn fan rồi."

Từ Thiên Thiên mang bộ mặt thèm muốn: "Ông trời đối với chúng ta đúng là không tệ, cuối cùng cũng mang một đồng nghiệp soái ca đến đây rồi, cảm động đến chết mất."

Trịnh Huệ Nhiên không có mấy hứng thú với đàn ông, gạt đầu ừ một cái cho có lệ.

Thái độ vô cùng qua loa vờ vịt, Từ Thiên Thiên quay sang làm điệu bộ "cắt" một cái, sau đó rôm rả thảo luận với vài chị em khác.

Không chỉ có mấy cô gái bọn họ bên này, mà nam nữ trong văn phòng ai nấy đều đang xôn xao bàn tán về cậu trai trẻ vừa được sếp dắt tới. Suy cho cùng, cuộc sống này trai đẹp quá ít, mà bọn họ làm cái ngành này, nhiều ít gì cũng nhìn đến quen thuộc rồi, thế nhưng Châu Sâm vừa mới bước vào thực sự đã làm bọn họ một phen vô cùng kinh ngạc.

Mấy ngày nay công việc của Ông Như Mạn tương đối nhiều, giới thiệu qua loa với văn phòng xong liền về chỗ của mình ngồi xem tài liệu, Ông Như Vọng là loại người chỉ cần có wifi thì bỏ cậu ngồi đâu cũng được, liền kéo Châu Sâm lại cùng nhau mở điện thoại hí hoáy chơi game.

Châu Sâm nhìn thoáng qua Ông Như Mạn đang xem tài liệu, sau đó cũng ngồi xuống xem Ông Như Vọng chơi.

Văn phòng của Ông Như Mạn rất đơn giản, không gian không lớn nhưng lại mang cho người ta cảm giác thoải mái, giá sách được đặt ngay ngắn ở góc phòng, bên trên xếp rất nhiều sách báo.

Chơi được hai trận thì Châu Sâm không chơi nữa, Ông Như Vọng đang được đà thấy vậy cũng mặc kệ, tự mình đi kiểm tra đội chơi.

Châu Sâm đi qua chỗ giá sách, hỏi Ông Như Mạn: "Chị Như Mạn, em đọc sách ở đây được không?"

"Được chứ."

Từ sách của cô tương đối đa dạng, có rất nhiều loại sách, đa số là sách chuyên ngành, ngoài ra còn có một số tạp chí kinh tế, công thức nấu ăn, một vài cuốn tiểu thuyết. Tay cậu chạm vào gáy một cuốn sách, nhẹ nhàng rút ra. Là một cuốn tiểu thuyết huyền huyền, cậu cũng không biết Ông Như Mạn thích loại tiểu thuyết này, liền mang ra ghế từ từ ngồi đọc, vừa lật sách vừa tưởng tượng ra hình ảnh Ông Như Mạn ngồi xem, không biết liệu có giống như cô bây giờ, nghiêm túc ngồi coi tài liệu hay không?

Nghĩ đến cảnh tượng đó, cậu đột nhiên mỉm cười.

Cảm thấy cô thật dễ thương.

Ngồi đọc được vài trang, đồ ăn Ông Như Vọng kêu bên ngoài đã ship tới, liền kêu Châu Sâm đi xuống lấy cùng.

"Chị, có thể cho bọn họ nghỉ ngơi ăn chút được không?"

"Ừ, không ảnh hưởng đến công việc là được rồi."

Nghe xong, Ông Như Vọng liền kéo Châu Sâm đi lấy đồ, sau đó chia ra đem đến bàn chia cho mọi người. Ai cũng biết cậu là em trai Ông Như Mạn, cho nên cũng không có khách khí, vì vậy, nguyên đám yêu nhện nhện bên ngoài cuối cùng cũng có được cơ hội sắp lại gần Châu Sâm.

"Em giới thiệu gì thế, bao nhiêu tuổi vậy, bây giờ làm cái gì rồi, có phải bị sếp đào qua đây không?" Một đám người vây quanh cậu, nước bọt thi nhau văng tung tóe.

Ông Như Vọng nhanh chóng giải vây, chạy vào kéo cậu về phía mình: "Các chị em à, đây là bạn học của em, cậu ấy có bạn gái rồi nha."

Mọi người có hơi thất vọng, thế nhưng vẫn chưa chết tâm.

"Em giai nhỏ, chúng ta chụp ảnh phát nào."

Nói chưa hết câu đã vọt đến bên cạnh Châu Sâm, điện thoại các thứ đều đã sẵn sàng, thế nhưng Châu Sâm lại từ chối: "Xin lỗi, em không thích chụp ảnh."

Một câu này liền khiến mọi người tắt điện, Ông Như Vọng liền xông đến bên cạnh chị gái kia, ghé mặt vào: "Này này này, cậu ấy gia giáo nghiêm ngặt lắm, em còn độc thân đây này, chị cứ chụp với em đi."

Ông Như Vọng hóa giải sự ngượng ngùng của mọi người, sau đó cũng không có ai lại gần Châu Sâm chụp hình nữa.

Vừa rồi thái độ của cậu tương đối cứng rắn, có thể khiến cho mọi người mất hứng, thế nhưng độ thiện cảm lại tăng lên phần nào, vừa đẹp trai lại vừa chung tình, bạn gái của cậu kiếp trước cứu cả vũ trụ đấy hả?

Lúc mọi người đang ăn, Châu Sâm cầm vài cái bánh donut và một cốc nước chanh, sau đó đi về phòng Ông Như Mạn, kết quả vừa quay người lại liền thấy cô đã đứng ở cửa, không biết đã nhìn bao lâu.

Bước chân Châu Sâm ngừng lại một chút, sau đó vẫn đi qua.

Thế nhưng Ông Như Mạn lại tự mình đi tới, bước thẳng qua người cậu, rất tự nhiên hòa vào mọi người, hoàn toàn phớt lờ Châu Sâm.

Ngay lập tức, cậu đã hiểu ý cô là gì.

Cậu làm như vậy sẽ khiến mọi người chú ý, mà bây giờ cậu cần làm lại là một người tình bí mật. Bọn họ không phải quan hệ yêu đương.

Cậu không thể công khai được.

Bây giờ cũng không thể quay lại, vì vậy Châu Sâm đành phải ôm bánh và nước đến văn phòng của cô. Một chút cảm giác muốn ăn cũng không có, cậu đặt đồng hồ ăn trên mặt bàn, bản thân có chút chán nản tựa vào sofa, sau đó cầm cuốn sách vừa đọc được vài trang lên tiếp tục.

Đoạn đầu đọc hơi khô khan, có những chỗ giống như đang thuật lại, thế nhưng cậu vẫn phải ép mình chú ý vào cuốn truyện này, nếu không cậu sợ sẽ làm ra một vài hành động không lý trí.

Mỗi một từ cậu đều biết, nhưng lại không thể đọc nổi một câu hoàn chỉnh.

Cô cứ như vậy mà đi lướt qua cậu, còn bản thân cậu lại y như một thằng hề.

Nhưng hiệp ước giữa hai người lại chính là như vậy, trước đến giờ Ông Như Mạn chưa hề nói đồng ý ở bên nhau, bọn họ bây giờ hoàn toàn là quan hệ sinh lý. Mặc dù từ lâu trong lòng cậu đã coi Ông Như Mạn là người phụ nữ của mình, thế nhưng Ông Như Mạn thì không như thế.

Cô dường như chỉ muốn dùng cách này để khiến cậu thực sự chết tâm mà thôi.

Thực ra Châu Sâm đều biết hết, lúc đồng ý với cô cũng đã đoán được tình hình, chỉ là con người ai cũng đều có một chút mơ mộng không thực tế, cậu cứ nghĩ đến Ông Như Mạn, trong lòng lại mềm ra.

Cho dù thế nào bản thân cũng sẽ không từ bỏ, chắc chắn sẽ có một ngày cô chấp nhận cậu mà thôi.

Châu Sâm dựa lưng vào ghế sofa, cuốn sách đọc giờ úp lên bụng.

Bên ngoài ăn uống xong xuôi, hai chị em Như Mạn quay vào thì đã nhìn thấy Châu Sâm nhắm mắt giống như đang ngủ. Đồ ăn trên bàn trà không hề xê dịch. Nháy mắt Ông Như Mạn đã hiểu chuyện gì xảy ra.

"Chắc là A Sâm mệt quá rồi." Ông Như Vọng giải thích.

Ông Như Mạn gật đầu một cái.

Thực ra Châu Sâm không hề ngủ, cậu chỉ không muốn mở miệng nói gì, cho nên nhắm mắt lại để cô lập chính mình. Ông Như Mạn chỉnh nhiệt độ điều hòa cao lên một chút, Ông Như Vọng cũng tắt tiếng trò chơi.

Trái tim Châu Sâm bất tri bất giác có một sự ám áp lên lời, cảm giác khó chịu vừa rồi dần dần biến mất.

Đợi Ông Như Mạn xong việc, Ông Như Vọng mới quay sang đánh thức Châu Sâm.

"A Sâm, đi thôi, đi sang trường nào."

Thực ra trước kia bọn họ đã đi tới trường rất nhiều lần rồi, bởi vì trước đó đây cũng chính là ngôi trường Ông Như Mạn học, 5h25 chiều thứ sáu hàng tuần cô tan học, hai đứa trẻ đều chạy đến đây tìm cô, sau đó ba người cùng nhau về nhà, thời điểm đó, Châu Sâm phần lớn thời gian đều sống cùng với chị em bọn họ.

Nhưng lần này không giống, lần này chính là hai người đến xem trường đại học mà mình sẽ học sau này.

Hai người đều giả bộ điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra, lúc trên đường Ông Như Mạn còn trao đổi về mức học bổng ở trường, bây giờ học bổng loại một cũng cỡ 15.000, học phí ở trường chỉ tầm 7.000, nếu như cậu tìm được một công việc bán thời gian, cộng với tiền học bổng nữa thì cũng đủ trang trải cho bản thân mình.

Ngày xưa cô cũng vậy, lấy học bổng rồi cũng tìm một công việc parttime.

Thời điểm đó tiền tuy không nhiều, nhưng cũng đủ để đóng học phí, còn sinh hoạt phí là từ tiền làm thêm mà ra, cũng đủ nuôi ba người.

Những ngày tháng khó khăn nhất cuối cùng cũng trôi qua, bây giờ mọi thứ đã đi đúng hướng.

Sự nghiệp thành công, mặc dù tình yêu không được suôn sẻ, nhưng ít nhất đối phương cũng từng thực sự yêu mình. Như vậy cũng đủ rồi, những thứ này mỗi thứ trải nghiệm một ít, cũng không cầu mong cả một đời.

Từ trước đến giờ cô chưa hề nghĩ qua.

Châu Sâm chẳng qua chỉ là một ngoại lệ trong sinh mệnh của cô.

Mà cái gọi là bất ngờ, thì đều ngăn ngui.

"Đúng rồi, Vọng Vọng, không phải hôm trước em nói có chuyến đi du lịch sau khi tốt nghiệp sao? Giờ em muốn đi du lịch trước hay đi học bằng lái xe trước?"

"Học bằng lái mất bao lâu hả chị?"

"Chắc khoảng một tháng."

"Oh, vậy em đi du lịch trước vậy."

"Cũng được, em hẹn với lớp đi?"

"Được."

"A Sâm, cậu thì sao?"

"Cái gì sao ạ?"

"Cậu định bao giờ đến studio của tôi?"

"Bao giờ cũng được, chắc em tìm nhà dọn ra trước đã."

Đang nói chuyện thì Ông Như Vọng nhận được điện thoại bạn rủ chút nữa đi chơi, từ trước tới giờ Ông Như Mạn cũng không quá khắt khe với cậu, bởi vì Như Vọng cũng rất biết chừng mực, nếu đi chơi khuya hay gì lúc nào cũng sẽ báo cáo đầy đủ, không khiến cô phải lo lắng.

Cúp điện thoại xong, Ông Như Vọng quay sang hỏi Châu Sâm có muốn đi không, Châu Sâm nghe xong liền từ chối, lấy lý do hôm nay muốn ra ngoài đi tìm phòng. Ông Như Vọng rất tự nhiên gật đầu: "Cậu nhờ chị tôi ấy, chị ấy quen rất nhiều người."

"Ừm."

Ông Như Mạn sớm đã nghĩ kỹ chỗ này, dù sao sau này ở bên đó đi làm cũng sẽ thuận tiện hơn.

Có điều cô không chuẩn bị nói với Ông Như Vọng.

"Được rồi, em cứ đi chơi đi, chị đi tìm phòng giúp A Sâm."

"OK."

Ông Như Mạn lái xe đến trường học, ba người đi dạo xung quanh khuôn viên trường một vòng, chụp cho hai người một tấm ảnh, sau đó lại chụp riêng với Như Vọng một tấm, hai chị em cười rất ngọt ngào.

Châu Sâm cầm điện thoại của cô, lúc cô đi qua liền hỏi: "Chị Như Mạn, chúng ta cũng chụp một tấm được không?"

Ông Như Mạn còn chưa kịp mở mồm, Ông Như Vọng đã nhanh chóng giắt lấy điện thoại.

"Nào nào nào, để em chụp cho hai người."

Hai người vội vàng đứng vào một chỗ, đối mặt với Ông Như Vọng, Ông Như Mạn cảm thấy có chút không tự nhiên.

Sau đó vai đột nhiên bị kéo sát lại.

Cô ngăn người ngược lên nhìn Châu Sâm.

Vừa hay Ông Như Vọng nhấn nút chụp.

Vì vậy, bức ảnh Ông Như Mạn có chút ngượng ngùng bị Châu Sâm khoác vai chính là bức ảnh chụp chung đầu tiên của hai người.

Hết chương 18.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Chuyến này đi thăm trường không thành công, bởi vì bị quá nhiều người chụp ảnh.

Vừa mới vào cổng trường chưa đầy một lát thì đã có không biết bao nhiêu người giả bộ vô tình đi ngang qua bọn họ, sau đó chụp lên Châu Sâm.

Cậu quả thật rất đẹp trai.

Nhưng mà thế này đối với bọn họ có hơi rắc rối, người kéo đến càng ngày càng nhiều, cuối cùng Châu Sâm cùng hai chị em Ông Như Mạn lựa chọn rời đi.

"Lần sau đi, chừng nào khai giảng thì tới, không thì buổi tối đến cũng được."

"Được, đều nghe chị." Châu Sâm trả lời.

Ông Như Mạn nhìn cậu một cái, trên mặt cô cũng không có biểu tình gì, nhưng trong lòng chắc chắn không chịu.

Đúng, cậu chính là muốn nói trước mặt Ông Như Vọng đấy.

Ông Như Mạn đành mặc kệ cậu, đi lên trước lấy xe.

Châu Sâm và Ông Như Vọng bước theo sau, Ông Như Vọng quay sang nhìn cậu: "Này, tôi vẫn còn chưa được gặp bạn gái nhỏ của cậu nữa, hay là tối nay dắt đi chơi chung đi? Cậu kinh thật đấy, mới có mấy ngày mà, móa đúng là đẹp trai thật tốt."

Châu Sâm nghĩ thầm trong lòng, cậu gặp rồi đấy, ngày nào chả gặp đấy.

Thế nhưng nào dám hé răng nói nửa lời.

Ông Như Vọng trợn ngược mắt: "Đậu má, không phải tối nay lại có hẹn đi riêng đấy chứ? Móa, cậu phải chú ý đấy, cẩn thận dính bệnh là tiêu tùng nha."

Châu Sâm thật con mẹ nó bội phục mạch suy nghĩ của cậu ta, cơ mà cậu ta có đoán tất cả mọi người thì cũng không thể nào đoán được người đó lại chính là Ông Như Mạn.

Cậu quay sang nhìn, nhàn nhạt cười một tiếng, khề lắc đầu. Thái độ này càng khiến cho Ông Như Vọng hiếu kỳ, nhưng mà cũng cảm thấy chắc là Châu Sâm có hẹn thật, cho nên cũng không miễn cưỡng nữa.

Sau đó lại lờ đi ý nhiều căn dặn Châu Sâm rất nhiều thứ, nói cái gì mà cần phải chú ý vệ sinh an toàn, không được lừa dối con nhà người ta...

Ông Như Mạn lấy xe ra dừng ở chỗ hai người đang đứng.

"Nhớ phải dùng biện pháp đấy, chắc cậu cũng không muốn làm bố bây giờ chứ hả?" Ông Như Vọng vẫn còn lải nhải.

Châu Sâm nghe được câu này xong, lại tưởng tượng đến bộ dáng Ông Như Mạn mang thai sẽ như thế nào, thế mà lại có chút mong đợi.

"Ừm, biết rồi."

Tuy rằng bình thường Ông Như Vọng cũng hay nói chuyện với bạn bè về mấy cái chủ đề thầm kín này, nhưng mà cậu vốn dĩ là một người rất tôn trọng phụ nữ, mà hầu hết những quan niệm này đều học được từ Ông Như Mạn mà ra.

Bởi vì cậu rất tôn trọng Ông Như Mạn, do đó cũng tôn trọng phụ nữ.

"Có cơ hội sẽ nói với cậu sau." Châu Sâm chỉ nói một câu như vậy, Ông Như Vọng cũng không cãi nhai thêm.

Cũng phải, Châu Sâm tuyệt đối không phải loại người chỉ vì hấp dẫn thể xác mà đánh mất bản thân.

Hai người lên xe, Ông Như Mạn đưa Ông Như Vọng đến điểm hẹn với bạn bè: "Tối không về thì gọi điện cho chị, chú ý an toàn."

"Em biết rồi, chị lái xe cẩn thận."

Ông Như Vọng xuống xe, đứng bên đường nhìn chiếc xe dần khuất bóng.

Cuộc trò chuyện giữa hai chị em đôi khi chẳng có mấy câu, thế nhưng lại có cảm giác rất thân thiết, Châu Sâm biết bản thân mình vĩnh viễn sẽ không bao giờ xen vào được cảm giác này.

Cậu lại ghen rồi, mà thật ra có lúc nào mà cậu không ghen chứ.

Lẽ đương nhiên Ông Như Vọng phải được hưởng sự quan tâm từ Ông Như Mạn rồi, mà cậu đứng ra chỉ là một người ngoài, dù có thế nào cũng không thể trở thành em trai của cô được, cho nên làm sao có thể đạt đến đài ngộ chỉ dành cho em trai này.

Lúc cậu còn nhỏ, Ông Như Mạn cũng đối xử với cậu rất tốt, nhưng như vậy lại chứng minh cô thương hại cậu, đối với cậu rất khách khí, không hề giống cảm giác cô đối xử với Ông Như Vọng chút nào.

Dù lúc đó cậu chỉ là một tên nhóc, nhưng trong lòng lại nhạy cảm vô cùng, đã sớm phát hiện ra từ lâu. Có điều bây giờ lại là một loại đồ kị khác, đồ kị cậu ta có thể chiếm giữ hầu hết trái tim của cô, khiến cô quan tâm nhiều như vậy.

Cậu thật hy vọng sau này có thể ở dưới tầm mắt của cô, dù không đòi hỏi hoàn toàn, nhưng hy vọng sẽ là người đầu tiên mà cô nhìn tới.

Ông Như Mạn trực tiếp lái xe thẳng đến căn nhà bên kia, tuy cô không sống ở đây, nhưng đồ đạc nội thất trong nhà đều đủ cả, bây giờ chỉ cần xách vali tới sống là được ngay.

Châu Sâm theo cô lên thang máy.

Ông Như Mạn lấy chìa khóa từ trong túi ra, đưa cho cậu một cái.

"Đã tìm xong rồi sao?" Châu Sâm kinh ngạc, cậu tưởng cô dẫn mình đi tìm phòng trọ, không nghĩ tới tất cả mọi thứ đều đã chuẩn bị xong.

"Ừm, chỗ này tôi mới mua, cũng chưa ở tới, Như Vọng hình như cũng quên mất rồi, cậu tạm thời cứ ở đây trước đã, rồi từ từ tôi tìm phòng giúp cậu sau."

Châu Sâm nắm chặt chìa khóa trong tay, đột nhiên cảm giác mình giống như được bao dưỡng.

Trong lòng có chút không thoải mái, nhưng cũng lại có một cảm giác ngọt ngào kỳ lạ.

"Chị sẽ đến đây ở chứ?" Cậu hỏi.

Ông Như Mạn ngược lên nhìn một cái: "Có thời gian thì sẽ đến."

Cậu trầm mặc không nói gì, Ông Như Mạn không nhin được, mở miệng hỏi: "Không vui à?"

Châu Sâm do dự vài giây, sau đó lắc đầu, ánh mắt vẫn chăm chú dừng trên khuôn mặt cô: "Cái này có tính là kim ốc tàng kiều không?"

Ông Như Mạn xém nữa thì sặc nước bọt, câu này mà cậu cũng có thể nói một cách nghiêm túc đến thế.

Vừa có chút buồn cười, lại có chút bực mình nữa.

"Thôi bỏ đi."

Khóe miệng Châu Sâm khẽ giương lên, giả bộ ngượng ngùng, lông mi dài phủ cả đôi mắt.

"Ừm."

Không biết cậu thẹn thùng cái quái gì nữa, Ông Như Mạn mặc kệ, tự mình mở cửa ra.

Căn nhà có ba phòng, hai phòng ngủ, từ lúc mua đến giờ đã tăng giá lên hơn một triệu tệ nữa, cho nên vẫn là có lời.

"Chỗ này cái gì cũng có, đợi Như Vọng đi du lịch rồi thì cậu dọn đồ qua, tới lúc nó quay về thì chắc tôi cũng tìm được phòng mới cho cậu rồi."

"Không cần, em tự tìm được."

"Sao thế?"

"Em tự tìm."

Ông Như Mạn gật gù đầu, không nói gì nữa, xoay xoay cổ sau đó ngồi xuống bàn đọc tài liệu hồi sáng, chắc là mệt lắm rồi.

Châu Sâm lấy một đôi dép lê đặt trước mặt cô, sau đó cúi xuống, tựa hồ muốn giúp cô cởi giày, làm Ông Như Mạn hết hồn một phen.

"Đề tôi tự thay."

Nhưng cậu đã giữ chặt mắt cá chân cô, sau đó giúp cô tháo giày xuống, lại giúp cô xỏ dép lê vào.

Ông Như Mạn thay giày xong, lại thấp hơn Châu Sâm một đoạn, đứng bên cạnh cậu giống như một cây nấm nhỏ, Châu Sâm có thể nhìn xuống đỉnh đầu cô mà không có một trở ngại nào.

Sau đó cậu tự mình thay giày, mang túi của mình vào phòng khách.

Căn phòng này so với căn cô đang sống có hơi khác biệt, màu sắc tươi sáng nhưng cũng tương đối đơn giản, gọn gàng, có cảm giác giống phong cách châu Âu.

"Có ba phòng ngủ, cậu chọn một phòng đi."

"Chị ở phòng nào?"

Thực ra Ông Như Mạn còn chưa sống ở đây bao giờ, nhưng cô cũng đã chọn cho mình một phòng, liền chỉ cho Châu Sâm.

Cậu gật gù đầu, chọn căn phòng ngay bên cạnh.

"Em có thể vào xem không?"

"Ừa." Ông Như Mạn cùng cậu đi vào, trong phòng phong cách tương đối đơn giản. Cô có thể nhìn ra, cậu rất thích căn phòng này.

"Cảm ơn chị." Cậu nói.

"Thích là được rồi, nếu cần gì thì cứ nói với tôi."

"Kiểu nói chuyện này y như là em được chị bao dưỡng áy." Cậu có chút bất lực, nhưng khóe miệng lại hơi giương lên.

"Nếu cậu muốn thì cũng có thể trở thành loại quan hệ đó."

"Không muốn."

"Tại sao?"

"Lần trước chị nói quan hệ của chúng ta sẽ kết thúc nếu em không muốn tiếp tục nữa, nhưng nếu bao dưỡng thì sẽ tùy thuộc vào quyết định của chị. Cho nên em không muốn."

Đôi lúc cậu có thái độ như vậy, khiến cô á khẩu không biết nói gì.

"Được rồi."

Ông Như Mạn vòng trở lại phòng khách, ngồi xuống. Hôm nay cô đúng là hơi mệt.

"Cậu tự xem đi, tôi nghỉ một chút." Cô xoay xoay cổ, khẽ vận người.

Châu Sâm đi tới đằng sau ghế sofa, nghiêng người nắm lấy vai cô: "Đề em xoa bóp cho chị."

Ông Như Mạn hơi ngẩn ra một chút, chưa kịp phản ứng thì tay cậu đã bóp lấy vai cô. Rất thoải mái, dễ chịu hơn nhiều, lực tay của cậu cũng rất vừa phải. Cảm giác thư thái khiến cô dần dần thả lỏng, mắt khẽ nhắm lại, gần như chìm vào giấc ngủ.

Sau đó, bàn tay cậu bắt đầu di chuyển, từ phía sau vây lấy cổ cô, nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó đưa dần sang hai bên má, ngón cái khẽ vuốt nhẹ xương

hàm

"Chị Như Mạn." Càng lúc cậu càng sát lại gần, hơi thở giống như thổi vào tai cô, có chút ngứa ngáy.

"Tôi qua chị ngủ được không?"

"Ừm."

"Nhưng em không ngủ được, chị nói xem vì sao?"

Tai cô bị cậu thổi đến ngứa, định nghiêng đầu tránh thì bị cậu giữ lại.

"Bởi vì em nhớ chị."

"Chị Như Mạn nhất định sẽ không biết em có bao nhiêu hư hỏng, trong đầu lúc nào cũng nghĩ muốn làm điều xấu xa với chị."

Chữ cuối cùng còn chưa nói hết, cậu đã hôn vào tai cô, đầu lưỡi khẽ mơn trớn vành tai Ông Như Mạn.

"Lúc nào cũng không nhịn được muốn đi vào, dù chị có nói không muốn cũng sẽ không dừng lại."

Hai tay Ông Như Mạn đặt trên ghế sofa nắm chặt lại, con buồn ngủ đã bay đi đâu mất, cảm giác không thỏa mãn đêm qua lại dần dần quay về.

"Nhưng mà em sợ chị tức giận, không quan tâm đến em nữa, nghĩ đến đó em lại tỉnh táo trở lại."

Tay cậu dần dần trượt xuống, lần vào cổ áo cô.

Ông Như Mạn háng giọng một tiếng, ngược lên nhìn cậu.

Sau đó môi cậu liền phủ xuống, giống như là trừng phạt, lại giống như bắt mẫn, nhẹ nhàng cắn môi cô, đầu lưỡi tham lam tiến vào.

Một nụ hôn ẩm ướt, khiến người ta nghẹt thở, Ông Như Mạn giống như bị hút cạn hết không khí.

Đội nụ hôn kết thúc xong, tư thế của hai người đã trở thành cậu ngồi trên sofa, chân cô vắt lên đùi cậu, mà tay cậu thì đang vuốt ve ở sau lưng cô.

Nghĩ vài giây, môi cậu lại tiếp tục phủ xuống cổ cô.

"Em có thể lưu lại ở chỗ này mấy trái dâu được không?" Cậu tà ác hỏi.

Tất nhiên là không được rồi.

Ông Như Mạn muốn đẩy cậu ra, ngược lại lại bị cậu ôm chặt vào lòng.

Cậu cười khê: "Lừa chị thôi, em biết mà, không được để người khác biết."

"Đêm qua em khó chịu lắm, chị Như Mạn thì sao? Có khó chịu giống em không?"

"Có giống như em, nóng như muốn đến Nam cực không? Hà, có hay không?"

Đội mãi vẫn không thấy cô trả lời, tay cậu lại dần dần lần lên trên, chạm vào nút áo ngực phía sau, đe dọa: "Không trả lời à, vậy em cời nhé."

Ông Như Mạn ngược lên nhìn, sau đó không biết mà xui quẻ khiến thế nào, hai tay đưa ra ôm lấy đầu cậu, sau đó hôn xuống.

Hừ, đem cậu nhện đến phát điên rồi lại không chịu trách nhiệm, bây giờ phải cho cô ném lại cảm giác đó mới được. Để cậu ném thử cảm giác bị động một chút nào.

Càng nghĩ lại càng muốn cười.

Ông Như Mạn dần dần hôn xuống yết hầu cậu, đầu lưỡi khẽ liếm, khiến cho hô hấp của cậu càng lúc càng gấp gáp: "Chị Như Mạn..."

Hóa ra cảm giác được cô chủ động là như thế.

Ông Như Mạn tiếp tục tác quái tác quái. Ngón tay càng lúc càng trượt xuống dưới, như có như không khẽ cào trên bụng cậu.

Còn nhện nữa thì thật con mẹ nó có vấn đề, cậu lập tức nắm lấy bàn tay đang làm loạn của cô, vẫn kiên nhẫn hỏi: "Hôm nay có được không?"

Ông Như Mạn vẫn không trả lời, giựt tay ra, đặt trên chỗ phòng lên dưới quần cậu.

Cổ họng Châu Sâm bật ra một tiếng rên rỉ, sau đó khẽ ngân nga, lại cúi xuống đáng thương nhìn cô, như thể yêu cầu cô đừng tiếp tục tra tấn cậu nữa.

Hết chương 19.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Ngón tay Châu Sâm thực sự cởi áo ngực của cô, bầu ngực nặng nề được giải phóng. Ông Như Mạn thở phào một hơi. Đối với những người có bộ ngực đầy đặn như cô mà nói, thời điểm được cởi áo ngực giống như một sự giải phóng, ngay cả hơi thở cũng dễ chịu hơn rất nhiều. Tay cậu khẽ vuốt nhẹ vết hằn do áo để lại, nhẹ nhàng hỏi: "Có đau không?"

"Quen rồi."

"Có phải mỗi ngày đều không thoải mái không?" Đầu ngón tay của cậu luôn ra đằng trước, nhẹ nhàng nâng lên lại thả xuống.

"Ừm, nặng thật đấy."

(Đm mất đại quá em giai ại toy chết với cậu mất thôiiiiiii)

Tiếng nói vừa dứt, hai tay cậu lại nâng lên.

Loại cảm giác này khiến Ông Như Mạn rất thoải mái, giống như cuối cùng cơ thể không phải gánh vác trọng lượng nặng nề kia nữa, nhẹ nhõm hơn rất nhiều, cô khẽ thở phào một hơi.

"Thế này có dễ chịu hơn không?"

"Ừm."

"Vậy sau này em sẽ nâng giúp chị."

Ông Như Mạn bị câu nói của cậu làm cho phì cười, trừng mắt nhìn: "Cậu bị khủng hả?"

Khóe môi cậu khẽ giương lên, ánh mắt có chút xấu hổ, nhưng lại lóe lên ánh sáng ham muốn.

Cô đưa tay cởi khóa phía trước, da thịt trắng như tuyết ẩn hiện dưới ánh đèn, rãnh ngực sâu thăm thẳm lộ ra dưới ánh nhìn của cậu, như có như không.

Vòng tay của Châu Sâm càng thêm chặt, giống như không muốn tách rời.

Trái tim cô đột nhiên sản sinh ra một loại cảm giác mất nguyên kỳ lạ, Châu Sâm rất vâng lời, cô muốn gì cậu đều sẽ đáp ứng, lời cô nói cậu sẽ nhất nhất nghe theo, cho dù có tổn thương đến "lòng tự trọng của đàn ông" đi chăng nữa.

Thực ra đàn ông thường sẽ để ý đến sự chủ đạo trong mối quan hệ của mình, thế nhưng cậu không như vậy, cậu chỉ muốn cho cô cảm giác vui vẻ. Cậu thường hay nhìn biểu tình của cô, phán đoán xem lúc nào thì cô thoải mái hay không thoải mái, dùng cử chỉ, lực độ thế nào sẽ khiến cô dễ chịu.

Ừm, cô cảm thấy cậu có hơi chút đáng thương rồi.

Thế nhưng trong lòng Ông Như Mạn cũng lại có một loại tính cách ương bướng bị cậu khơi dậy, chính là nếu cậu càng đáng thương, thì cô càng muốn bắt nạt.

Châu Sâm bắt đầu thờ dóc, giương đôi mắt ướt át nhìn cô, chỉ đợi cô gật đầu cho phép.

Ông Như Mạn mỉm cười: "Cậu mang cái kia không? Nếu không mang thì không được."

Khuôn mặt nhỏ trắng bệch, hiển nhiên là bị dọa phát ngốc luôn.

Ông Như Mạn cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, bật cười thành tiếng, cả người đổ lên trên người cậu.

Quần áo trên người cả hai đều không còn ngay ngắn, trạng thái mỗi người không giống nhau, một người là cười chảy nước mắt, người còn lại chính là khóc không ra nước mắt luôn.

Châu Sâm nhìn thấy cô cười đến vui vẻ như vậy, cảm thấy mình bị cô giỡn mặt rồi, liền tóm lấy chân cô, cúi xuống cắn một cái. Ông Như Mạn khẽ hét lên, tính vùng dậy chống trả, nhưng bị cậu khống chế, ngược lại cơ thể càng lúc càng dán vào người Châu Sâm.

"Để em ôm một lát nào, chỉ một lát thôi." Cậu hơi đè cô ở phía dưới, cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình.

Nhưng mà con mẹ nó người mình yêu đang "ôn hương nhuyễn ngọc" ở trong lòng mình, nhận được mới là quý ấy.

Chưa được mấy phút, cô lại thấy cậu tiếp tục chân tay không thành thật, động chỗ nọ, xoa chỗ kia.

Ông Như Mạn bị cậu trêu chọc, mặt mũi đã sạm đỏ bừng, dùng hai tay ngăn lại bàn tay hư hỏng của cậu: "Trong túi xách có một cái, đi lấy đi."

Đôi mắt Châu Sâm nhất thời sáng bừng lên, bộ dáng như vớ được vàng, nhảy vọt qua sofa chạy đi lấy túi, chẳng mấy chốc đã tìm ra, chính là cái mà cậu mua hôm trước, không biết cô đã lấy trộm từ lúc nào. Trong lòng cậu có chút phức tạp, nhất thời cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ chỉ có một cái thể này làm sao mà đủ, áo nào đi ra.

"Có mỗi một cái." Cậu ai oán.

Ông Như Mạn không thèm để ý.

"Thế hay thôi nha."

"Không thôi."

Một trận này gầy vò rất lâu, đến lúc kết thúc, Ông Như Mạn đã rã rời hết cả người, mắt cũng không mở nổi. Bởi vì biết có cậu chăm sóc, cho nên cô thoải mái nhắm mắt ngủ. Y như cô dự đoán, Châu Sâm giúp cô lau sạch người, ôm vào phòng, đắp chăn xong xuôi đầu đầu, còn bản thân mình đem đồ lót của cô vào phòng tắm, giúp cô giặt sạch, sau đó mang ra treo ngoài ban công.

Cậu phải tìm thật nhiều việc để làm, mới có thể khiến cho bản thân mình không nghĩ đến chuyện muốn cô một lần nữa.

Thu dọn mọi thứ, cũng tắm rửa xong xuôi, lúc cậu đi vào phòng, Ông Như Mạn đã ngủ say giấc, cậu cũng không vén chăn chui vào, chỉ nằm bên cạnh, chống tay nhìn cô ngủ.

Lớp trang điểm trên mặt cô vẫn còn dính một chút, cậu lại ngồi dậy giúp cô lau đi, tẩy trang rồi, nhưng cậu vẫn cảm thấy Ông Như Mạn rất đẹp.

Trên thế giới này, sẽ không còn ai có thể làm cậu rung động ngoại trừ cô, cứ nhìn cô ngủ như này, cậu có thể nhìn đến một trăm năm cũng được.

Đến lúc nào thì cô mới nhận ra tình cảm của cậu là nghiêm túc mà tiếp nhận cậu đây? Châu Sâm cứ như vậy một tay chống lên đầu, nghiêng người nhìn cô ngủ, trên mặt nở nụ cười ngây ngô đến chính mình cũng không biết.

Thực ra không cần làm gì cậu cũng có thể cảm nhận được thỏa mãn, nhưng lúc làm, cậu sẽ thấy được một Ông Như Mạn chỉ thuộc về một mình cậu mà thôi. Cô cười hay khóc đều là vì cậu, khoái lạc của cô đều là từ cậu mà ra, cảm giác hài lòng này quả thực khiến cậu vô cùng yêu thích.

Nếu như Ông Như Mạn tệ hơn một chút thì thật tốt, hoặc là nếu như cô không thành công, hay nghèo khó hơn bây giờ, lại béo hơn một chút, như thế thì thật tốt, nếu như vậy sẽ không có ai muốn cô, thì cậu sẽ không phải suốt ngày lo lắng cô sẽ bị người khác cướp đi mất, bản thân mình có thể hoàn toàn thuộc về cô rồi.

Sau đó, cậu sẽ cố gắng hết sức để cho cô cuộc sống giống như bây giờ.

Ông Như Mạn có thể làm được, vậy cậu cũng nhất định có thể.

Châu Sâm vén sợi tóc khê rớt xuống của cô, ghé sát người ngắm nhìn. Haizz, chị Như Mạn thật là đẹp.

Mọi người thường xuyên khen ngợi vẻ của Châu Sâm, nhưng trong lòng cậu, người đẹp nhất trên thế giới chính là Ông Như Mạn.

Mỗi khi cô mỉm cười với cậu, cậu sẽ cảm thấy như toàn bộ hoa trên thế giới đang nở rộ. Bây giờ có thể ngồi đây, có thể nghe thấy giọng nói của cô, có thể nhìn thấy cô cười, thật không biết ba năm qua cậu đã vượt qua như thế nào, vừa giống như ngày dài đằng đẵng, nhưng cũng lại rất nhanh. Bây giờ cậu chỉ hy vọng thời gian có thể trôi qua chậm hơn một chút, để cậu có thể yên lặng nằm với cô ở đây.

Thật ra đến bây giờ, trong lòng Ông Như Mạn chắc hẳn vẫn coi cậu như một dạng thú cưng, cậu biết, nếu mình thoát khỏi bước này thì sẽ không còn đường lui nữa.

Một là yên phận làm em trai của cô, hoặc là tiến một bước làm người yêu, hoặc là trở thành người qua đường xa lạ.

Mà bây giờ cậu đã vượt qua trường hợp đầu tiên, nếu như không đi được đến giả thiết thứ hai, thì sẽ trở thành giống như Vinh Lăng.

Trở thành một người xa lạ quen thuộc.

Cô quyết tuyệt như vậy, sẽ không thể quay đầu.

Cậu đều biết.

Châu Sâm nghĩ ngợi một hồi, sau đó nằm xuống bên cạnh cô ngủ lúc nào không hay, dần dần chìm vào hồi ức.

Trong giấc mơ, cậu quay về với dáng vẻ yếu đuối ngày trước, khi cậu mới tám tám tuổi.

Thời điểm đó cậu và Ông Như Vọng đã trở thành bạn tốt, bình thường đi học về sẽ cùng nhau làm bài tập, thật ra mấy cái thầy cô giảng đều rất đơn giản, chỉ cần đi học chịu khó nghe là có thể hiểu được, nhưng thời điểm đó đã có rất nhiều bạn bè đều tham gia khóa học phụ đạo để học trước kiến thức, mà mẹ cậu không có tiền để cho cậu tham gia mấy lớp học này, chỉ có thể trở về nhà ôm cậu khóc lóc kể lể: "Châu Sâm đáng thương của chúng ta, người ta đều có thể đi học phụ đạo, nhưng mà chúng ta lại không có tiền để đi, sau này con phải làm sao đây, thành tích không bằng người khác, thì lấy đâu ra tương lai tiền đồ."

Bà ấy luôn luôn như vậy, ngoài khóc ra cũng không biết làm gì, không chịu tìm biện pháp, cũng chẳng hề muốn cố gắng.

Châu Sâm thật sự nghe không vào tai.

Cậu hy vọng biết bao nhiêu mẹ mình cũng có thể dừng cảm giống như Ông Như Mạn, muốn gì liền làm cho bằng được, nếu như làm không được cũng sẽ không bao giờ oán trời trách đất.

Mỗi khi bị mẹ ôm lấy, cậu thường có cảm giác không thể thở nổi, giống như có một sự sợ hãi bao trùm, khiến cậu chỉ muốn vùng ra trốn đi. Trên thế giới này, nơi có thể chứa đựng cậu có lẽ chỉ là nhà của Ông Như Mạn. Ở đó cậu sẽ không bị chế giễu, không bị thương hại, mà có được cảm giác yêu thương.

Chị em Ông Như Mạn cũng đều là những người có cuộc sống gia đình không may mắn, cho nên hai người có thể đồng cảm với cậu, có thể hiểu được những thứ cậu cần, khiến cho cậu cảm thấy ấm áp.

Có đôi khi cô sẽ ngồi trò chuyện với cậu, coi cậu như một người bạn của mình, cô không bao giờ coi cậu là một đứa trẻ suy nghĩ ngây thơ, cho dù cậu có nói sai gì nữa, cô cũng sẽ dịu dàng sửa lại.

Sau khi biết Châu Sâm không có tiền đi học phụ đạo, cô đã gọi điện cho mẹ của cậu, lấy lý do một mình Ông Như Vọng sẽ không tiếp thu được bài giảng, mong muốn để Châu Sâm đi học cùng. Thực ra cái này vừa vặn giải quyết khó khăn của mẹ cậu, nhưng bà còn cố làm ra vẻ, nói mình đã tìm xong trường cho Châu Sâm rồi, Ông Như Mạn nói thế này khiến bà rất khó xử.

Có đôi khi, Châu Sâm thật sự rất xấu hổ.

Nhưng Ông Như Mạn chỉ nhẹ nhàng xoa đầu cậu, lại năn nỉ càng thành khẩn hơn, giống như không có cậu thì không được, sau đó mẹ của Châu Sâm liền tỏ vẻ miễn cưỡng đồng ý.

Vào thời điểm đó, Ông Như Mạn mới chỉ là một sinh viên năm nhất, hàng ngày dẫn hai người tới lớp học phụ đạo xong liền đến cửa hàng bánh ngọt làm thêm, tận tới 11 giờ mới có thể tan làm. Chuyện này khiến cho Châu Sâm rất áy náy, cảm thấy chính mình là nguyên nhân khiến cô phải làm việc tới khuya, mà mẹ của cậu lại cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, hoàn toàn không có một chút ngại ngùng gì cả.

Nhưng Ông Như Mạn có là gì của cậu đâu?

Cô hay an ủi: "A Sâm em buồn bã cái gì, chị rất thích công việc hiện tại, nói thật ra thì đều là do có bọn em, bởi vì ông chủ thấy mấy đứa dễ thương nên mới đồng ý cho chị làm ở chỗ này, ở đây ban đêm chẳng có mấy người, chị có thể lười biếng đọc sách, còn tiết kiệm hơn so với đi thư viện kia."

Châu Sâm biết thừa cô chỉ đang an ủi bản thân, nhưng về mặt của cô lại thoải mái vô cùng, khiến cho cậu cảm thấy rằng cô thực sự rất vui vẻ.

Mà ông chủ ở đây cũng rất tốt, Ông Như Mạn làm việc ở đó, nếu như cuối ngày bánh ngọt bán còn dư, cô có thể mang về nhà, để dành đến hôm sau ba người ăn sáng, hoặc mua thêm nước trái cây về làm bữa ăn khuya. Mỗi lần cậu ăn bánh bị dính lên mặt, cô sẽ lấy khăn giấy giúp cậu lau đi, tự nhiên, dịu dàng như vậy.

Cậu nghe được bản thân mình ở trong giấc mơ nói với cô: "Chị Như Mạn, sau này chị kết hôn với em đi, em nhất định sẽ đối xử tốt với chị, để em chăm sóc chị, có được không?"

Hình ảnh Ông Như Mạn trong giấc mơ đột nhiên mờ dần, sau đó biến mất. Mà cậu vẫn còn chưa kịp nghe đáp án của cô, là được, hay là không được đây?

Hết chương 20.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Lúc Ông Như Mạn tỉnh dậy đã là hơn sáu giờ chiều, ngủ đến mơ mơ màng màng, mở mắt thấy Châu Sâm nằm ngay bên cạnh liền có chút hoảng hốt, sau đó mới dần dần nhớ tới chuyện vừa xong.

Có thể nói Châu Sâm đúng là thiên phú bẩm sinh, cùng cậu làm cái chuyện kia có cảm giác vô cùng diệu kỳ mà lại chân thực.

Cô vừa mới tỉnh dậy xong, Châu Sâm cũng ngay lập tức mở mắt, cứ như thể để một con chip theo dõi trong đầu cô vậy, cô vừa có động tĩnh cậu liền biết ngay.

"Chị Như Mạn, còn muốn ngủ nữa không?" Cậu khẽ chớp mắt, giọng nói trầm thấp hơn so với bình thường, nghe lại càng thành thực.

"Mấy giờ rồi?" Ông Như Mạn ngồi dậy, phát hiện mình còn chưa mặc quần áo, liền lấy chăn phủ lên người, Châu Sâm quay người lại, với lấy đồng hồ bên cạnh giường: "6:32"

"Ừm, dậy thôi."

Châu Sâm hít sâu một hơi, sau đó ngồi dậy, với lấy quần áo mặc, nhanh chóng chạy ra lấy quần áo mang vào cho cô, trong tay còn cầm thêm một ly nước.

Mà lại đưa nước trước cho cô.

"Chị uống trước đi."

Nước vẫn còn ấm, Ông Như Mạn uống một ngụm xong, cảm thấy cổ họng dễ chịu hơn nhiều. Uống xong, Châu Sâm nhận lấy cốc nước còn dỏ, trong lúc cô mặc quần áo, cậu liền thoải mái uống nốt nước trong ly, sau đó ngồi ngáy ngốc trên giường.

Mọi thứ đều như đang mơ vậy.

Nếu như lúc này Ông Như Mạn ôm cậu từ phía sau nữa thì đúng là không khác chút nào.

Nhưng cô không, cô chỉ đang loạt xoạt mặc quần áo sau lưng cậu.

"Ăn cơm xong rồi đi dạo phố được không?"

Những câu nói rất đời thường, nhưng lại có tác dụng hơn nhiều những câu ngọt ngào tình tứ.

"Được." Châu Sâm trả lời một câu, sau đó đi ra ngoài mặc xong xuôi quần áo của mình.

Ông Như Mạn nhìn lớp trang điểm trên mặt mình một lúc, sau đó liền dứt khoát tẩy trang.

Thật ra Châu Sâm rất thích mặt mộc của cô, có lẽ đám đàn ông ai ai cũng vậy, thích mặt mộc của bạn gái mình, bởi vì cảm thấy chỉ cần như vậy thôi đã đủ đẹp lắm rồi.

Cô cũng không quan tâm hình tượng của mình trong lòng Châu Sâm cho lắm, liền đơn giản túm tóc buộc lên, hai bên chỉ khẽ thoa một lớp kem che khuyết điểm, nhìn có vẻ trẻ trung hơn nhiều. Làn da của Ông Như Mạn trời sinh trắng trẻo, sau này cũng biết cách chăm sóc, cho nên dù không còn là thanh thiếu niên nữa nhưng da dẻ không hề thấy nếp nhăn, có thể nói như là mặt búng ra sữa.

Thêm vào đó, cô cũng rất biết hưởng thụ cuộc sống, tiền hết thì có thể kiếm thêm, cho nên tự cho mình tiêu phung phí một chút, mình thích cái gì thì mua cái đó, miễn sao cảm thấy hợp là được rồi.

Châu Sâm kỳ thật rất thích nhìn cô như vậy, rất rất thích, thích đến mức không muốn để bất cứ ai nhìn thấy bộ dáng của Ông Như Mạn lúc này, đi ra ngoài cũng chỉ muốn ôm chặt cô trong lòng ngực, mà cậu cũng không hề che giấu bộ dáng si mê của mình, lúc nào hai mắt cũng dán trên người cô, đáng vẻ nhìn ngắm vô cùng nghiêm túc.

Lúc Ông Như Mạn ngồi ở cửa chuẩn bị thay giày, cậu liền đi lên chuẩn bị ngồi xuống giúp cô đổi, nhưng lại bị cô cản lại, cảm thấy hành động của cậu có chút không nói nên lời, vậy mà cậu biểu hiện lại tự nhiên như vậy.

Hai người đều đã rất đói, buổi trưa không ăn, buổi chiều lại trải qua một trận vận động kịch liệt, nhất là cái người cần miễn cưỡng cây cầy Châu Sâm kia.

Ông Như Mạn đưa cậu đến một quán cơm quen thuộc, gọi ra rất nhiều món ăn mà cậu thích.

Thực ra ba năm qua Châu Sâm đều ăn uống ở canteen trường, cho nên sớm đã rèn thành thói quen, ăn cái gì cũng được, giống như vị giác đã mất linh, chỉ trừ đồ ăn của Ông Như Mạn nấu ra, thì đối với cậu cái gì cũng như nhau cả.

Bây giờ chỉ có hai người bọn họ, giống như một đôi tình nhân ở cùng với nhau, nhưng cũng lại có một số sự khác biệt, Ông Như Mạn đối với cậu không thể hiện sự nhiệt tình của phụ nữ đang yêu, mà giống như một người chị gái, ngẫu nhiên sẽ nói với cậu vài từ, thời gian khác đều lẳng lặng ăn.

Trái tim Châu Sâm cũng dần dần bình ổn trở lại, cúi xuống nghiêm túc ăn cơm.

Ông Như Mạn ăn xong, liền ngồi coi điện thoại. Châu Sâm vẫn còn đang ăn, đột nhiên nghe thấy phía sau có người kêu một tiếng: "Mạn Mạn."

Cậu ngẩng đầu nhìn lên, thấy cơ thể cô cứng đờ.

Châu Sâm quay người lại, quét mắt nhìn nguồn gốc phát ra âm thanh.

Là một người phụ nữ trung niên, mặc một chiếc sườn xám mỏng, trên tay xách một túi xách nhỏ, vẻ mặt háo hức đang muốn chạy qua.

"Mạn Mạn, đến đây ăn cơm đây à?" Bà ta chạy qua, sau đó nhìn ghé đối diện là một người lạ hoặc không phải Ông Như Vọng thì có hơi bất ngờ.

"Đây là ai vậy?"

Ông Như Mạn đứng dậy chào: "Dì ạ, đây là em trai cháu."

Người phụ nữ hơi gật đầu, ý cười trên mặt vẫn không hề giảm bớt.

"Sao dạo này con với A Lăng không về nhà ăn cơm thế? Có mỗi mình đi ở nhà thật là cô đơn tịch mịch, mấy người trẻ các con đều không muốn ở với người già chúng ta rồi."

Bà nhìn qua cũng mới khoảng ngoài bốn mươi tuổi, rất trẻ trung ôn hòa, khiến người khác không thể nào sinh ra ấn tượng xấu.

"Cháu xin lỗi ạ." Ông Như Mạn trả lời.

"Ai da, coi con khách sáo cái gì này, dạo gần đây A Lăng bận rộn, không có thời gian chăm sóc con hả, để đi gọi điện máng nó, tiểu tử thói này, đến vợ mình cũng không chăm sóc được, cả ngày cứ bận rộn làm cái gì thế không biết."

Đến lúc này Châu Sâm đã biết người phụ nữ kia là ai, một miếng cũng không muốn ăn nữa.

"Dì, không cần đâu ạ..."

Ông Như Mạn còn chưa nói xong, bà đã rút điện thoại ra nhấn số, cô lập tức đưa tay cản lại.

"Dì... Vinh Lăng chưa nói với dì à?"

"Chúng cháu chia tay rồi."

Ông Như Mạn cúi đầu im lặng.

Người phụ nữ vẫn còn mang dáng vẻ không thể tin được: "A Lăng không nói, có phải nó làm con giận không, thằng nhóc này, về nhà đi bảo ông ấy đánh cho nó một trận. Sao con không nói sớm với dì nó bắt nạt con."

"Không ạ, anh ấy không bắt nạt cháu, là vấn đề của cháu thôi ạ."

Ứng Nguyên nắm lấy tay cô: "Tình hình của con thế nào đi lại không biết hay sao? Nhất định là do thằng nhóc kia làm sai rồi, con cứ đợi đi để đi cho nó một trận."

"Yêu đương lúc nào mà không có vấn đề, dĩ nhất định sẽ đứng về phía con." Ứng Nguyên giống như mẹ ruột của Ông Như Mạn vậy, tức giận bùng bùng, luôn miệng khẳng định là do Vinh Lăng làm sai.

"Quyên Từ... Sao bà lại ở bên này thế?" Vài người phụ nữ trung niên khác lần lượt đi tới.

Phụ nữ cho dù mối quan hệ có tốt đến đâu đi chăng nữa thì trong lòng vẫn luôn có tranh đấu ngầm ngầm, Ứng Nguyên lại là người rất coi trọng mặt mũi, cho nên chắc chắn không muốn người khác biết chuyện xấu nhà mình, bởi vì bà đối với Ông Như Mạn rất tốt, cho nên Ông Như Mạn cũng không muốn thấy bà bị đồn thổi sau lưng, cho nên cũng lịch sự chào hỏi với mấy người mới tới.

Ứng Nguyên khẽ vén tóc lên mang tai, mỉm cười hào phóng: "Mạn Mạn đưa em trai đến ăn cơm."

Mấy người kia cũng biết Ông Như Mạn có một người em trai, nhưng lại chưa gặp bao giờ, cho nên cũng không có suy nghĩ gì khác.

"Qua đây chào hỏi các dì đi." Cô gọi Châu Sâm đi qua.

Trên mặt Ông Như Mạn vẫn treo nụ cười dịu dàng, Châu Sâm không có cách nào từ chối. Cậu hơi cúi đầu, đi theo cô chào hỏi từng người một.

"Đây là em trai của Mạn Mạn đây à, đẹp trai thật đấy."

Ông Như Mạn không hề phủ nhận.

Bàn tay Châu Sâm cuộn chặt lại, trong lòng một cơn sóng đen bao phủ lấy.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21-2

"Các đi đến đây để mua sắm à?" Ông Như Mạn mỉm cười, trò chuyện cùng mấy người phụ nữ.

"Ừ, mẹ chồng tương lai của cháu bảo dạo này mấy đứa không về thăm bà ấy, bà ấy ở nhà nhàm chán quá bèn rủ bọn đi ra ngoài chơi." Một dì đáp lại.

"Dạ, dạo này bọn cháu hơi bận, ngày mai sẽ lên thăm dì ạ."

Mấy người phụ nữ vừa nói vừa cười: "Vẫn gọi là dì đấy à, sao còn chưa gọi mẹ chứ?"

Nắm đầm của Châu Sâm càng lúc càng chặt, cậu cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn lên, bởi vì sự chán ghét trong mắt không thể nào che giấu được.

"Hai đứa bao giờ thì kết hôn thế, bọn đi đang chờ uống rượu mừng đây, mẹ chồng cháu cũng mong ngóng lắm rồi đấy." Người này người kia thì nhau phụ họa.

"Nghe nói cuối tháng này có một ngày đẹp lắm, không bằng tính thử xem sao?"

"Ồi ôi xem mấy người kia, dọa chết Mạn Mạn nhà tôi rồi, đi thôi, đi thôi, chuyện của bọn trẻ cứ để tự chúng nó tính, người lớn chúng ta xem vào làm gì." Ứng Quyên xua xua mấy người bạn.

"Bảo Mạn Mạn đi cùng đi, không phải bà vừa bảo muốn mua cho con dâu một cái túi sao, chi bằng đưa con bé theo cùng, để phòng người già chúng ta chọn đầm trẻ lại không thích."

Ứng Quyên cũng quay sang nhìn Ông Như Mạn.

Cô hơi mỉm cười: "Vây cũng được ạ, để cháu đi cùng mọi người. Cháu bảo em về trước đã ạ."

Nói xong liền quay lại nhìn Châu Sâm: "Cậu về trước đi, tôi về sau."

Châu Sâm cũng ngược lên nhìn cô, khó khăn ừm một tiếng trong cổ họng, sau đó dửng dưng bình tĩnh rồi đi, thế nhưng nhìn bóng lưng lại vừa đáng thương và cô độc.

"Mạn Mạn, đi thôi." Ứng Quyên kéo tay cô, Ông Như Mạn lúc này mới thu lại ánh mắt. Cô hít một hơi sâu, điều chỉnh cảm xúc của chính mình, sau đó mới đi theo Ứng Quyên.

Cô vẫn không nở làm bà buồn, sau này cô nhất định sẽ nói, nhưng không phải hôm nay.

Mấy người phụ nữ nhìn cô đều rất vừa mắt, nói thân hình cô mượt mà, đầy đặn, chính là có tướng vượng phu. Ứng Quyên nhất định phải mua quần áo cho Ông Như Mạn, vừa bắt cô đi thử quần áo, lại vừa quay sang nói với mọi người: "Xem Như Mạn nhà tôi này, mông ra mông, ngực ra ngực, phụ nữ chắc phải ghen tỵ với con bé lắm."

Thực ra eo cô cũng không nhỏ cho lắm, nhưng bởi vì ngực và mông đầy đặn, nên nhìn tổng thể vẫn rất hài hòa.

Ứng Quyên chọn được hai cái váy và một cái túi, nếu không phải Ông Như Mạn cản lại, thì ước chừng có khi còn mua thêm cho cô vài đôi giày. Sau đó lại còn lựa thêm hai cái áo T-shirt cho Ông Như Mạn và Châu Sâm nữa mới thỏa mãn rồi đi.

Một túi lớn túi bé, Ông Như Mạn nhất quyết không để cho Ứng Quyên xách, mà treo đầy hai tay của mình, mua xong mọi thứ, đi thang máy xuống dưới lầu liền vừa vịn gặp được Vĩnh Lăng.

Khí sắc của anh ta tương đối kém, nhìn qua không có tinh thần, cảm giác vô cùng uể oải.

Tận đến khi nhìn thấy Ông Như Mạn, hai mắt mới chợt sáng lên một chút, sau đó liền ảm đạm trở lại rồi quay mặt đi.

Ứng Quyên đánh nhẹ vào vai anh ta một cái: "Con không thấy Mạn Mạn xách nhiều đồ thế hay sao mà còn không cầm giúp hả, không bằng mẹ gọi con đến mất công à?"

Đến lúc này Vinh Lăng mới lại ngược lên nhìn, sau đó đỡ lấy đồng hồ trong tay cô.

Người tình ý nhắm mắt cũng nhận ra sự khác thường.

Di Hoàng giàu có nhất trong hội vừa cười vừa nói: "Ô, vợ chồng nhỏ cãi nhau đấy à, chẳng trách lại không đi ăn với nhau, vợ chồng ấy à, đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa, tính toán so đo với nhau làm gì đâu, hả?"

Ông Như Mạn không đáp lời, nụ cười trên môi dần dần biến mất.

Ứng Quyên đi qua nắm lấy tay cô, lại nhìn về phía Vinh Lăng: "Chắc chắn lại cái thằng quỷ này làm gì sai đây, về nhà xem mẹ dạy dỗ con thế nào."

Mấy người phụ nữ đứng đó đều phì cười.

Vinh Lăng giúp mọi người xách đồ ra bãi xe, đến khi mọi người đều lên xe về hết, chỉ còn lại hai mẹ con cùng Ông Như Mạn. Lúc này sắc mặt Ứng Quyên liền chuyển sang lạnh lùng, cầm túi xách đánh lên người anh ta: "Con nói đi, nói, thằng mất dạy này, làm sao lại làm Mạn Mạn tức giận hả?"

"Dì à, dì... Dì đừng đánh nữa, là do tính cách của chúng cháu không hợp thôi ạ." Ông Như Mạn khẽ giữ lấy tay bà.

"Không hợp nhau? Hai đứa đã yêu nhau mấy năm rồi, bây giờ mới phát hiện ra không hợp nhau?" Ứng Quyên lại gỡ lấy tay cô, tiếp tục đánh lên người Vinh Lăng: "Mày lại còn ở đây bày ra bộ dạng chán đời à, còn không đi dỗ dành Mạn Mạn đi? Sao tao lại đẻ ra đứa con trai tồi như mày thế này."

Vinh Lăng cúi đầu chịu trận, không hé răng nửa lời.

"Dì à, cháu xin lỗi, là cháu không tốt, thật mà, Vinh Lăng không làm gì sai, khoảng thời gian qua ở bên cạnh anh ấy cháu rất vui vẻ, nhưng chúng cháu không thích hợp tiến tới hôn nhân." Ông Như Mạn giữ chặt lấy tay bà.

Ứng Quyên đột nhiên rút nước mắt.

Bà quay sang ôm lấy Ông Như Mạn: "Được được được, con quyết định thế nào đi đều đồng ý, nhưng không thể suy nghĩ lại một lần được sao? Hai đứa dù sao cũng bên nhau lâu như thế rồi, để dì bắt nó thay đổi, thật đấy Mạn Mạn, nể mặt dì mà suy nghĩ thêm được không?"

Ông Như Mạn không biết vì sao cũng muốn khóc.

Cô vỗ nhẹ vào lưng Ứng Quyên: "Dì à, cháu xin lỗi."

Vinh Lăng đứng đối diện cô từ nãy đến giờ, vẫn không có can đảm tiến lên một bước.

Hai mươi tám năm cuộc đời của anh ta đã quá thuận lợi, cho đến khi Ông Như Mạn nói lời chia tay với anh ta.

Một đòn này đối với anh ta đúng là một cú sốc lớn.

Càng nghĩ anh ta càng cảm thấy mình đã chẳng còn gì, tất cả đều do lỗi của mình mà ra, là do mình không kiên định, mình ham hư vinh, là do xưa nay chưa bao giờ biểu đạt tình cảm với Ông Như Mạn, lúc nào cũng ỷ vào việc cô yêu mình mà tự tung tự tác không kiêng nể gì.

Tất cả đều là do mình không tốt.

Những ngày này anh ta thường xuyên rơi vào trạng thái hoảng hốt, cả ngày ngồi ngây ngốc nhìn trần nhà, nhớ lại khoảng thời gian trước kia bọn họ còn ở cùng nhau, mình thì chơi game, còn Ông Như Mạn ở một bên tựa người đọc sách.

Thế nhưng bây giờ tất cả đều bị anh ta hủy hoại.

Vinh Lăng không dám nhìn Ông Như Mạn, quá khứ cùng với cô vẫn còn trong hồi ức của anh ta, anh ta có thể tê liệt chính mình, nhưng mỗi lần đối diện với cô, tất cả mọi cố gắng lại như vụn vỡ, bởi vậy anh ta không dám ngẩng đầu, cũng không dám đối diện.

Anh ta chính là một kẻ hèn nhát.

Hết chương 21.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Vinh Lăng vẫn không nói gì, mở cốp xe đặt đồ về phía sau, sau đó tự lên ghế lái ngồi, từ đầu đến cuối không hề hé răng nửa lời. Như thế này đúng là không lịch sự, nhưng anh ta không muốn ở đây thêm một phút nào nữa.

Ông Như Mạn sẽ không thay đổi quyết định, anh ta biết rõ như thế.

Nếu như không dứt khoát một chút, có lẽ cô sẽ càng chán ghét mình hơn.

Anh ta cũng không dám nghĩ vị trí của mình trong lòng cô đã bị thay thế bởi một người khác, thậm chí còn hơi hận Ông Như Mạn, có lẽ cô căn bản không hề yêu anh ta nhiều như anh ta vẫn nghĩ, nếu như thật sự yêu, vậy tại sao trước đó không thẳng thắn bày tỏ, tại sao lại để cho sự mệt mỏi tích lũy từng ngày, rồi cuối cùng lại vì điều đó mà sụp đổ?

Cô có thực sự yêu anh ta không?

Vinh Lăng dạo gần đây cũng thường suy nghĩ về vấn đề này, thế nhưng nếu không yêu, anh ta lại càng buồn hơn vạn lần.

"Dì à, hôm khác cháu đi thăm dì nhé, hai người đi đường chú ý an toàn." Ông Như Mạn lấy một miếng khăn giấy ra, giúp bà lau nước mắt.

Ấn tượng của cô về mẹ tựa hồ không hề tồn tại, mà những gì tương tự như thế cô đều nhận được từ Ứng Quyên, Ứng Quyên sinh ra trong một gia đình học thuật, họ hàng trường bối hai bên đều là những giáo sư đại học danh tiếng, sau này đi làm công việc quá khắt khe nhàm chán nên bà đã từ chức, hàng ngày ở nhà trồng hoa pha trà, cuộc sống vô cùng thoải mái nhẹ nhàng.

Bà không giống những người khác, nghe đến chuyện bố mẹ cô li hôn mà xem thường cô, mà ngược lại còn rất đau lòng cho Ông Như Mạn, lúc biết cô là người phụ nữ bên cạnh Vinh Lăng cũng không hề phản đối, lại thật lòng đối xử rất tốt với cô. Dường như của bà mà nói, chính là cuộc sống đều có số mệnh cả, có lẽ trước kia cô không được hưởng thụ cảm giác được gia đình yêu thương nên đã đem bà đến bên cạnh cô để bù đắp lại phần nào.

Bố của Vinh Lăng, Vinh Côn là một người đàn ông rất nghiêm túc, nhưng trước mặt Ông Như Mạn, ông cũng cố gắng làm cho bản thân trông đỡ cứng nhắc một chút, tất cả mọi người đều đối xử với Ông Như Mạn tốt vô cùng.

Lúc hai bên cha mẹ gặp nhau, bố mẹ Vinh Lăng cũng không có bất kỳ thái độ khó chịu nào đối với bố mẹ cô, thời gian đó Ông Như Mạn thực sự cảm nhận được không khí của gia đình.

Bình đạm và ấm áp.

Có đôi khi Ứng Quyên thường nói với cô về chuyện tương lai, hỏi cô sau này kết hôn muốn đi tuần trăng mật ở chỗ nào, sau này giáo dục con cái ra sao, sinh con trai thì thế nào, con gái thì làm sao...

Ứng Quyên là một người phụ nữ được bảo bọc từ nhỏ, không ai muốn làm tổn thương bà, nhất là Ông Như Mạn. Cô đã nhận rất nhiều từ bà, còn chưa kịp hồi báo thì đã cùng Vinh Lăng quyết định chia tay.

Nếu thời gian này không có Châu Sâm, có lẽ cô còn có thể vì gia đình Vinh Lăng mà cho anh ta thêm một cơ hội, nhưng trên đời này làm gì có nếu như, chỉ có kết quả và hậu quả.

"Cháu xin lỗi." Ông Như Mạn gục đầu vào hõm vai bà.

Ứng Quyên thực sự rất buồn, vỗ vỗ lưng Ông Như Mạn, cũng không nói câu gì.

Một lát sau, ba người chia tay, Ông Như Mạn nhìn Vinh Lăng lái xe đi xa dần.

Bản thân một lúc lâu, cô mới đi ra chỗ đậu xe của mình.

Sau đó nhìn thấy Châu Sâm vẫn đang ngồi bên hông xe.

Cậu dùng tờ báo lót xuống đất, lúc nhìn thấy cô bèn từ từ đứng dậy, phẩy cát dính trên quần.

"Chị ra rồi à..." Cậu cúi thấp đầu, không nhìn cô, giọng nói cổ tình tỏ ra không có gì.

"Không phải bảo cậu về trước rồi sao?" Tâm tình Ông Như Mạn có chút phức tạp, trong lòng giống như có gì đó quấy nhiễu.

"Ừm."

"Ừm cái gì mà ừm? Cậu cứ đợi tôi này giờ ở đây hay sao?"

"Ừm."

Bọn họ đi mua sắm ít nhất cũng hơn hai tiếng đồng hồ rồi.

Cậu vẫn luôn đứng đây chờ cô?

Ông Như Mạn có chút tức giận không nói thành lời.

"Cậu có ý gì hả?"

"Em muốn đợi chị cùng về."

Một câu này khiến cho Ông Như Mạn không biết phải nói gì nữa, đành thờ dài một hơi.

"A Sâm... tôi xin lỗi."

"Bà ấy có quan trọng hơn em không?"

Ông Như Mạn cạn lời.

"Lúc đó chị chọn đi cùng với bà ấy, bởi vì bà ấy quan trọng hơn em đúng không?" Cậu không hề tức giận, chỉ bình tĩnh tìm kiếm đáp án.

Ông Như Mạn nhìn thiếu niên trước mặt, không biết phải trả lời làm sao, nhưng một khắc đó, lựa chọn của cô đúng là Ứng Quyên, bởi vì bà ấy sẽ dễ bị tổn thương hơn nhiều. Cô đột nhiên cảm thấy hành động của mình có hơi quá đáng.

"Chị không muốn quan hệ của chúng ta bại lộ phải không?"

"Ừm."

Châu Sâm không nói thêm gì nữa. Cậu nghiêng mặt sang một bên, qua vài phút mới bước tới bên cạnh cô.

"Em rất buồn, chị Như Mạn, trong lòng em thực sự rất buồn." Cậu đột nhiên cúi xuống ôm lấy cô.

"Em không nên nói dối, không phải do chúng ta phát sinh quan hệ mà em mới muốn ở bên chị, mà vì em thích chị, rất lâu trước kia đã thích chị rồi."

Cậu ngừng lại một chút: "Chị nói em biến thái cũng được, trưởng thành sớm cũng được, em đều muốn nói với chị, em thích chị. Người ta thường nói người mình yêu lúc mười bảy tuổi chính là người mình sẽ nhớ suốt đời, mười bảy tuổi em yêu chị, sau này cũng sẽ không thay đổi."

Lời bày tỏ đột ngột khiến cô có chút trở tay không kịp, thậm chí không biết phản ứng thế nào.

"Vì vậy cho dù chị có đối xử với em thế nào đi chăng nữa em cũng sẽ không rời đi. Bây giờ em không có gì cả, thứ em có thể cho chị chỉ có bản thân em, chị Như Mạn, chị bắt nạt em, chị biết em thích chị, cho nên chị bắt nạt em."

Giọng nói của cậu có chút oan ức, lại giống như đang làm nũng với cô.

Ông Như Mạn dường như bị cậu mê hoặc, từ từ đặt tay lên lưng cậu, sau đó bị cậu ôm chặt vào lòng.

"Ừm, có lẽ vốn dĩ tôi là một người phụ nữ xấu xa như vậy đấy."

Cái này không giống cô tí nào.

Bây giờ cô thật lạ lắm, trước kia cô không bao giờ đối xử với người khác như vậy, lúc nào cũng cân nhắc đến cảm xúc của đối phương, nhưng bây giờ cô đã thay đổi, không hiểu sao mình lại đối xử với cậu như thế.

"Tôi xin lỗi." Cô nhỏ giọng một câu.

"Lần sau thì sao? Lần sau còn đối xử như vậy với em nữa không?"

"Không."

"Ừm."

"A Sâm, nhưng tôi không thay đổi quyết định của mình, thời gian này tôi không muốn yêu đương, không muốn kết hôn, mối quan hệ của chúng ta sẽ không thay đổi. Bây giờ cho cậu một cơ hội, chúng ta xem như chưa hề xảy ra chuyện gì cả, sau này tôi với cậu vẫn sẽ như trước kia, được không?"

Vòng tay cậu siết chặt lại một chút.

"Không, em không muốn làm em trai của chị."

Cánh tay của Ông Như Mạn dần dần hạ xuống.

"Cho dù có thua thảm hại, em cũng muốn thử, em muốn làm người đàn ông đứng bên cạnh chị, chị không muốn kết hôn cũng được, vậy thì chúng ta không kết hôn, chỉ cần để em mãi mãi ở bên chị."

"Cậu còn quá trẻ... còn quá sớm để nói mãi mãi."

"Chị không cần phải thuyết phục em từ bỏ, em sẽ không từ bỏ đâu."

Châu Sâm nói lỏng vòng tay, nhìn thẳng vào mắt cô.

"Em sẽ không từ bỏ đâu."

Trái tim Ông Như Mạn bối vì câu nói này mà khẽ run lên một nhịp.

Cô hơi trốn tránh nghiêng đầu.

"Ừ."

Mấy nay tớ lại hơi bận nên chỉ tranh thủ edit được một tí, chủ nhật này tớ lại đi thi nên cúi tuần ko có chương mới nha ahuhu, nguyên nửa đầu tháng 12 tớ cũng thi sml nên chắc phải nửa cuối tháng 12 mới ra chương đều được, so sorry ☹

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.